VP MAGAZIN

nr 9

Foileton

virtual-project.eu

Foileton TRACIA MAGAZIN

Continuă în noua formulă

VP MAGAZIN

Vă veți întâlni cu foiletoane vechi şi noi, traduceri inedite în premieră şi multe surprize!

VP Magazin

numărul 9 - Octombrie 2014

ProArte
Jean Alexandru
STERIADI

Expediții şi Exploratori
TIM SEVERIN
Expediția IASON
Cap.5

Special
Sergiu Someşan
O Moarte politicoasă

Keith Douglass
Atac! Atac! Atac!
Partea a VIII-a

JL STRATTON
EMPATIE

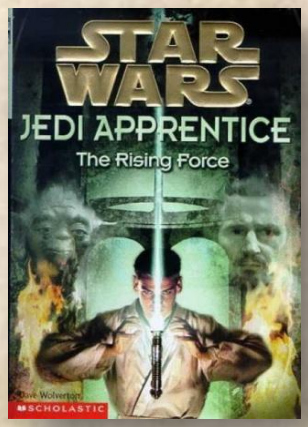

Dave Wolverton
Ascensiunea
Forței
Ultima parte

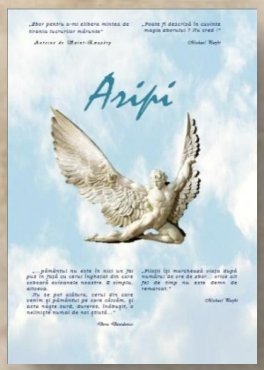

Aripi
Pierre Clostermann
Marele Circ
Ep 6

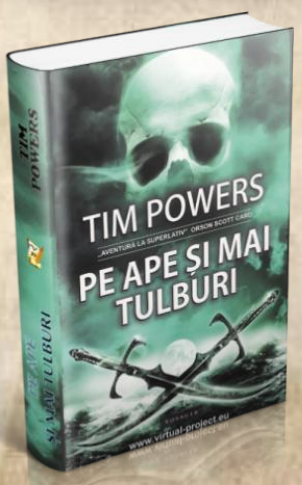

Tim Powers
Pe ape şi mai
tulburi
Capitolele 22-23

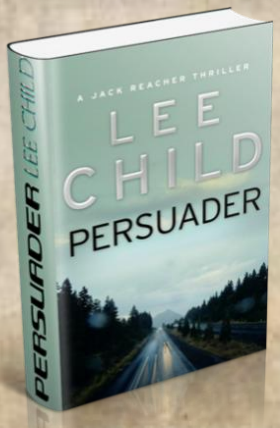

Lee Child
Persuader
Capitolul 14

VP Magazin

Pro Arte

STERIADI

Jean Alexandru Steriadi (n. 29 octombrie 1880, București, d. 23 noiembrie 1956, București) a fost un pictor și grafician român, profesor universitar la Școala de Arte Frumoase din București și membru de onoare al Academiei Române din anul 1948.

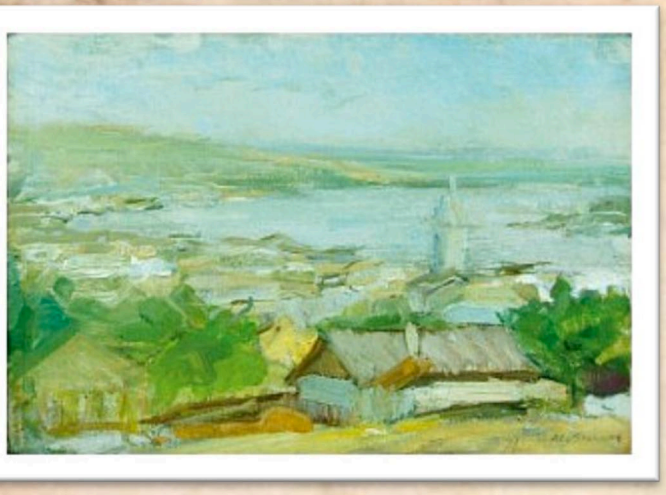

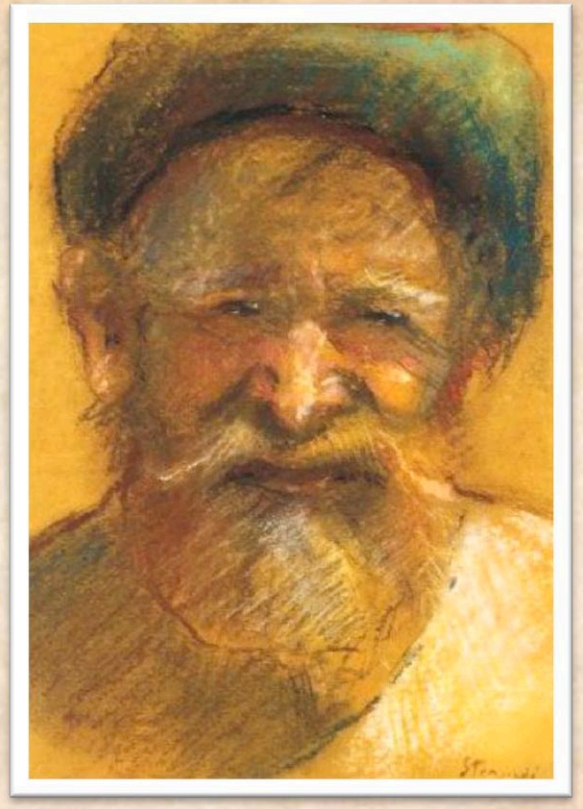

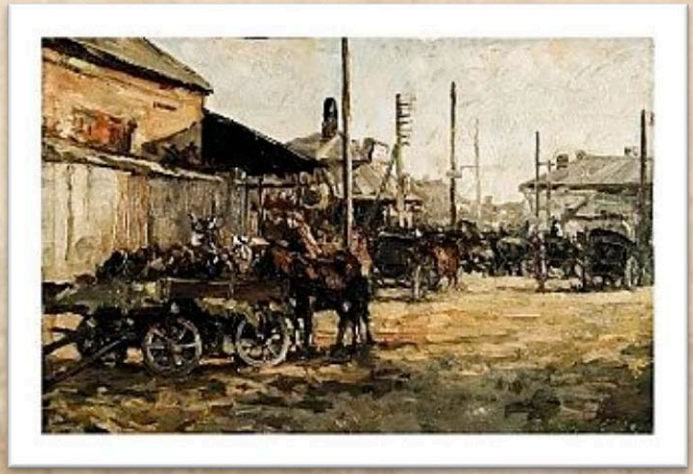

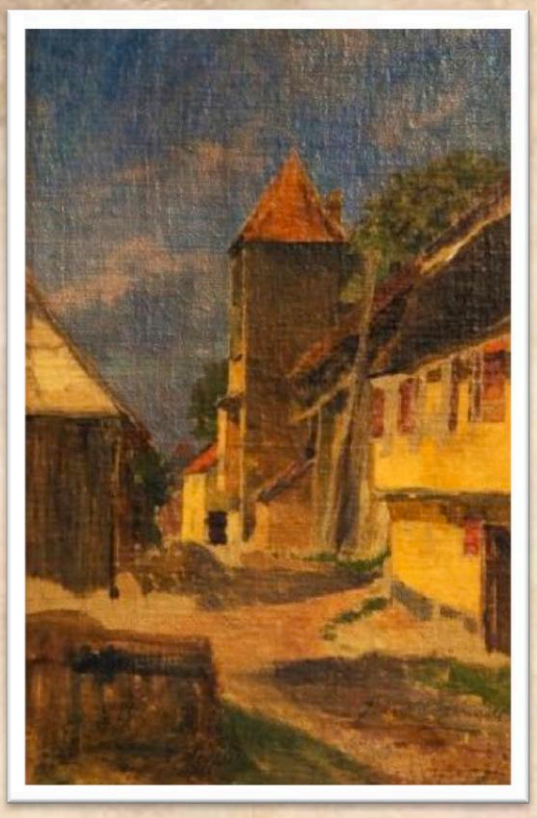

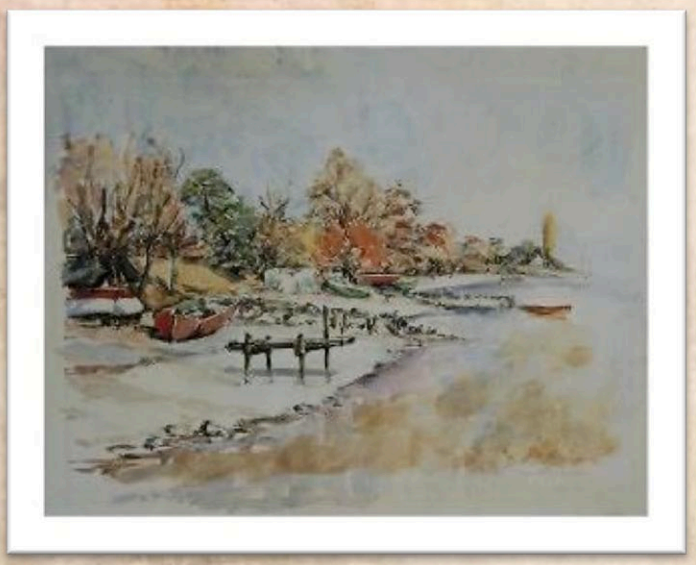

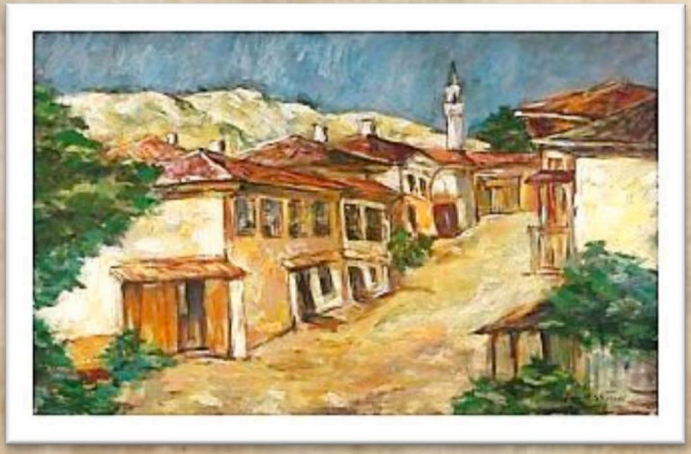

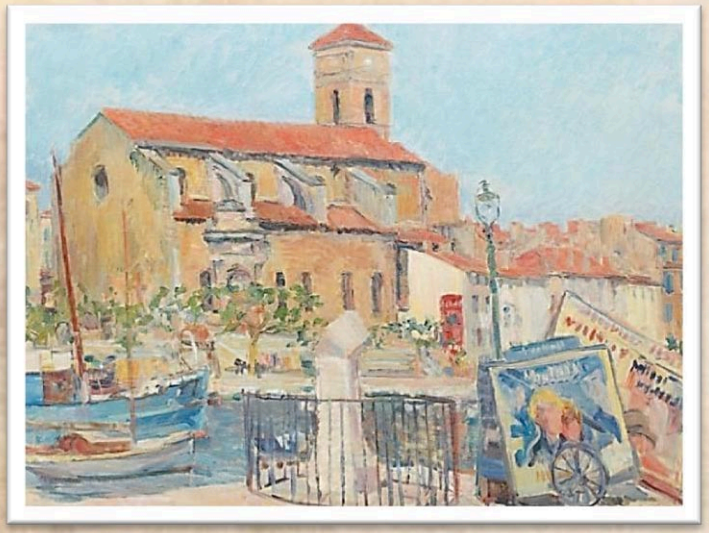

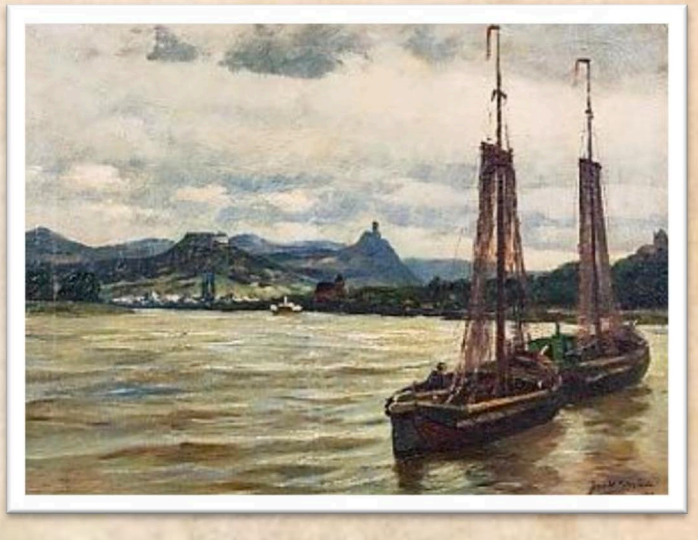

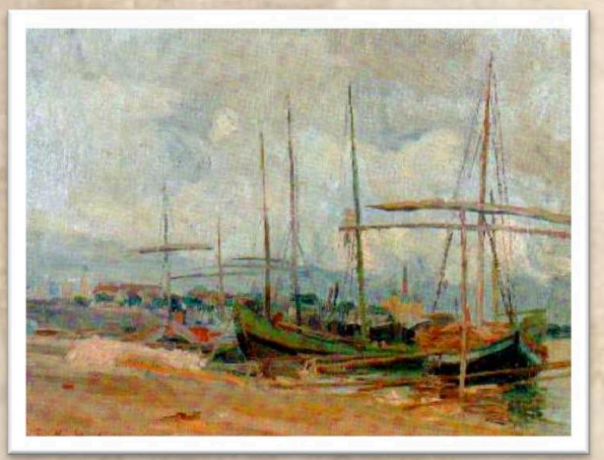

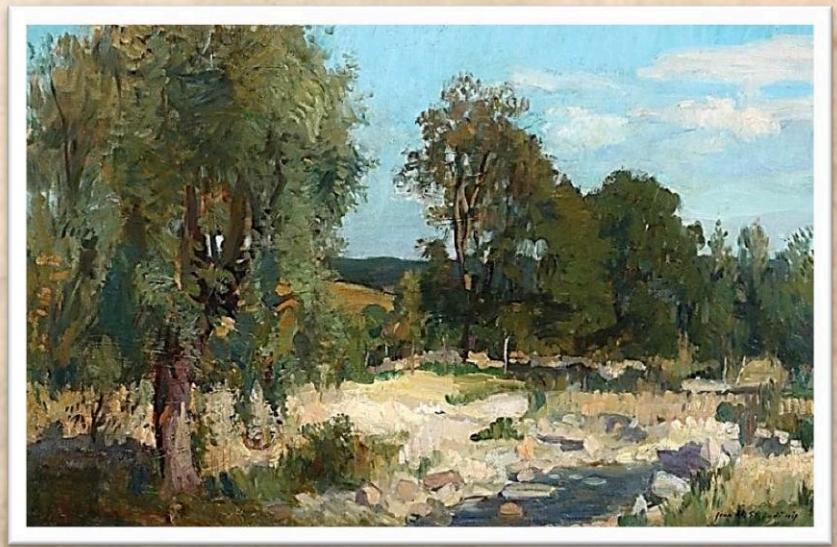

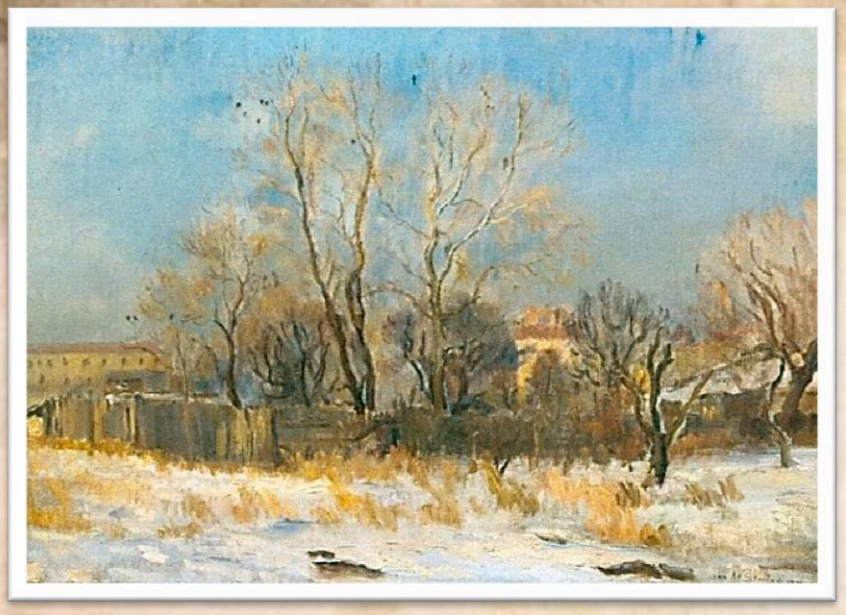

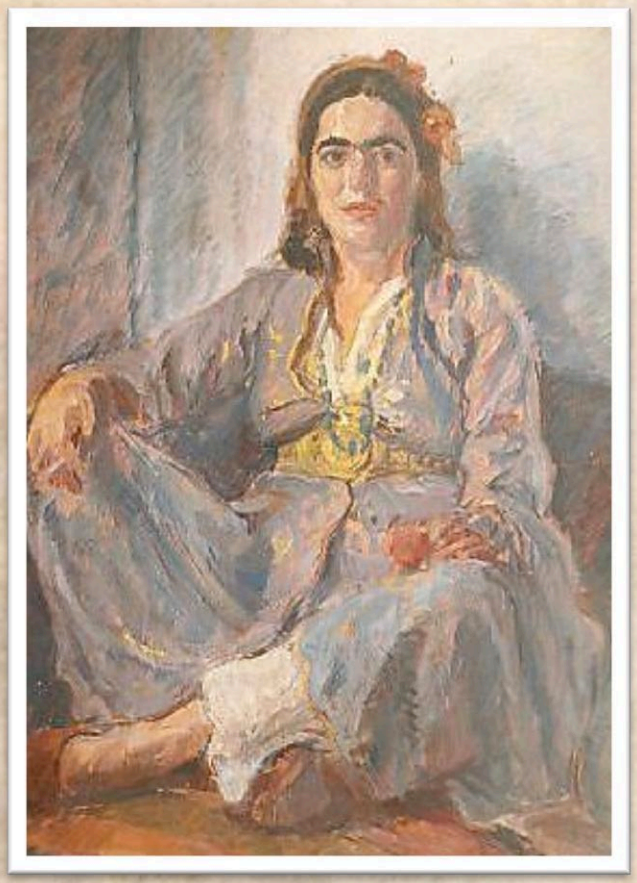

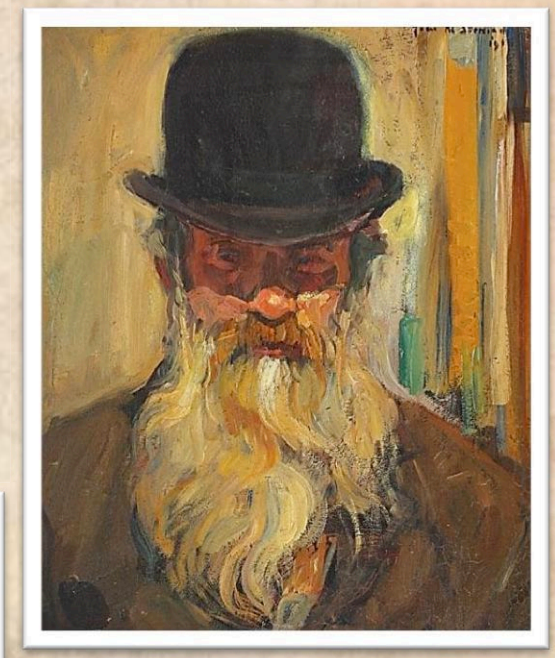

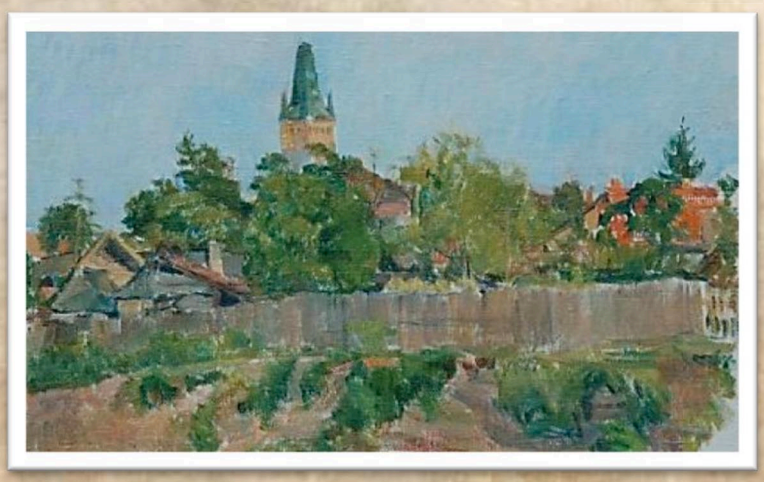

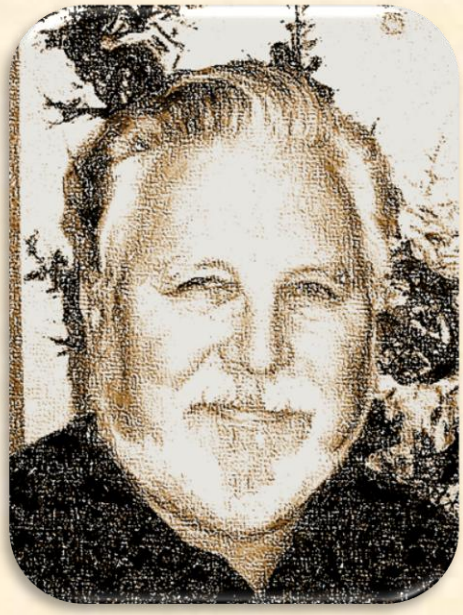

Special pentru VP Magazin

SERGIU SOMEȘAN

O MOARTE POLITICOASĂ

Bătrânul profesor pensionar se apropia încet de banca lui. „Banca lui” – vorba vine „banca lui”, pentru că la ora asta a dimineții aproape toate băncile din parc erau libere, aşa că oricare dintre ele ar fi putut fi a lui. Chiar dacă într-o dimineață şi-a găsit banca ocupată, nu a făcut o criză din asta, ci s-a aşezat pe alta din apropiere pentru lectura de dimineață a ziarelor. Dar banca lui preferată avea totuşi un avantaj față de celelalte: era aşezată cam la jumătatea aleii principale, cea care străbătea parcul dintr-un capăt în altul, aşa că de obicei trecătorii ocazionali se aşezau spre odihnă către marginea şirului de bănci, făcând ca banca lui să fie oarecum înconjurată de un con binecuvântat de linişte şi de singurătate. Pe de altă parte, soarele era ascuns dimineața de umbra deasă a teiului din spatele băncii, aşa că putea citi liniştit, învăluit într-o plăcută penumbră. Ba mai mult, odată, când l-a prins în parc o ploaie scurtă de vară, a observat că teiul era o umbrelă perfectă şi nici o picătură de apă nu a căzut pe ziare.

De când ieşise la pensie, aproape în fiecare dimineață, când vremea îi permitea, cumpăra ziarele de la chioşcul de presă de la intrarea în parc, apoi se aşeza pe aceeaşi bancă şi parcurgea în linişte ştirile, editorialele şi câteodată rubrica de decese. Uneori întâlnea la rubrica cu multe chenare negre numele vreunuia dintre foştii colegi de liceu şi toată ziua se simțea urmărit de imaginea lui. A trecut destul de multă vreme până să îşi dea seama că nu mai întâlnise de mult timp niciunul dintre foştii lui colegi la rubrica cu decese. „Poate cei care au mai rămas o duc cu toții bine”, îşi şopti el când, într-o zi puțin mai mohorâtă decât altele, avu brusc o revelație. Nu făcea colecție din ziarele pe care le cumpăra, de obicei le arunca în coşul de gunoi din capătul aleii, dar avea memoria încă bună, aşa că îi reluă în minte în ordine alfabetică pe toți foştii lui colegi, de parcă ar fi răsfoit un catalog imaginar. „Nu se poate”, şopti el iar, „din toată clasa numai eu am mai rămas în viață!” Revăzu iar în minte toate numele şi aproape fotografic îşi aminti anunțul din ziar, chiar dacă fără amănuntele care de obicei însoțeau un astfel

de anunț şi fără data precisă. Avea optzeci şi opt de ani când conştientiză acest adevăr şi de atunci, cu fiecare nouă aniversare, se simțea tot mai izolat şi mai puțin pregătit pentru schimbările fulgerătoare din jurul lui. Deşi pe lângă el trecea zilnic o mulțime de oameni, i se părea că a rămas singur pe lume.

*

În fiecare zi, în jurul orei zece, pe lângă el trecea o maşină de gunoi în miniatură, parcă anume făcută atât de mică, încât să încapă uşor pe aleile parcului. Într-una dintre zile muncitorii care o însoțeau s-au oprit să ia masa chiar pe banca de lângă el şi profesorul, care încă îşi păstra curiozitatea intactă, se apropie de ei şi de maşinăria lor. Vădit mândri de ea, i-au prezentat-o cu atâtea laude, de parcă ar fi construit-o chiar ei.

— Şi asta nu ar fi nimic, că este atât de mică şi de frumoasă, râse unul dintre ei. Dar uitați-vă, aici în capăt are un malaxor cu lame făcute din oțel suedez. Tot gunoiul din parc îl mărunțeşte atât de fin, încât douăzeci şi opt de coşuri de gunoi de pe toată aleea principală încap în numai doi saci. Oțel suedez, ce mai! spuse el.Şi, ca să-i demonstreze eficiența, luă o scândură de lemn cine ştie cum rătăcită printre gunoaie şi-i dădu drumul în pâlnia malaxorului. În numai câteva clipe, din ea mai rămăsese numai un pumn de rumeguş.Era chiar ora când de obicei echipa de curățenie îşi făcea apariția în capătul parcului şi întoarse din obişnuință capul să se uite spre capătul parcului, dar o adiere de vânt mai rece îl atinse, făcându-l să uite de mica maşinărie. Un fior scurt îl străbătu, făcându-l să privească oarecum precaut în stânga şi dreapta, ca şi cum s-ar fi aşteptat să se apropie de el furişându-se printre tufişuri, cine ştie ce jivină periculoasă. Undeva în depărtare, spre marginea parcului ascuns de tufele de trandafiri, un om îşi ascuțea coasa, pregătindu-se să taie iarba din locurile greu abordabile cu maşinile obişnuite de tuns iarbă. Privi oarecum îngrijorat spre locul unde sunetul părea că se amplifică şi avu un zâmbet obosit când îşi dădu seama că se apropie doar o biată bătrânică, poate cam de aceeaşi vârstă ca el, cel puțin ținând seama de mersul poticnit şi greoi. Mergea încovoiată de vârstă, cărând o sacoşă care părea prea grea pentru puterile ei, iar în cealaltă mână avea un baston mai înalt ca ea şi care părea nu numai complet inutil, ci şi greu de folosit. Se pare că puterile ei se terminaseră chiar lângă banca lui, pentru că se opri şi, privindu-l cu ochi albaştri şi neaşteptat de tineri, întrebă cu o voce pierită:

— Permiteți, bunule domn, să iau şi eu loc? Am o mulțime de ani în spate şi uneori zău că îi simt.

Profesorul Adamescu ar fi vrut să îi răspundă că o înțelegea perfect pentru că uneori se simțea şi el exact la fel, dar, cum nu voia să se întindă la vorbă, preferă să îi arate cu mâna locul de lângă el şi îşi continuă lectura. I se părea că exprimarea bătrânei avea ceva din politețea desuetă a altor veacuri. Un timp nu mai spuse niciunul dintre ei nimic, apoi femeia, cu mişcări încete, scoase dintr-o sacoşă ponosită un album şi începu să îl răsfoiască.

După o vreme, văzându-l că a terminat de citit ziarele şi că le pune deoparte, se dădu mai aproape şi îi arătă albumul.

— Nu ați fi atât de amabil să ne uităm la câteva fotografii împreună? Uneori mă simt atât de singură…

— Cu plăcere, spuse profesorul, oftând uşor exasperat, şi îşi plecă privirea asupra primei fotografii din album.

Era, după câte se părea, un simplu album de familie, care începea cu obişnuita fotografie de la botez. Pe măsură ce bătrâna întorcea paginile, au urmat alte şi alte fotografii, marcând astfel scurgerea anilor în fotografii din ce în ce mai clare. Singurul lucru curios a fost faptul că în album era arătată evoluția unui tânăr de când s-a născut şi pe măsura trecerii prin viață şi marcând momentele deosebite. S-ar fi aşteptat ca albumul să fie despre viața bătrânei doamne de alături, dar se pare că nu era aşa. Privea aproape fără să observe la filele întoarse una câte una de femeie. La un moment dat avu un sentiment acut de déjà vu, dar nu putu cu nici un preț să îşi imagineze despre ce anume este vorba. „În fond, albumele astea de familie sunt toate o apă şi un pământ", îşi spuse el şi chiar atunci îşi dădu seama că priveşte la o fotografie cu un grup de soldați aflați undeva într-o permisie, într-un oraş de munte. Grupul îi părea teribil de cunoscut şi, când femeia vru să întoarcă pagina, puse mâna pe filă şi o opri. Îşi potrivi mai bine ochelarii şi se aplecă să vadă de aproape fotografia. Fără nici o îndoială, cel din centrul fotografiei era el: tocmai îşi lăsase mustață, învingând după o luptă de săptămâni întregi o întreagă birocrație militară şi împotrivirea personală a comandantului de companie. Era prima dată când ieşea în permisie cu mustața şi era pregătit să rupă inima tuturor fetelor întâlnite, dar mai întâi a fost nevoie să le dea câte o bere tuturor camarazilor şi să se fotografieze cu ei în grup. Şi totuşi, el nu îşi mai amintea să fi păstrat fotografia asta. Oare cine era bătrâna doamnă şi de unde avea fotografia? De unde avea toate fotografiile lui de fapt, pentru că, văzându-l că nu mai spune nimic, paginile au fost date încet una după alta şi acolo, în paginile albumului, şi-a văzut rând pe rând cele mai importante momente din viață.

— De unde aveți toate fotografiile mele în albumul acesta? întrebă el cu o voce stinsă.

— Nu ştiu dacă asta este întrebarea care trebuie pusă, dragă domnule profesor, spuse femeia de lângă el cu o voce parcă brusc întinerită şi când se întoarse să o privească chiar şi ridurile îi dispăruseră, iar în ochi îi zări sclipiri jucăuşe.

Nu voia să participe la jocul în care încerca să îl atragă această femeie, dar, dacă voia să afle adevărul, atunci, fără îndoială că trebuia să întrebe.

— Şi ce întrebare ar trebui să pun, atunci, mă rog?

Femeia îl privi dintr-o parte şi răspunse în timp ce mai întoarse o foaie:

— Păi, ar fi trebuit să întrebați de ce am aceste fotografii şi nu de unde le am.

— Bine, acceptă el concesiv. De ce aveți aceste fotografii? întrebă el şi ridică din umeri.

Femeia arătă cu mâna la poza care urma şi-i spuse:

— Poate că o să vă lămuriți singur dacă priviți la următoarea fotografie.

Profesorul plecă ochii şi rămase înmărmurit: în album, clară şi în culori vii, următoarea poză îi arăta pe el şi pe bătrâna de lângă el cum priveau în album aplecați unul spre altul, ca într-o clipă furată eternității.

Rămase tăcut, privind fotografia fără să priceapă. Chiar dacă nu adia deloc vântul, simți iar fiorul acela de dinainte răscolindu-i ființa. Undeva în depărtare se auzi din nou, tare şi clar, cum îşi ascute omul coasa.

Femeia de alături chicoti ca o fetiță.

— Începeți să înțelegeți, domnule profesor, din câte mi se pare…

Nu întoarse privirea spre ea, ci doar privi mai atent fotografia, dar nu îşi dădu seama cum ar fi putut să fie făcută, din moment ce nici un om nu trecuse prin fața lor, nici cu aparat foto şi nici fără.

— Cum ați făcut această fotografie? întrebă profesorul şi îşi simți dintr-odată gura uscată.

Femeia de lângă el clătină dojenitor din cap.

— Iar o întrebare greşită, domnule profesor. Întrebarea care ar trebui să vă preocupe este nu cum am făcut această fotografie, ci mai degrabă ce anume vom găsi dacă mai întoarcem o pagină din album?

Închise albumul şi îl lăsă neglijent între ei, apoi se întoarse cu totul spre el.

— Asta să îmi spuneți: dacă mai dăm o pagină, vom găsi doar o fotografie cu banca asta goală, sau banca şi dumneavoastră pe ea citindu-vă ziarele ca de obicei?

Profesorul puse încet mâna pe albumul dintre ei şi îl privi lung, încercând să îşi adune gândurile. Apoi privi la femeia de lângă el, care părea dintr-odată tânără şi plină de vigoare. Poate puțin cam palidă, dar, ținând seama de ocupație, lucrul acesta părea perfect scuzabil. Oricum trebui să recunoască faptul că era o moarte extrem de politicoasă. Nu aşa îşi imaginase totul, deşi se gândise de multe ori la momentul ăsta.

Avu un zâmbet pierit şi întrebă:

— Deci aşa se sfârşeşte totul? Cu o întrebare?

Femeia de lângă el ridică zâmbind din umeri.

— Sau cu un răspuns, ricană ea.

— Şi în funcție de răspuns eu mai capăt o amânare de o zi… sau poate un an.

— Hai să ne înțelegem, domnule profesor. Din motive care nu ar trebui să vă intereseze, dumneavoastră mi-ați devenit simpatic. Vă urmăresc de mulți ani şi din acest motiv am hotărât să vă acord un tratament preferențial, pe care în mod sigur nu îl acord altora. De obicei, cei implicați abia dacă au timp să mă vadă şi uneori, când nu sunt prea atentă, cei de lângă ei au timp să îmi vadă silueta aşa, ca într-o sclipire, împreună cu micul meu colector de suflete.

Arătă spre bastonul supradimensionat de lângă ea şi când îl desfăcu văzu că ar putea fi fără îndoială confundat la o privire grăbită cu o coasă.

— Din cauza acestei asemănări mai sunt uneori denumită „Doamna cu coasa”, dar nu îmi place deloc să mi se spună aşa.

Rămase o clipă pe gânduri, cu ochii pierduți în depărtare, apoi privi iar spre album şi spuse:

— Hai să revenim totuşi la ale noastre: gândiți-vă puțin şi răspundeți-mi, ce credeți că vom întâlni la pagina următoare din album?

Luă albumul în brațe şi îl mângâie delicat.

— Sunteți printre puținii privilegiați care îşi pot hotărî soarta răspunzând la o simplă întrebare.

— Au mai fost şi alții care au avut parte de acelaşi tratament? întrebă profesorul, curios.

— Au fost, admise parcă în silă femeia de lângă el şi îşi făcu de lucru cu bastonul, care acum semăna mai mult ca oricând cu o coasă.

— Şi a fost vreunul care a câştigat acesta întrecere? A dat vreunul răspunsul corect? Bănuiesc că pentru fiecare a fost altă întrebare.

— Aşa este… fiecare om cu întrebarea lui. Şi, da, au fost vreo trei care chiar au reuşit să răspundă. Deşi ar fi putut să răspundă corect toți, dar… mi se pare uneori că oamenii sunt prea orgolioşi şi se lasă adesea conduşi mai mult de orgoliu decât de minte.

Puse albumul pe bancă şi se întoarse cu totul spre profesor.

— Uitați-vă, ştiu că nu ar trebui să ne întindem la vorbă, dar am atât de puțin ocazia să stau de vorbă cu cineva… Nu că nu aş vrea, dar ca să pot face asta trebuie ca cei aleşi de mine să îndeplinească nişte condiții speciale. E cam la fel de rar ca şi cum ai câştiga la loterie. Ca să vă ajut, am să vă spun o poveste Zen care mi-a plăcut mult de

tot. Şi care s-ar putea să vă ajute să daţi răspunsul corect. Cică a fost odată un om de ştiinţă atât de orgolios, încât i se părea nedrept ca şi el să moară la fel ca toţi ceilalţi muritori. Aşa că, atunci când a simţit că îi vine timpul, s-a apucat şi a făcut zece clone identice, astfel că atunci când îngerul morţii a venit să-i ia sufletul s-a trezit în faţa unei mari probleme, pentru că într-adevăr toţi cei unsprezece oameni erau perfect identici. Dar îngerul morţii avea o mare experienţă şi până atunci nu mai avusese nici un eşec, aşa că se trase câţiva paşi în spate şi spuse: „Mă declar învins, bunule savant. Uite că nu pot să deosebesc copiile de original, aşa că, pentru a nu face o greşeală, va trebui să vă las pe toţi în viaţă.” Se prefăcu gata să plece, dar din uşă se întoarse şi privi iar cu atenţie la cei unsprezece oameni, apoi spuse: „Şi totuşi, cu toată ştiinţa dumneavoastră, aţi făcut o mare greşeală. Există o deosebire!” „Nu se poate”, izbucni imediat, orgolios, adevăratul om de ştiinţă. „Toţi cei zece sunt perfect asemănători cu mine.” „Aşa m-am gândit şi eu”, spuse îngerul morţii şi îl înhăţă.

Profesorul rămase pe gânduri, apoi ridică albumul dintre ei. Îl privi lung, ca şi cum ar fi putut străbate cu privirea prin foile groase, apoi întrebă:

— Să înţeleg că dacă descopăr răspunsul corect voi fi iertat? De data asta, sau de tot?

— De tot, bineînţeles, spuse îngerul morţii. E cadoul meu, deşi aş putea spune că este un cadou otrăvit... cel puţin în parte. Dar de asta o să vă daţi seama peste câteva sute de ani, dar numai dacă o să câştigaţi.

— Şi nu este vorba de nici un fel de trucuri? întrebă precaut profesorul. Adică nu este vorba de schimbarea conţinutului fotografiei aşa, printr-un hocus-pocus?

— Vai, făcu îndurerată femeia, chiar aşa mă credeţi?

— Nu ştiu, făcu bănuitor profesorul. Voiam doar să mă asigur.

— Nu, nici vorbă de asemenea trucuri ieftine. Uitaţi-vă, drept dovadă a bunei mele credinţe, păstraţi albumul la dumneavoastră ca să fiţi sigur că nu îl mai ating sau îi mai modific ceva.

Profesorul luă în braţe albumul, apoi privi în jur. Spre capătul parcului apăru maşina de gunoi cu cei doi muncitori. Mergea destul de repede, ca de obicei, oprind însă la fiecare coş de gunoi şi turnând atent conţinutul în malaxorul cu oţel suedez.

— Poate ar trebui să reveniţi la înfăţişarea de dinainte... adică la cea de bătrânică modestă. Acum semănaţi mai degrabă cu Nike, zeiţa victoriei, şi, zău, nu ştiu dacă veţi câştiga şi de data asta.

— Cu fiecare nouă înfrângere am învăţat câte ceva. Suficient cât să sper că nu voi mai fi învinsă niciodată, spuse îngerul morţii, cu orgoliu.

Profesorul zâmbi uşor şi spuse:

— Atunci, poate că ar fi bine să pliaţi coasa ca să semene iar a baston, şi dacă nu mă înşel au apărut şi nişte aripi. Eu nu zic că nu vă stă bine, dar se apropie nişte muncitori cu maşina de gunoi şi nu ar fi bine să vă zărească aşa.

Îngerul morţii privi spre gunoieri, care se apropiaseră între timp destul de mult, dar nu se sinchisi:

— Nici o problemă, nu pot fi zărită decât de cei cărora le sunt destinată.

— Interesant, spuse profesorul, dar se vedea că era cu gândul în altă parte.

Ezită câteva minute, ca şi cum şi-ar fi pregătit o întreagă pledoarie, apoi întrebă:

— De Schrödinger şi de experimentul lui mental ați auzit?

— Bineînțeles că am auzit şi de Schrödinger, şi de mâța lui. A încercat să mă ducă cu zăhărelul şi să-mi explice că eu sunt doar un simplu fenomen natural de natură cuantică şi că oamenii în ultimele clipe ale lor încearcă să îmi dea o înfățişare antropoidă tocmai pentru a le face aceste momente mai uşoare.

— Interesant, spuse profesorul. Deci să înțeleg că mă puteți urmări dacă voi spune că acest album este cutia în care Schrödinger voia să îşi desfăşoare experimentul său mental. Acest album este cutia, eu sunt pisica şi atât timp cât nu deschidem aceasta cutie, arătă profesorul spre album, eu nu sunt nici viu, nici mort. Adică sunt viu, dar în situația incertă care va deveni certitudine abia când voi deschide albumul. O situație clasică din fizica cuantică.

— Nu e nimic cuantic aici, domnule profesor. Şi ştiți de ce? Pentru că în acest caz sunt nevoită să devin ba fenomen natural, ba fiola cu otravă din aiuritul acela de experiment. Şi eu sunt Îngerul morții, nimic altceva.

Se ridică în picioare şi acum se putea vedea în toată splendoarea, cu aripile negre deschise şi cu coasa fluturând amenințător. La față era puțin palidă, dar profesorului i se păru acum de-a dreptul frumoasă.

— Ştiți, făcu profesorul nostalgic, cum sunteți acum furioasă şi atât de frumoasă, semănați perfect cu prima mea iubită din liceu. O chema Sorina. Mi-a dat o palmă la un ceai dansant atunci când am încercat să o sărut prima oară.

O clipă Îngerul morții păru derutat, dar îşi reveni imediat.

— Lăsați linguşelile şi spuneți odată ce este în următoarea fotografie. Am început să îmi pierd răbdarea.

Profesorul arătă spre maşina de gunoi şi spre ureche, în semn că nu aude. Chiar dacă era suedeză, maşina huruia totuşi destul de tare pentru ca el să nu audă foarte bine la numai trei metri de ea.

— Alegeți odată! făcu exasperată femeia-înger.

Profesorul mai făcu un pas şi dădu drumul albumului cu fotografii în pâlnia de malaxare. Un scrâşnet puțin mai mătăsos decât celelalte se auzi şi unul dintre muncitori spuse:

— Cu grijă, domnule profesor, să nu pățiți ceva.

— De acum nu prea mai am ce să mai pățesc, spuse el şi se întoarse spre bancă.

— Experimentul s-a încheiat din cauză că incinta cu pisica s-a distrus în timpul manipulării neglijente a personalului, spuse bătrânul profesor, zâmbind. Este vorba totuşi, până la urmă, de un simplu experiment cuantic. Poate că ar fi trebuit ca amândoi să avem mai multă grijă.

Moartea se lăsase uşor perplexă pe marginea băncii şi privea parcă năucă după maşina de gunoi, care se depărta uruind tot mai stins pe măsura ce se mărea distanța. Apoi începu să râdă în hohote şi fața îi deveni chiar frumoasă, astfel că profesorului i se părea că seamănă mai mult ca oricând cu Sorina la cei şaisprezece ani ai ei. Sau poate că i se părea numai pentru că trecuseră totuşi prea multe zeci de ani de atunci.

După un timp, tânăra fată se opri din râs, îşi strânse aripile, plie coasa şi redeveni modesta bătrânică de la început.

— Păi, să plec şi eu, atunci, dar țineți minte: nu voi mai veni niciodată, nici chiar dacă o să mă rugați.

— Dacă o fi să mai veniți, aş prefera să veniți în forma când semănați mai mult cu Sorina, şopti el stins în urma ei, dar nu fu sigur că a fost auzit.

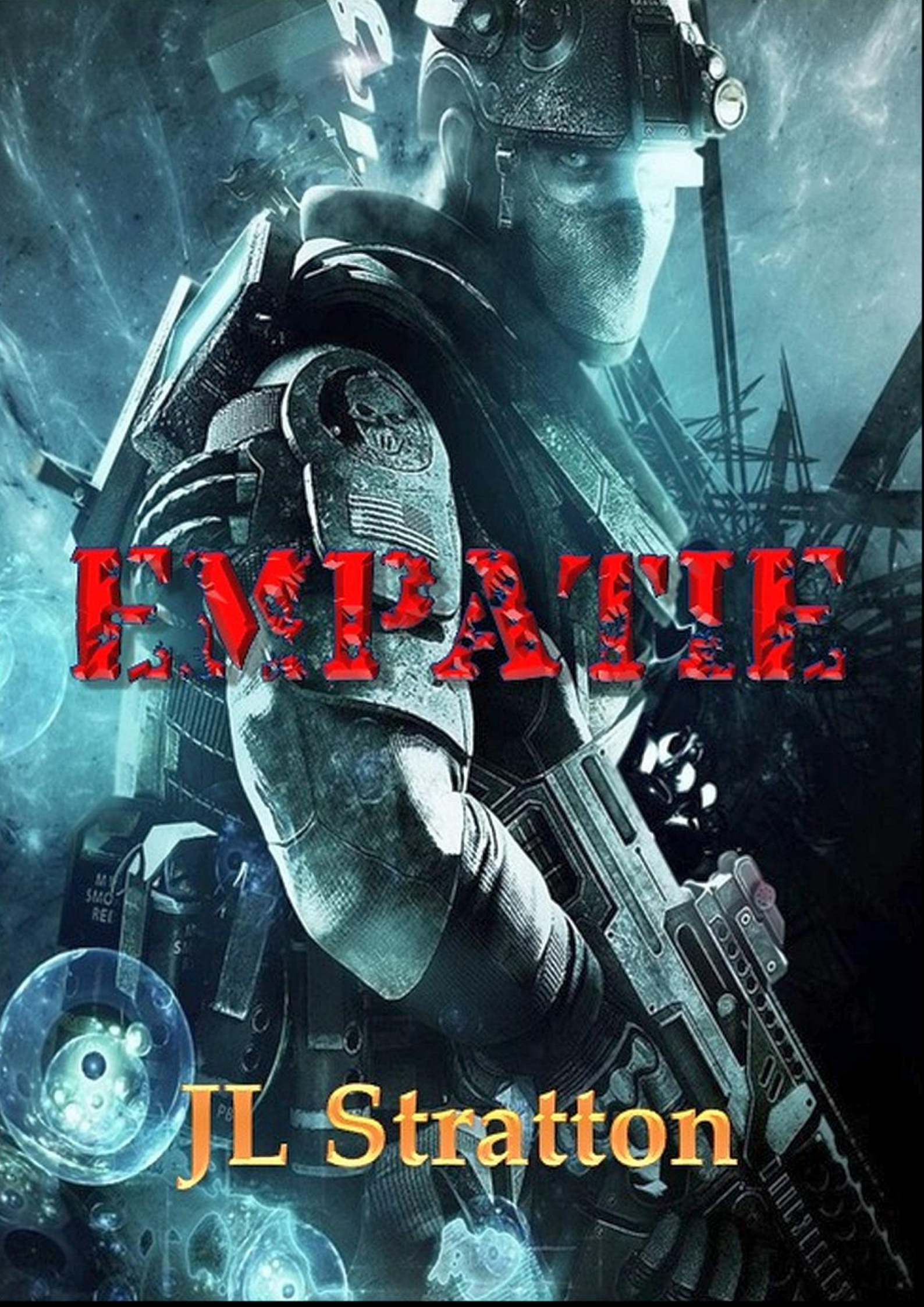
EMPATHY
JL Stratton

Special pentru VP MAGAZIN

JL Stratton

EMPATIE

În traducerea lui Cristian

Ceva nu e în regulă.

Alpha 2-4 o simte în oase; gândurile îl trădează, mintea îi rătăceşte. Apăsă butonul de pe antebraţul costumului de luptă, oferindu-şi trei doze de adrenalină pe când cobora în grotă... dar nu simți nimic. Poate e de vina planeta asta – doar o altă stâncă luată în considerare pentru schimbarea conducerii şi ocupare. Nu, nu e vorba de aşa ceva; mai fusese pe o sută de planete precum aceasta, curățindu-le de amărâții de colonişti sponsorizați de stat. E altceva. A simțit-o în nava de aterizare; un gând, sau o premoniție, dincolo de conştientul său. Gânduri pe care el n-ar trebui să le aibă. Şi-a administrat încă o doză de adrenalină, dar tot degeaba. Ordinele îi revin în minte: *trage la prima vedere, nu lăsa pe nimeni în viață.* Atmosfera glacială a planetei îi pătrunde prin costumul de luptă învăluindu-i trupul şi sufletul cu întunericul straniu al grotei în timp ce el pătrunde tot mai adânc în întunecime.

Acum păşeşte într-o cavernă largă şi face o mişcare rapidă de baleiere cu arma de la dreapta la stânga, iluminând cu raza infraroşie ce dezvăluie umbre gri în vizorul căştii. Ceva se reflectă, iar el se fixează rapid pe obiect. În colțul îndepărtat al cavernei, o femeie se apleacă protector peste un copil mic înfăşurat într-o păturică. Îl priveşte cu ochii larg deschişi, aceştia apărând ca nişte puncte albe prin vizorul în infraroşu al lui *Alpha 2-4*. Plânge şi mormăie nişte cuvinte pe care echipamentul său de comunicare nu le poate descifra.

Puse degetul pe trăgaci, dar ceva l-a făcut să ezite. Femeia plângea în hohote, iar el nu a mai văzut niciodată o asemenea revărsare de emoție. Gemetele, legănarea ritmică a copilului în brațe, ochii uzi, totul indică durere. Ce fel de durere poate simți?

Alpha 2-4 rămase nemişcat, privind femeia. Auzi *click*-urile duble ale altor membri ai patrulei pe măsură ce soseau în grota întunecată şi plânsul femeii şi a copilului ce stârneau ecouri printre pereții de piatră.

Cacofonia de sunete ce-i asalta urechile făcea ca apelul Controlului să fie abia audibil în cască.

— *Alpha 2-4*, aici Controlul. Răspunde.

— Aici *Alpha 2-4*, a confirmat într-un târziu.

— Ce dracu' mai aştepți?

Vocea din Control era puternică, agresivă.

— Ai ordin să tragi la prima vedere. Execută ordinul, soldat.

— *Roger*[1].

Alpha 2-4 apăsă butonul de adrenalină de pe costum – iarăşi fără efect.

Scutură din cap ca să-şi limpezească mintea, ridică blasterul, ochind femeia. Începu să apese pe trăgaci, dar nu putu duce gestul până la capăt , ca şi cum trăgaciul devenise tare şi imobil ca o stâncă. Copilul plângea şi femeia i-a cuprins capul micuț lipindu-l de ea. *Alpha 2-4* simte o greutate inexplicabilă în piept şi o presiune în gât ca atunci când înghite ceva. Umezeala i se adună la colțurile ochilor, estompându-i vederea şi capacitatea de a gândi. Nu o poate ucide pe această femeie cu copilul ei – vrea să-i lase să trăiască – deşi nu-şi poate da seama *de ce*. Este răvăşit de durere. Nu una fizică, o altă durere, care îi afectează creierul şi sfidează tot ce a ştiut el vreodată.

— *Alpha 2-4*, aici Controlul. Trage sau retrage-te.

[1] Roger – termen-cod în radiofonie; confirmare / *am înțeles*.

Operatorul de la consola Controlului din navă observă femeia prin camera de pe casca lui *Alpha 2-4*. Pivotează-n scaun pentru a se întoarce cu fața către superiorul său.

— Nu răspunde, domnule.

Ofițerul – în picioare în spatele operatorului – s-a gândit câteva momente, frecându-şi bărbia.

— A devenit empatic, spuse, dând din cap autoaprobator.

— Ce înseamnă asta? se încruntă operatorul privind în sus spre ofițer.

— Înseamnă că ceva nu este în regulă. Înseamnă că instruirea, costumul de luptă, sau amândouă au dat greş. Înseamnă că a început să simtă emoții, empatie – exact acele lucruri pe care noi ne-am străduit ca prin selecția genetică şi antrenamentul acestor soldați să le îndepărtăm, spre binele lor. Înseamnă că tu va trebui să acționezi butonul de ucidere şi să risipeşti toate resursele obținute prin naşterea controlată, creşterea şi instrucția soldățelului nostru de elită.

Ofițerul a tăcut privind monitorul pe care văzu cum femeia a îndepărtat păturica de pe copil, lăsând la vedere o centură explozivă în jurul corpului acestuia. Ținea în mână un mic dispozitiv pentru detonare. Ofițerul s-a aplecat peste consola operatorului şi lovi cu palma butonul de transmisie.

— *Alpha 2-4*, ucide femeia!

Operatorul de la consolă şi ofițerul privesc oripilați cum alți membri ai patrulei pătrund în grotă, femeia apărând pe cinci monitoare corespunzătoare camerelor de pe căşti.

Înainte ca ofițerul să poată ajunge la butonul de ucidere, monitoarele au redat un *flash* alb, apoi doar zgomotul static.

SFÂRŞIT

„Zbor pentru a-mi elibera mintea de tirania lucrurilor mărunte”

Antoine de Saint-Exupéry

„Poate fi descrisă în cuvinte magia zborului ? Nu cred !”

Michael Parfit

Aripi

„...pământul nu este în nici un fel pus în față cu cerul înghețat din care coboară avioanele noastre. E simplu, altceva.

Nu se pot alătura, cerul din care venim şi pământul pe care călcăm, şi asta naşte surd, dureros, înăbuşit, o neliniște numai de noi ştiută...”

„Piloții îşi marchează viața după numărul de ore de zbor... orice alt fel de timp nu este demn de remarcat.”

Michael Parfit

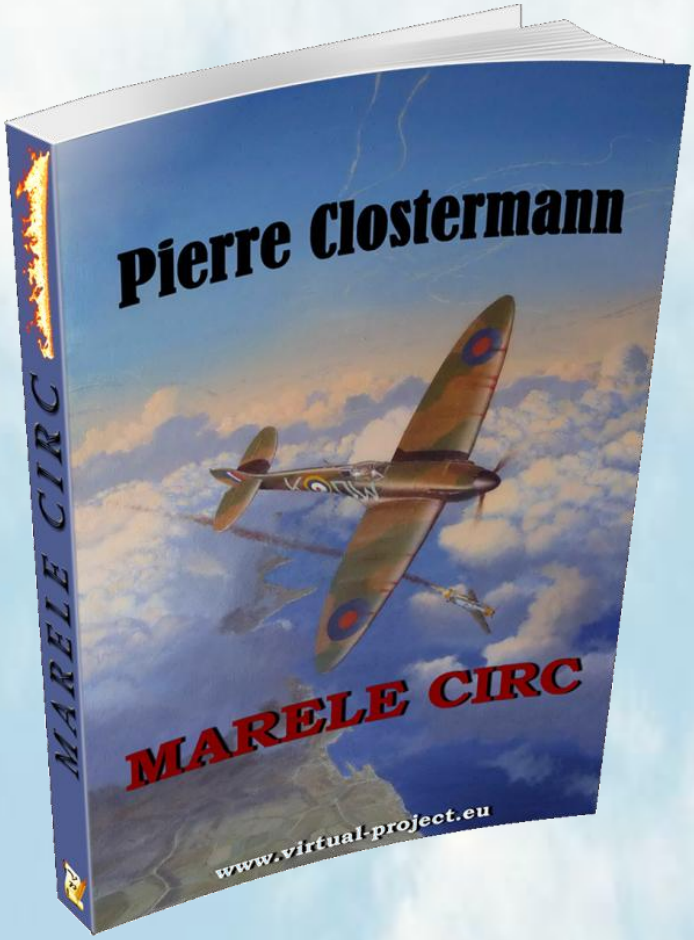

Pierre Clostermann

Marele Circ

amintirile unui pilot de vânătoare francez
(din Royal Air Force)
Original: Le Grand Cirque
Traducere
ELSA GROZEA

Lui Jaques Remlinger,
vechiul meu coechipier, în amintirea celor două sute de misiuni în care am luptat împreună.

Comandanţilor Mouchote şi Martell,
din Squadron 341 „Alsace”, şi tuturor camarazilor mei din Forţele Aeriene Franceze Libere morţi pentru franţa.

Camarazilor mei piloţi din R.A.F.
care, şi ei, au murit pentru eliberarea Franţei.

Vouă tuturor,
cărora vă datorăm atât de mult, şi asupra cărora uitarea se lasă atât de repede, vă dedic cu drag aceste pagini pe care voi le-aţi trăit…

VP MAGAZIN

• PARTEA A TREIA •

• Misiuni de comandă în R.A.F.

Typhoon-ul

Pe la începutul lui decembrie, după îndelungă chibzuinţă, am luat hotărârea de a cere să redevin operaţional. Ambianţa de la Statul major nu-mi prea este pe măsură, iar cele trei luni pe care le-am petrecut acolo s-au dovedit jalnice, în ciuda băieţilor încântători pe care i-am cunoscut.

Am dat o fugă până la Paris, dar atmosfera oraşului era cât se poate de neplăcută.

Jacques este cel care mă ţine la curent cu ultimele operaţii aeriene; el este acum „squadron-leader", la biroul tactic, al Cartierului general al R.A.F.-ului, la Bentley Priory.

În timpul unei vizite la Pete Wyckheam, marele stăpân al repartiţiilor, din Comandamentul Vânătoarei, acesta mi-a făgăduit că mă va sprijini să o şterg cât mai iute la escadra de vânătoare 122, care urmează să se întoarcă pe continent echipată cu aparate *Tempest V*.

Peste câteva zile, Cartierul General al Forţelor Aeriene Franceze primea următoarea notă de la Ministerul Britanic al Aerului:

> *„La cererea expresă a Mareşalului Aerului J.H. Broadhurst D.S.O., D.F.C., Royal Air Force s-ar arăta foarte dornică să-l vadă pe sublocotenentul Pierre H. Clostermann D.F.C. detaşat în cadrul ei, de îndată ce-şi va fi încheiat reglementarul timp de odihnă. Rezultatele remarcabile pe care le-a obţinut în anterioarele sale raiduri de operaţii îl fac indicat pentru postul de comandant de secţiune ori de escadrilă în escadra pe care şi-o va alege.*
>
> *Vă rugăm să ne aduceţi la cunoştinţă dacă acceptaţi reîntoarcerea la operaţiuni active în R.A.F. a acestui pilot, în condiţiile mai sus arătate."*

L. HERRERA,
Flight Lieutenant
pentru Directorul Cooperării aeriene
aliate şi a legăturii cu armatele străine.

Notei acesteia pline de curtoazie, Ministerul Aerului din Paris i-a răspuns printr-un refuz subtil.

La câteva zile după aceea l-am întâlnit pe generalul Vallin şi, mergând o bucată de drum împreună, l-am întrebat ce se aude cu reîntoarcerea mea. Elegant, mi-a dat acordul său de principiu, înştiinţându-mă totodată că figuram pe lista piloţilor pe care generalul de Gaulle voia să-i păstreze cu orice preţ şi să-i împiedice să se reîntoarcă în acţiune.

Mi-a făgăduit că va interveni pe lângă ministrul Aerului.

Dar timpul zorea din urmă, iar escadra 122 îşi începuse pregătirile de plecare.

Colonelul Coustey, comandantul Forţelor Aeriene Franceze din Marea Britanie îmi veni atunci în ajutor. Văzând starea morală în care mă aflam şi fiind un şef bun, luă asupra lui

VP MAGAZIN

acordarea permisiunii de a mă înapoia la R.A.F., rugându-mă totodată – cu acel simţ al umorului care îl caracteriza – să nu mă las ucis, spre a nu-i pricinui neplăceri.

Apoi, cât mai repede cu putinţă, pentru a preveni vreun eventual contra-ordin venit de la Paris, mi-am luat rămas bun de la domnul şi doamna Hermann – doi francezi ce locuiau la Londra de vreo patruzeci de ani – care mă îngrijiseră şi răsfăţaseră cu o generozitate de neînchipuit… Plângeau, bieţii de ei, cu lacrimi fierbinţi.

În aceeaşi după-amiază chiar debarcam la Aston-Down, unde aveam să fac un curs rapid de iniţiere pe avioane *Typhoon* şi *Tempest.*

Când Wing Commander J.S. Shaw, comandantul bazei, mi-a văzut caracterizările de serviciu şi numărul orelor de zbor, a hotărât scurtarea formalităţilor, scutindu-mă de cursurile teoretice.

— *All right old boy, do a few circuits and bumps, and off you go to 83 Group Support Unit. If the weather is good, you can be in Holland within a week*![1]

Seara, la popotă, mă afundam iarăşi, cu bucurie, în calda atmosferă a R.A.F.-ului.

•

În sfârşit, o rază de soare. Aşadar, în după-amiaza aceasta voi face prima „escapadă” cu *Typhoon*-ul.

Sosesc la „*flight*”[2]-ul meu cu tot echipamentul de zbor şi mă prezint instructorului meu, Mac Far, un australian, poreclit de camarazii săi „immaculate Mac”, din pricina înfăţişării sale dezordonate, nearătoase.

A fost nevoie de trei oameni, după ce mi-am legat paraşuta de spate, care să mă ajute să urc în carlinga *Typhoon*-ului aflată la 2,50 m de sol. Şi pentru că avionul este tare fin, nu te poţi agăţa de nicăieri. Eşti nevoit să apuci de cavităţi acoperite cu plăci de metal montate pe arcuri, care revin la poziţia iniţială, de îndată ce ţi-ai luat de pe ele mâna sau piciorul – întocmai ca în cazul unei capcane pentru vulpi.

Sunt, până în cele din urmă, cocoţat, instalat, bătut pe spate şi, după un ultim „Good luck” (noroc!) mă pomenesc singur în măruntaiele monstrului.

Îmi rememorez rapid toate sfaturile instructorilor.

Pentru că gazele de eşapament cu conţinut ridicat de carbon se infiltrează în carlingă şi sunt deosebit de primejdioase, mă văd nevoit să inhalez în permanenţă oxigen; de aceea mă şi grăbesc să-mi potrivesc masca respiratorie şi să deschid regulatorul de oxigen.

La decolare, *Typhoon*-ul trage mult la stânga, trebuie deci să reglez cu grijă fletnerele comenzilor.

Deschid complet radiatorul.

Verific zăvorârea trenului de aterizare, al cărui levier de comandă se aseamănă într-un chip neplăcut cu cei al flapsurilor.

Trag de maneta voleţilor de intrados, pentru a deschide circuitele pneumatice şi a evita o lovitură de berbece asupra selectoarelor în clipa pornirii.

Aprind semnalizatoarele tabloului de bord.

Reglez maneta de gaze – deschisă la cinci optimi de deget (niciun milimetru mai mult, căci asta ar duce la înecarea carburatorului şi la întoarcere de flamă).

Împing de levierul de schimbare a pasului elicei mult înainte şi îl dau înapoi cu câţiva centimetri, spre a evita blocarea dispozitivului de viteză constantă la decolare.

Verific conţinutul celor patru rezervoare de benzină şi selecţionez rezervoarele centrale din fuzelaj, pentru a decola în caz de pană la pompă (alimentare pe baza gravităţii).

---

[1] E în ordine, dragul meu, execută câteva decolări şi aterizări şi zbughește-o la 83 G.S.U. Dacă vremea este frumoasă, poţi fi în Olanda la sfârşitul săptămânii! (G.S.U.-ul reprezenta unitatea însărcinată să adune, să echipeze şi să îndrume la diversele escadrile personalul celei de a 23-a Divizii aeriene).

[2] Patrulă.

Deşurubez injectoarele; unul trimite un amestec de alcool şi eter în carburator, iar celălalt un amestec de ulei şi benzină în cilindri.

Introduc un cartuş în demaror (după sistemul Kaoffman, care utilizează expansiunea gazelor puternic explozive pentru a lansa motorul; a rata pornirea nu e lucru de glumă, căci odată motorul umplut cu benzină, ai nouăzeci la sută şansă să iei foc).

Cu un deget pe contactul magnetoului de pornire, cu celălalt pe cel de deteriorare, declanşez sistemul... Mecanicul, agăţat de aripă, îmi dă o mână de ajutor să-mi pornesc motorul care începe să o ia din loc într-un vacarm îngrozitor. Zgomotul pe care îl face este aproape de cinci ori mai puternic decât al *Spitfire*-ului.

După câteva secunde de regim dezordonat, motorul, merge aproape normal, nu fără a scuipa ulei prin toţi porii săi.

Sunetul şi vibraţiile acestui motor mi se par suspecte. Îmi simt nervii încordaţi şi nu sunt foarte liniştit. Ce dracu am căutat în iadul ăsta?

Reflecţiile acestea trebuie să fi durat o veşnicie, căci în clipa în care ridic capul îi văd pe mecanici oarecum miraţi în aşteptarea semnalului meu de scoatere a calelor.

Încep să rulez – puţin cam prea repede. Atenţie, să nu abuzez de frânele care se încing destul de iute. O frână caldă îşi pierde toată puterea de acţiune.

Vai, ce motor! Rulezi orbeşte, reperându-ţi drumul ca un crab, cu o frânare la dreapta, alta la stânga, alternativ, pentru a-ţi degaja câmpul vizual.

La marginea pistei, înainte de a intra la decolare, purjez bujiile, potrivit instrucţiunilor. Las în voie motorul, deschizând gazele până la trei mii ture şi pe dată un nor de ulei îmi umple parbrizul.

Două avioane *Typhoon,* aflate în circuit, aterizează cu chiu şi vai, dar controlorul de zbor nu pare dispus să-mi dea cale liberă.

Îmi scot capul din lăcaş, spre a-i face semn, cu riscul de a primi în ochi o picătură de ulei încins. Tot roşu.

Drace, pesemne că am uitat ceva – şi blestematul meu de motor începe să se încingă. Radiatorul a şi ajuns la 95°.

O privire fugară prin avion: voleţii sunt într-adevăr la 15°, radiatorul deschis... Dumnezeule, radioul!

Stabilesc repede legătura şi chem:

— *Hullo Skydoor, Skydoor. Typhie 28 calling. May 1 scramble*?[1]

Controlorul răspunde, dându-mi în sfârşit verde.

Bine. Strâng „straps”-urile, slăbesc frânele, mă aliniez cu grijă pe dunga albă care marchează mijlocul pistei de ciment şi deschid încet gazele, cu piciorul stâng bine proptit în palonier.

Mi se spusese, este adevărat, că *Typhoon*-ul fură la decolare, dar chiar atât de mult... Animalul ăsta accelerează ca o rachetă...

Corectez cât pot, cu frâna, dar sunt purtat într-un chip primejdios spre dreapta...

La jumătatea pistei, roata dreaptă mângâie iarba. Dacă ies de pe ciment cu maşinăria asta, o să capotez.

Ce o fi o fi, mă smulg de la sol. Avionul acesta are o instabilitate laterală înspăimântătoare... Continui totuşi să derivez şi nu prea îndrăznesc să cobor aripa stângă, cu aceste nenorocite de eleroane care nu prind decât de la două sute kilometri pe oră în sus.

Din fericire, în urma unei serii de accidente datorate aceleiaşi cauze, au desfiinţat hangarul F, astfel că trec – dar tot stânjenit – pe lângă hangarul E.

[1] Alo, Skydoor, alo Skydoor te cheamă Typhie 28. Pot decola?

Escamotez trenul de aterizare, însă uit să blochez frânele. O vibraţie formidabilă, care zguduie avionul de la coadă până la vârfurile aripilor, îmi reaminteşte că roţile au intrat în lăcaşurile lor rotindu-se cu toată viteza. De n-aş fi ciuruit cumva pneurile!

Cât de liniştit fusesem în biroul meu de la Statui major…

În sfârşit, peste câteva minute, redevin încetul cu încetul stăpân pe mine şi mă simt mai la largul meu. Virajele glisează într-adevăr puţin, dar treaba nu merge prea rău.

Un picaj mic, timid, să văd cum merge. Drace, uriaşă masă! Cu cele şapte tone ale lui, animalul ăsta accelerează pe pantă într-un chip uimitor.

Constat cu satisfacţie că are o viteză mult mai mare decât *Spit*-ul. Ce o să fie cu *Tempest*-ul!

O jumătate de oră trece repede şi încep să-mi adun tot curajul pentru aterizare.

Întâi un circuit cu motorul în plin, cu şapte sute de kilometri la oră, pentru a curăţa aceste blestemate de bujii care se ancrasează repede. Dar mai apoi, zadarnic reduc gazele, fac cozi de peşte, cobor radiatorul, că tot nu ajung să reduc îndestul viteza pentru a scoate trenul de aterizare cu toată siguranţa necesară.

Un circuit cu motorul în ralanti – cinci sute kilometri la oră.

Un alt circuit cu patru sute.

În disperare de cauză execut o şandelă fără motor, care mă urcă iar cu o mie metri, dar îmi reduce viteza la trei sute douăzeci.

La viteză mică, animalul meu este teribil de instabil, iar scoaterea uriaşului tren de aterizare are consecinţe neprevăzute asupra centrării. Şi în situaţia aceasta, deşi fusesem prevenit, mă las surprins de devieri bruşte formidabile, care seamănă, aproape, cu intrări în vrie.

Cer voie să aterizez. Prudent, în linie dreaptă, cu o rezervă bună de viteză, îmi pregătesc venirea, cobor voleţii şi totul merge bine până la manevra de aterizare. Dar aripile acestea groase, care par să aibă rezerve de sustentaţie, sunt viclene; abia am început să pipăi manşa, că maşinăria vine la vale, cade ca o piatră pe aripa stângă şi se saltă zece metri în sus, cu botul drept spre cer, într-un zgomot înfiorător.

Deschid complet gazele, spre a îndulci căderea, luptându-mă ca un nenorocit cu eleroanele, ca să evit trecerea pe spate.

În sfârşit, după două, trei sărituri de berbec, după puternice puneri de frână, *Typhoon*-ul meu îmblânzit rulează târâş-grăpiş pe pista care pare foarte scurtă.

Totuşi, înainte de a intra în decor, mă opresc într-un nor de fum şi aburi uleioşi. Un miros puternic de cauciuc ars emană din sărmanele mele pneuri, care au rezistat eroic celor şapte tone pornite într-o viteză de 200 kilometri pe oră.

Din fericire, proasta mea aterizare nu a fost observată – au mai fost altele atât de rele în după-amiaza aceasta, dintre care două cu pagube destul de mari, că atâta vreme cât maşina este intactă, „sosirea” se socoteşte bună.

Fruntea mi-e umedă de sudoare, dar moralul oarecum mai ridicat.

• O nouă fază a războiului aerian

Hawker Tempest V, cu formidabilul său motor Napier „Sabre” de 24 cilindri în H, era cel mai modern avion de vânătoare, nu numai din R.A.F., dar chiar pe ansamblul forţelor aliate.

Sydney Camm, inginerul şef al casei Hawker – desenatorul de mai înainte al faimosului *Hurricane* – luase pe ultimul său nou-născut, *Typhoon*-ul, care era un avion de asalt, solid,

masiv, cu un profil de aripă greoi, în măsură să asigure sustentaţia, şi, după şase luni de muncă, îl transformase în *Tempest*.

Fuzelajul era lungit cu mai mult de un metru, spre a înmagazina patru sute litri de benzină suplimentară. Înălţimea trenului de aterizare mărită, pentru a permite folosirea unei elice uriaşe cu patru pale de câte patru metri diametru. În scopul de a-i mări stabilitatea la sol, a fost prevăzută o îndepărtare de aproape cinci metri a jambelor fine cu amortizare oleopneumatică; pneurile speciale, de mărime foarte mică – căci trenul de aterizare urma să fie escamotat în aripi – au fost studiate de Dunlop. Elipticele aripi ale *Tempest*-ului erau într-adevăr atât de fine, încât se simţise chiar nevoia construirii unor tunuri speciale (Hispano tip V) care să poată încăpea în ele.

Postul de pilotaj, dat mai spre spate, pentru a ameliora vizibilitatea în jos, iar carlinga redusă la minimum – cu o bulă de plastic transparentă aşezată pe profilul perfect al carlingii…

Suprafaţa planului fix de direcţie fusese aproape dublată, pentru a asigura o stabilitate desăvârşită la supra-viteze, iar sistemul de voleţi de intrados, ce se întindea pe aproape toată lungimea bordului de scurgere, fusese astfel studiat încât să asigure aterizării un maximum de siguranţă, aterizare care se efectua totuşi la o viteză de aproape trei sute kilometri pe oră.

S-a făcut orice pentru a se asigura *Tempest*-ului performanţe maxime la înălţime joasă şi medie. Nişte rezervoare suplimentare speciale au fost desenate de-a dreptul cu pasiune, cu racordări în perspex[1], pentru a fi agăţate pe sub aripi. Nituirea, acţionările reciproce, lustruirea suprafeţelor, toate au fost realizate cu o grijă greu de închipuit.

A rezultat o maşină de război minunată.

Rasat, în pofida radiatorului său mare care îi dădea o personalitate furibundă şi voluntară, *Tempest*-ul se dovedea a fi de o finețe uimitoare. Foarte greu, cu cele opt tone pe care le avea în cârcă, el dispunea – datorită celor două mii opt sute cincizeci de cai putere ai motorului său – de un considerabil excedent de putere, iar acceleraţia îi era fenomenală.

Pilotarea lui se dovedea într-adevăr „neplăcută”, dar performanţele dobândite cu el aduceau compensaţii:

La o mie metri, în al treilea regim de zbor economic la o treime din puterea instalată (adică 950 cai putere), cu două rezervoare suplimentare de 250 litri fiecare: 540 kilometri pe oră pe anemometru, adică o viteză reală de aproape 580 kilometri la oră.

În croazieră rapidă, la jumătate din puterea instalată (1 425 cai putere) fără rezervoare suplimentare: 640 kilometri la oră anemometru, adică o viteză reală de 690 kilometri pe oră.

Viteză maximă în zborurile la înălţime constantă, cu treisprezece livre de avans la admisie şi 3 850 ture: 735 până la 745 kilometri la oră pe anemometru, adică o viteză reală de aproximativ 760.

La cele două înălţimi de restabilire, respectiv la 5 000 şi 2 000 metri, ajungem până la 800 kilometri la oră.

În forţaj – regim de urgenţă – puteam împinge motorul până la 3 000 cai putere şi 4 000 ture, iar viteza urca până la 820 km pe oră.

În regim de supra-viteză, *Tempest*-ul a fost singurul aparat al aliaţilor care a atins normal, fără inconvenienţe mari de pilotare, viteza de ordin sonic, adică de 1 100 până la 1 200 km/h.

Cu raza sa de acţiune de 800 kilometri, cu cele patru tunuri ale sale de 20 mm alimentate cu aproape 800 proiectile în cele patru lăcaşuri pentru muniţii (respectiv

[1] Masă plastică dură.

aproape 20 secunde de foc) şi 1 800 litri în rezervoarele sale, *Tempest*-ul era „corsarul” ideal al zilei, demnă pereche a lui Mosquito, „corsar de noapte”.

Primele două unităţi de *Tempest* (escadrilele 3 şi 56 din R.A.F.) fuseseră echipate şi lansate în grabă, în iunie 1944, împotriva bombelor zburătoare (V-1) care ameninţau Londra. Din pricina atacurilor lor, au explodat în plină mare aproape nouă sute V-1. *Mustang*-urile şi avioanele P. 47 *Thunderbolt* americane, precum şi *Spitfire*-le R.A.F.-ului nu puteau prinde drăceştile maşinării decât în picaj, ceea ce le scădea şansa de izbândă. În schimb, *Tempest*-urile puteau să patruleze liniştite la jumătate din forţă, apoi, când vedeau un V-1, să accelereze, să ia poziţie şi să tragă fără grabă, datorită resursei lor fulgerătoare.

Totuşi, rapida lor punere la punct dezvăluise şi unele inconveniente, Motorul „Sabre” nu prea tolera benzina de 150 octane.

S-au ivit accidente grave. Necazuri în privinţa cămăşilor de distribuţie (într-adevăr, motorul „Sabre” nu are supape); necazuri la ungere, cu căderi verticale în postul de pilotaj etc...

Lucrul cel mai grav l-a reprezentat acumularea de vapori de benzină şi ulei la priza de aer a carburatorului, unde cel mai mic retur provoca un incendiu la bord, urmat uneori imediat de explozia în văzduh a avionului.

De îndată ce primejdia acelor V-1 a trecut, *Tempest*-urile au fost retrase din prima linie. În timp ce se făcea organizarea unei escadre cu patru escadrile, tehnicienii de la Hawker şi Napier lucrau în colaborare strânsă la îndepărtarea tuturor acestor neajunsuri.

Între timp, odată cu iarna lui 1944, războiul intra într-o perioadă statică, trupele aliate se refăceau şi îşi consolidau poziţiile pe malul stâng al Rinului.

Dar ce se mai întâmpla cu Luftwaffe?

Lumii i se spunea, în general, că Germania nu mai avea nici avioane, nici piloţi. Versiunea aceasta era întreţinută cu grijă de serviciile de informaţie aliate, din multiple pricini:

În primul rând, formidabila ofensivă de bombardament împotriva uzinelor de avioane a Reich-ului, în ciuda distrugerii complete a Warnemund-ului, a Marienburg-ului (Uzine *Focke Wulf*), a Wiener Neustadt-ului şi Regensburg-ului (Uzine *Messerschmitt*) nu păreau să fi atras o scădere vădită în efectivele de linie de care dispunea Luftwaffe.

Lucrul acesta crea o situaţie stânjenitoare, cu atât mai mult cu cât aviaţia americană publica cifre, ca de pildă două sau trei sute avioane de vânătoare-germane doborâte la fiecare raid asupra Germaniei, şi pentru că rezultatele acestea erau obţinute cu preţul unor pierderi uriaşe (187 *Fortăreţe Zburătoare* din 642 angajate în raidul asupra Schweinfurt-ului la 14 octombrie 1943), care trezeau mirarea în rândurile poporului american, activitatea Luftwaffe-i trebuia acoperită cu un văl discret.

Nouă – care ne aflam în contact zilnic cu Luftwaffe – nu ne putea fi ascunsă, fireşte, situaţia adevărată a efectivelor sale, astfel că optimismul serviciilor de Informaţii (O.W.I. American) avea pentru noi un gust sărat. Cu cât acestea se înmulţeau!

Un lucru era sigur: ofensiva împotriva uzinelor de montaj şi a atelierelor de reparaţii ale aviaţiei militare germane, deşi foarte eficace, nu împiedicase – din iulie 1943 până în martie 1945 – creşterea producţiei de avioane de vânătoare. Germanii au reuşit să menţină o producţie lunară de 1 200 până la 1 700 avioane (2 325 în noiembrie 1944).

Fireşte, trebuie să mai menţionăm că, fără aceste bombardamente, germanii ar fi realizat producţia prevăzută de aproape trei mii de avioane pe lună în 1944 şi patru mii cinci sute la începutul lui 1945.

Vitalitatea aceasta extraordinară se datora: în primul rând rapidităţii reconstrucţiei şi repunerii în funcţiune a uzinelor bombardate; în al doilea rând, numărului crescând de uzine subterane invulnerabile.

Uzina din Wiener Neustadt, de pildă, s-a dovedit în stare să scoată două *Messerschmitt*-uri pe zi, la şase săptămâni după ce părea să fi fost cu desăvârşire distrusă. Peste două săptămâni era ca şi nouă, şi în mai puţin de trei luni după raid îşi producea, zilnic, cele cincisprezece *Messerschmitt*- uri *109.*

Era un adevărat tur de forţă, şi a fost nevoie de repetarea unui costisitor raid cu *Fortăreţe* (dintre care cam e sută au fost iarăşi doborâte). Nemţii nu aveau să suporte la infinit jocul acesta. Cu toate că bombele *Fortăreţelor Zburătoare* nu erau destul de grele (între 75 şi 150 de kilograme) pentru a distruge maşinile unelte, clădirile deveneau de nefolosit, în ciuda reparaţiilor improvizate ce li se aduceau.

Atunci nemţii au început să-şi îngroape uzinele.

Conducerea operaţiei a fost preluată de doctorul Kalmmler, în directă legătură cu Göering, prin intermediul lui Sonderstab H şi a doctorului Treiber. Turul de forţă a fost într-adevăr extraordinar.

Începând din ianuarie 1944 nemţii rechiziţionaseră carierele, pivniţele şi clădirile cele mai potrivite pentru aceasta. Adesea, chiar, au deviat mai mulţi zeci de kilometri de cale ferată, spre a-i folosi tunelurile. Până şi metroul din Berlin a adăpostit benzi de montaj.

Din aprilie 1944, Royal Air Force şi serviciile de informaţii britanice posedau dovada indiscutabilă că germanii produceau în uzinele lor subterane cel puţin trei sute avioane complete şi un mare număr de motoare.

Abia mai târziu, după ocuparea Germaniei, a putut fi evaluată toată întinderea acestei munci de troglodiţi.

Sovieticii au descoperit în inima unei păduri, aproape de Alt Ruppin, un luminiş în care, mascate cu grijă, pe sub copaci, fuseseră rânduite aproape o sută de avioane *Henschel 162* şi *FW 190.*

Puţin mai departe, de-a lungul unei căi ferate ce părea să se piardă într-un codru, au găsit intrarea într-o uzină subterană.

Dintr-o suprafaţă de mai mult de 25 000 metri pătraţi, atelierele aveau o capacitate de producţie de patru avioane de vânătoare pe zi.

Avioanele erau transportate cu camioanele până la autostrada în construcţie Berlin-Hamburg, la o distanţă de câţiva kilometri, iar una din părţile finite ale autostrăzii, lată de 60 metri şi lungă de 4 000, perfect rectilinie, servea drept pistă de încercare. Avioanele erau apoi garate – uneori chiar operau în zboruri de luptă – în adăposturi înşiruite de-a lungul acelui minunat aerodrom improvizat.

În regiunea Trèves, mai multe mii de muncitori de la Oppel din Russelsheim lucrau în două tuneluri de cale ferată, între Koblenz şi Trèves, producând accesorii – trenuri de aterizare pentru Mechanik Rochlitz, compresoare şi turbine pentru avioane cu reacţie destinate Uzinei Mansferldwerke din Breslau.

În marile cariere din Halberstadt, în apropiere de aerodrom, erau montate şi apoi transportate cu camioanele, spre uzinele de asamblare, aripi şi fuzelaje de *Focke Wulf*-uri 190 D şi *D 12.*

În metroul din Berlin, între staţiile Bergstrasse şi Grenzallée, uzina Henschel instalase o bandă de construcţie pentru fuzelaje şi ampenaje de Junkers 188. Fuzelajele complete, prea voluminoase pentru ieşiri şi ascensoare erau construite în două părţi şi asamblate afară. Până la Eliberare, garniturile fuseseră de altfel produse de o uzină pariziană.

Galeriile de mine de potasiu de la Halle pe Saale, lărgite, adăposteau fiecare opt sute muncitori care lucrau la accesoriile pneumatice şi electrice necesare avioanelor.

Maşinile-unelte şi benzile de montaj ale uzinei *Messerschmitt*: *din* Regensburg au fost mutate într-o săptămână numai, după două bombardamente succesive, într-un mare tunel

rutier la Eschenlhoe în Bavaria, astfel că au putut, peste trei luni să scoată douăzeci de *Messerschmitt*-uri *109* şi cincisprezece *Messerschmitt*-uri *262* pe săptămână.

La Egeln, trupele americane au găsit o gigantică uzină subterană, care în decembrie 1944 scotea pe zi şase *Focke Wulf*-uri „bot-lung", iar în martie 1945 producea cele zece *Volksjaeger* cotidiene!

Am putea cita multe exemple asemănătoare.

Germanii erau aşadar în măsură, contrar tuturor previziunilor, să menţină în ciuda bombardamentelor un nivel de producţie foarte ridicat, de ordinul a două mii avioane pe lună.

•

Ce însemnau aceste avioane şi cât valorau ele?

Germanii scoteau în serie mare:

1. Două tipuri de avioane de vânătoare „ortodoxe" monolocuri, monomotoare – *Messerschmitt 109* din seria K şi *Focke Wulf* „bot-lung" din seria D.

2. Două tipuri de avioane de vânătoare cu reacţie monolocuri, *Messerschmitt 262* şi *Henschel 162 Volksjaeger.*

3. Un bombardier cu trei locuri, *Junkers 188.*

4. Un avion cu reacţie, de recunoaştere şi bombardament, monoloc: *Arado 234.*

Focke Wulf-ul „bot-lung" reprezenta o versiune a *Focke Wulf*-ului clasic, echipat cu un motor de 12 cilindri în linie Jumo 213 de 2 100 cai putere, cu injecţii de apă şi metil în suprasarcină, în loc de motorul în stea BMW 801.

Foarte rapid (700 până la 750 kilometri pe oră), foarte suplu la comenzi, armat cu un tun de 30 mm montat în motor şi cu două tunuri de 20 mm Mauser la încastrarea aripilor, *Focke Wulf 190 D-9* era un adversar de temut. Performanţele sale generale îl clasau în aceeaşi categorie cu *Tempest*-ul şi-i dădeau un plus de netă superioritate asupra *Mustang*-ului, *Lightning*-ului şi *Thunderbolt*-ului american, ca şi asupra *Spitfire*-ului.

Messerschmitt-ul *109 K*, echipat cu un motor Daimler *Benz 605* de 1 700 cai putere, era echivalentul, în mai uşor al *Mustang*-ului, şi, bine pilotat, putea ţine piept cu succes unui *Tempest.*

Messerschmitt-ul *262* eu reacţie era, cu cele două turbine *Jumo 004-B1* şi cele patru tunuri automate de 30 mm MK-108, cel mai senzaţional avion de luptă produs până atunci. Construit în serie, folosit pe scară largă de germani începând cu luna noiembrie 1944, *Messerschmitt*-ul *262,* primul avion cu reacţie utilizat efectiv în luptă, ar fi putut fi regele avioanelor de vânătoare.

Având o viteză uluitoare (de aproape 1 000 km/h), un armament formidabil de calibru mare, cu o sută proiectile de fiecare tun, un blindaj de 89 mm foarte bine dispus, aparatul acesta ar fi putut revoluţiona războiul aerian.

Din nefericire (sau mai degrabă din fericire!), „intuiţia" lui Hitler şi-a vădit din nou roadele. Intervenind personal, după ce în aprilie 1943 asistase la o demonstraţie a acestui avion, el l-a obligat pe constructor să modifice aparatul, astfel încât să scoată din el un avion de represalii destinat să acţioneze împotriva Angliei.

După un an de ordine şi contraordine, de modificări şi discuţii, în faţa ofensivei crescânde a bombardamentelor aliate, O.K.W.-ul (Comandamentul suprem german) sfârşi prin a-l convinge pe Hitler. *Messerschmitt*-ului *262* i se încredinţa iarăşi rolul său de la început, cel de „kampfzerstorer" (distrugător de bombardiere).

Messerschmitt-ul *262* era foarte dificil de pilotat, avea mai mult de două sute kilograme încărcătură pe metru pătrat, o viteză de aterizare de trei sute zece kilometri pe oră, iar decolarea îi era greoaie.

Turbinele lui au adus şi ele unele necazuri, iar pierderile în piloţi prin accidente s-au dovedit neîndoios foarte ridicate. J.G.-ul[1] 52 a pierdut astfel douăzeci şi trei de piloţi în trei luni.

Volksjaeger-ul – Vânătorul Poporului – *Henschel 162* era de asemenea o maşină atrăgătoare. Anume concepute pentru serie mare, foarte simple în ce priveşte construcţia şi pilotarea, echipate numai cu strictul necesar (două tunuri de 30, o autonomie de 45 minute), *Volksjaeger*-ele ieşeau ca nişte pâinişoare din aproape optzeci şi cinci uzine răspândite pe teritoriul Reich-ului.

Junkers-ul *188,* bimotor rapid de bombardament cu rază mare de acţiune, deşi exista în mai mult de opt sute exemplare, construit de asemenea în serie, a fost fără îndoială sacrificat în ultimele luni ale războiului. Într-adevăr, putea opera greu de pe aerodroame improvizate, iar ultimele stocuri de benzină C3 (de 96 octane) necesare motoarelor sale BMW 803 şi Jumo 213 erau păstrate pentru avioanele de vânătoare, după cum ultimele aerodromuri bune, pentru *Me-262.*

Avionul *Arado 234,* monoloc cu reacţie, era anume construit pentru recunoaşteri şi bombardamente. Mai puţin rapid decât *Me-262* (850 km la oră), ducea totuşi cu sine – în afară de cele patru tunuri ale sale de 30 mm – fie opt sute kilograme de bombe, fie mai multe aparate foto automate. Cel puţin trei Aufklarunis-Gruppen (grupe de recunoaştere) au fost echipate la sfârşitul anului 1944.

•

Germanii aveau aşadar avioane, şi încă bune. Cât preţuiau piloţii care le duceau în lupte? Se ridicau ei oare la înălţimea copleşitoarei misiuni ce le revenea?

În problema aceasta turul de orizont se dovedeşte a fi mai spinos. Totuşi, se poate răspunde la întrebare.

S-ar părea că în Luftwaffe nu a existat o valoare medie iar piloţii germani puteau fi împărţiţi în două categorii distincte:

„Aşii", în proporţie de 15 până la 20% din efective – piloţi cu adevărat superiori faţă de media piloţilor aliaţi.

Restul nu reprezentau mare lucru. Foarte curajoşi, dar incapabili să „scoată totul" din aparatele lor.

Diferenţa aceasta se datora mai ales grabei cu care noul personal navigant fusese lansat în luptă, în urma marilor pierderi suferite în timpul bătăliei pentru Anglia şi a campaniei din Rusia.

Antrenamentele fuseseră prea rapide şi prea puţin omogene, acordându-se o nemăsurată importanţă forţelor morale, doctrinei unei Germanii Mari şi teoriilor pur militare, în detrimentul instrucţiei tehnice propriu-zise. Neajunsurilor acestora li s-a adăugat, la sfârşitul anului 1943, o pronunţată penurie de carburant.

Astfel se formase – mistuindu-se încet în văpaia de pe cerul Europei – ceata eroică, „garda veche" a *Luftwaffe*-i, greu de înfrânt, având trei sau patru mii ore de zbor. Piloţii aceştia, formaţi la şcoala războiului din Spania, supravieţuitori ai campaniilor succesive efectuate de Luftwaffe cu începere din 1940, îşi cunoşteau cum nu se poate mai bine meseria, cu toate chiţibuşurile ei. Prudenţi şi totodată siguri pe ei înşişi, stăpâni pe maşinile lor, se dovedeau nespus de primejdioşi.

Pe de altă parte, tinerii fanatici, cu moral ridicat, închingaţi însă de o disciplină de fier, se arătau – în numeroase împrejurări – prăzi uşoare în luptă.

[1] Jagd Geschwader = escadră de vânătoare. (în Luftwaffe).

Orice s-ar spune, „standardul” piloţilor de vânătoare germani era, în medie, mult mai ridicat la sfârşitul lui 1944 şi începutul lui 1945 decât în oricare altă perioadă de la 1940 încoace.

Faptul acesta nu-şi află explicaţie – în afară de consideraţiile de ordin pur moral, ca de pildă apărarea patriei mamă etc... – decât prin aceea că unităţile de elită ale vânătoarei aveau întâietate absolută în ce priveşte benzina şi lubrefianţii. Aveam, aşadar, cele mai sigure şanse să întâlnim în luptă doar piloţi foarte experimentaţi, în timp ce în 1942, 1943 şi la începutul lui 1944 se produsese o vânzoleală de piloţi de pe frontul de vest pe cel sovietic, ceea ce ne-a pus de multe ori faţă în faţă cu unităţi de o valoare medie...

Cam aceasta era, *grosso modo,* situaţia generală a Luftwaffe-i în ultimele zile ale anului 1944.

•

Superioritatea numerică aliată nu se putea bizui doar pe rezerve, căci nu existau suficiente aerodromuri în măsură să adăpostească, la o distanţă rezonabilă de front, mai mult de o mie avioane de vânătoare şi de asalt, alcătuind Diviziile 83 şi 84 din Armata aeriană tactică.

Luftwaffe, dimpotrivă, cu dibăcie risipită pe vreo sută de mici aerodromuri grupate în jurul bazei principale a triunghiului Arnhem-Osnabruck-Koblenz, putea opera cu toată forţa.

Messerschmitt-urile *262* puteau să execute, fără urmări deosebite, acţiuni de recunoaşteri tactice asupra întregului front aliat, astfel că am putut vedea iarăşi mari formaţii germane – câteodată aproape o sută de avioane – mitraliindu-ne şi bombardându-ne ziua, în picaj, trupele şi convoaiele.

Avioanele de recunoaştere aliate şi bombardierele noastre de vânătoare duceau o viaţă aspră. Formaţii de *Typhoon* pierdeau frecvent şase ori şapte aparate, din douăsprezece, în cursul unor întâlniri cu *FW-190* şi *Me-109.*

Spitfire-le se dovedeau neputincioase. Nu exista decât o singură escadră alcătuită din trei escadrile de *Spitfire XIV,* iar restul era echipat cu *Spitfire IX B* sau cu *Spitfire XVI* (*Spit*-uri *IX B,* cu motoare Rolls-Royce construite de Packard în S.U.A.). Toate escadrilele de *Spitfire IX* operau de altfel în cea mai mare parte a timpului ca vânători-bombardieri. Nemţii cunoşteau calităţile *Spit*-ului în lupta în cerc şi evitau cu grijă să se agaţe de ele – dar sărmanele *Spitfire* nu aveau nici viteza, nici raza de acţiune necesare pentru a forţa la luptă noile avioane de vânătoare germane.

Statul major aliat începea să se neliniştească serios de această stare de lucruri. Situaţia era asemănătoare în sectorul american al Luxemburgului, dar cu mai puţină acuitate, căci germanii ştiau că atacul final va veni dinspre nordul Ruhr-ului şi se concentrau asupra Olandei.

Ofensiva lui Runstedt se declanşase pe neaşteptate, iar statele noastre majore se găseau, de data aceasta, într-o situaţie de inferioritate din punctul de vedere al informaţiilor.

Messerschmitt-urile *262* îl lămuriseră deplin pe generalul german asupra situaţiei trupelor noastre, în timp ce avioanele de recunoaştere ne erau neutralizate de vânătoarea germană.

•

Pentru a remedia această stare de lucruri a fost trimisă în Olanda, echipată cu avioane *Tempest,* escadra 122 a R.A.F.-ului.

Ea reprezenta o unitate de elită, pe ea se bizuia întregul sistem tactic şi de apărare al frontului britanic. Nu au fost admişi decât piloţii care aveau cel puţin un „tur” complet de operaţii, ori care puteau dovedi o experienţă îndestulătoare. Escadrilele 486

(Neozeelandeză), 80, 56 şi 274, cărora li s-a adăugat escadrila 41 echipată cu *Spitfire XIV,* formară wing-ul (escadra) 122.

Date fiind senzaţionalele performanţe ale *Tempest*-urilor, li s-a încredinţat o activitate copleşitoare:

1. Neutralizarea aviaţiei de vânătoare germane şi mai cu seamă a avioanelor cu reacţie.

2. Gâtuirea zilnică a sistemului feroviar al Reich-ului, de la Rin până la Berlin, prin atacarea sistematică a locomotivelor.

Plină de hotărâre şi simţind ochii R.A.F.-ului aţintiţi asupra ei, escadra de *Tempest*-uri se instală la Volkel, în Olanda, şi fu aruncată în încăierare.

A fost tare greu. Zburând în formaţii de câte douăsprezece ori douăzeci şi patru, *Tempest*-urile se duceau să ciocănească *Focke Wulf*-urile până pe aerodromurile lor. Patrule de câte patru zburau în razmot până la Berlin de mai multe ori pe zi, lăsând după ce plecau căile ferate blocate de locomotive ciuruite ca nişte strecurători şi purtând la întoarcere un nemilos război de ambuscadă cu Luftwaffe. Perechi de avioane *Tempest* erau menţinute în stare de alarmă imediată, cu piloţii aşezaţi în scaune, închingaţi şi înhămaţi în cabine, cu degetul pe demaror, gata să decoleze de îndată ce un *Me-262* ar fi trecut dincoace de liniile noastre.

În două săptămâni au fost doborâte cincizeci şi două de avioane de vânătoare germane şi au fost distruse nouă locomotive. Au fost nimicite şi douăzeci şi unu de *Tempest*-uri.

Atunci s-a ivit lovitura de la 1 ianuarie 1945, care din nou avea să înzecească activitatea şi răspunderea escadrei 122.

Va urma...

În exclusivitate pentru VP MAGAZIN

Lee Child

PERSUADER

Foileton
Traducerea: Dewlight

CAPITOLUL 14

Era Harley. Gura lui era o gaură zdrenţuită deasupra barbişonului. Îi vedeam dinţii galbeni. Avea un Para Ordnance P14 în mâna dreaptă. P14 este o copie canadiană reuşită a Coltului 1911 şi era mult prea grea pentru el. Încheieturile sale era prea subţiri şi slabe. I-ar fi fost mult mai potrivit un Glock 19, ca a lui Duffy.

— Am văzut luminile aprinse, a spus el. M-am gândit să intru şi să verific.

Apoi s-a uitat direct la mine.

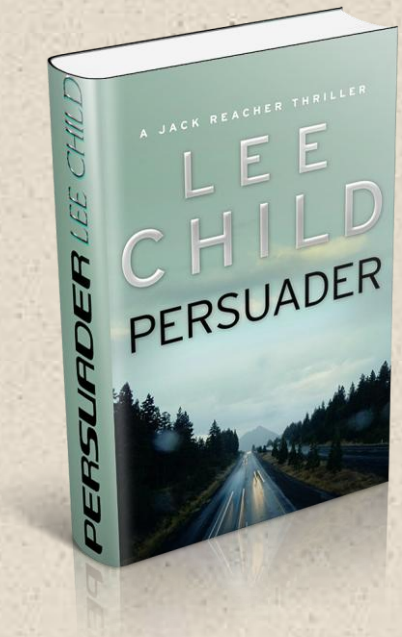

— Cred că Paulie a dat-o bară. Şi mai cred că i-ai falsificat vocea atunci când domnul Xavier a sunat la telefon.

M-am uitat la degetul de pe trăgaci. Era ferm pe poziţie. Mi-am petrecut o jumătate de secundă făcându-mi reproşuri că i-am permis să intre neanunţat. Apoi mi-am îndreptat gândurile către cum aş putea să-l dobor. M-am gândit: Villanueva o să mă certe dacă-l omor înainte să-l întreb despre Teresa.

— Nu ai de gând să mă prezinţi? a spus el.

— El este Harley.

Nimeni nu a vorbit.

— Cine sunt aceşti oameni? a cerut Harley.

N-am spus nimic.

— Suntem agenţi federali, a spus Duffy.

— Şi ce faceţi cu toţii aici? a întrebat Harley.

A pus întrebarea ca şi cum chiar ar fi fost interesat. Purta un alt costum. Negru lucios. Purta o cravată argintie. Făcuse un duş şi îşi spălase părul. Coada de cal era prinsă cu bandă de cauciuc maro.

— Avem treabă, a spus Duffy.

El a dat din cap.

— Reacher a văzut ceea ce facem cu femeile federale. A văzut cu ochii lui.

— Ar trebui să părăseşti corabia, Harley, i-am spus. Începe să se scufunde.

— Crezi?

— Ştiu sigur.

— Vezi, noi nu avem acelaşi sentiment, verificând calculatoarele guvernului. Prietena ta şi a mea e într-un sac de cadavre şi ea încă nu le-a raportat nimic. Oamenii ei încă aşteaptă primul ei raport. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, cred că au uitat de ea cu totul.

— Noi nu avem nimic de-a face cu calculatoarele.

— Chiar mai bine, a spus el. Sunteţi pe cont propriu, nimeni nu ştie că sunteţi aici,

aşa că vă pot curăța.

— Şi Paulie a încercat asta, am spus.

— Cu o armă?

— Cu două.

A clipit pentru o secundă. Apoi, şi-a fixat privirile la mine.

— Eu sunt mai deştept decât Paulie. Puneți-vă mâinile la ceafă.

Ne-am pus mâinile la ceafă.

— Reacher are un Beretta. Ştiu sigur. Bănuiesc că, de asemenea, există două Glock-uri în cameră. Cel mai probabil un 17 şi un 19. Vreau să le văd pe toate pe podea, frumos şi încet, una după alta.

Nimeni nu s-a mişcat. Harley a fluturat P14 spre Duffy.

— Doamna prima, a spus el. Cu arătătorul şi degetul mare.

Duffy şi-a băgat mâna stângă sub jacheta şi a scos afară Glock-ul, prins între arătător şi degetul mare. L-a lăsat pe podea. Mi-am mişcat brațul şi mi-am îndreptat mâna spre buzunarul.

— Stai, a spus Harley. Tu nu eşti un personaj de încredere.

A făcut un pas înainte şi a apăsat țeava P14-ului pe buza de jos, chiar unde mă lovise Paulie. Apoi, şi-a lăsat în jos mâna stângă şi a scotocit în buzunar. A scos Beretta. L-a lăsat lângă Glock-ul lui Duffy.

— Acum tu, i-a spus lui Villanueva.

A ținut P14 unde era. Îl simțeam rece şi dur. Țeava îmi presa pe dinți slăbiți. Villanueva a aruncat Glock-ul pe podea. Harley a tras toate cele trei arme în spatele lui, cu piciorul. Apoi, a păşit înapoi.

— OK, a spus el. Acum, treceți aici, la perete.

S-a rotit în jurul nostru până când a ajuns lângă lăzi şi noi ne-au aliniat lângă perete.

— Mai avem un om, a spus Villanueva. Care nu este aici.

Greşeală, m-am gândit. Harley a zâmbit.

— Atunci sună-l, a spus el. Spune-i să vină aici.

Villanueva n-a spus nimic. Eram într-un cerc vicios. Apoi s-a transformat într-o capcană.

— Sună-l, a spus din nou Harley. Chiar acum, sau voi începe să trag.

Nimeni nu s-a mişcat.

— Sună-l, sau o împuşc pe femeie în coapsă.

— Ea are telefonul, a spus Villanueva.

— În geantă, a spus Duffy.

— Şi unde e geanta?

— În maşină.

Bun răspuns, m-am gândit.

— Unde e maşina? a întrebat Harley.

— În apropiere, a spus Duffy.

— Taurus-ul de lângă clădirea cu animale împăiate?

Duffy a aprobat din cap. Harley a ezitat.

— Poți să foloseşti telefonul din birou. Sună-l pe individ.

— Nu-i ştiu numărul.

Harley s-a uitat la ea.

— E pe apelare rapidă, a spus ea. Nu l-am memorat.

— Unde e Teresa Daniel? l-am întrebat.

Harley a zâmbit. Întrebare şi răspuns, m-am gândit.

— Este bine? a spus Villanueva. Ar fi bine să fie.

— Este bine, a spus Harley. Fără nicio daună.

— Vrei să mă duc să iau telefonul? a întrebat Duffy.

— Mergem cu toți, a spus Harley. După ce aranjați cutiile înapoi, în ordine. Le-ați deranjat. Nu ar fi trebuit să faceți asta.

S-a mutat lângă Duffy şi i-a pus arma la tâmplă.

— Între timp eu o să aştept aici, a spus el. Şi femeia poate aştepta aici, cu mine. Ca o poliță personală de asigurare de viață.

Villanueva s-a uită la mine. Am ridicat din umeri. M-am gândit că noi doi eram cei care trebuiau să facă munca de jos. Am înaintat un pas şi am luat ciocanul de pe podea. Villanueva a ridicat capacul primei lăzi cu lansatoare Grail. S-a uitat la mine din nou. Am clătinat din cap, încât doar el să vadă. Mi-ar fi plăcut să-i înfig ciocanul în cap lui Harley. Sau în gură. I-aş fi putut rezolva problemele dentare pentru totdeauna. Dar un ciocan nu era o soluție eficace împotriva unui tip care avea un pistol la capul ostaticului lui. Şi, oricum, aveam o idee mai bună. Aşa că am ținut cuminte ciocanul şi am aşteptat politicos până când Villanueva a pus capacul la loc peste tuburile de rachete galben, pline de vaselină. Am aranjat capacul cu podul palmei până când cuiele s-au aşezat pe pozițiile lor inițiale. Apoi le-am bătut cu ciocanul, m-am dat în spate şi am aşteptat din nou.

Am făcut acelaşi lucru cu a doua ladă cu lansatoare. Am ridicat-o şi am pus-o deasupra primei lăzi. Apoi am aranjat lăzile cu RPG-7. Am fixat capacele şi le-am stivuit exact aşa cum le-am găsit. Apoi am aranjat cutiile cu VAL Silent Sniper. Harley ne-a urmărit cu atenție. Dar se mai relaxase. Eram supuşi. Villanueva părea să înțeleagă ce urmăream. Se prinsese rapid. A ridicat capacul lăzii cu Makarov. S-a oprit cu el la jumătatea drumului.

— Oamenii cumpăra aceste lucruri? a întrebat el.

Perfect, m-am gândit. Avea un tonul curios şi un pic nedumerit. Interesat din punct de vedere profesional, la fel cum ar fi întrebat un tip de la ATF.

— De ce nu ar vrea să cumpere? a spus Harley.

— Pentru că sunt nişte gunoaie, am spus. Ai folosit vreodată unul?

Harley a clătinat din cap.

— Lasă-mă să-ți arăt ceva, am spus. Bine?

Harley şi-a menținut arma apăsată cu putere pe tâmpla lui Duffy.

— Ce să-mi arăți?

Am băgat mâna în ladă şi am scos unul din pistoalele. Am suflat rumeguşul de pe el şi l-am ținut în sus. Era vechi şi zgâriat. Foarte uzat.

— Mecanismul este foarte rudimentar, i-am spus. Au simplificat designul original, al Walther-ului. De fapt l-au stricat. Cu dublă acțiune, la fel ca originalul, dar trăgaciul este un coşmar.

Am îndreptat pistolul spre tavan, am pus degetul pe trăgaci şi degetul mare în spatele mânerului pentru a exagera efectul. Mi-am încordat mâna şi am apăsat pe trăgaci. Mecanismul a hârâit ca un schimbător de viteză într-o maşină veche şi arma mi s-a răsucit ciudat în mână.

— O porcărie, am spus.

Am făcut-o din nou, ascultând sunetul ciudat şi răsucind arma între degetul mare şi arătător.

— Irecuperabil, am spus. Nicio şansă să loveşti ceva, dacă nu e chiar lângă tine.

Am aruncat pistolul înapoi în cutie. Villanueva a pus capacul în poziție.

— Ar trebui să te îngrijoreze, Harley, a spus el. Reputația ta nu va mai valora nimic, dacă laşi gunoaie ca astea pe stradă.

— Nu este problema mea, a spus Harley. Nu e reputația mea. Eu doar lucrez aici.

Am bătut cuiele încet, ca şi cum eram obosit. Apoi am început cu lada de AKSU-74. Vechile mitraliere. Apoi am trecut la cutia de AK-74.

— Le-ai putea vinde pe acestea ca recuzită de film, a spus Villanueva. Pentru dramele istorice. Doar pentru aşa ceva sunt bune.

Am bătut cuiele şi am stivuit lada peste celelalte, până când importurile lui Bizarre Bazaar au fost aranjate, aşa cum le-am găsit. Harley încă ne urmărea. Avea încă arma la capul lui Duffy. Dar încheietura mâinii îi era obosită şi degetul lui nu mai apăsa ferm pe

trăgaci. Îl ridicase în sus, sub partea inferioară a ramei trăgaciului, ca să susțină mai ușor greutatea. Villanueva a împins lada de Mossberg pe podea, spre mine. Am găsit capacul. Deschisesem doar o ladă.

— Suntem aproape gata, am spus.

Villanueva a așezat capacul în poziție.

— Așteaptă, am spus. Am lăsat două pe masă.

M-am îndreptat spre masă și am luat primul Persuader. M-am holbat la el.

— Vezi chestia asta? l-am întrebat pe Harley. Am arătat către piedică. Vi l-au livrat cu siguranța pusă. Nu ar fi trebuit să facă asta. S-ar putea deteriora cuiul percutor.

Am mutat piedica de siguranță pe *foc* și am înfășurat pușca în hârtie cerată, vârând-o adânc în cutie, între bilele de spumă. M-am întors la a doua armă.

— Și aceasta este exact la fel.

— În ritmul acesta veți ieși cu siguranță din afacere a spus Villanueva. Controlul vostru de calitate lasă de dorit.

Am schimbat piedica siguranță la *foc* și am făcut un pas înapoi către ladă. Am pivotat pe picioare și am apăsat pe trăgaci, împușcându-l pe Harley în abdomen. Cartușul Brenneke a răsunat ca o bombă, a ieșit din țeavă și l-a tăiat pe Harley în două, literalmente. La un moment dat era acolo, iar dintr-o dată n-a mai fost. Doar două bucăți mari din el pe podea și depozitul plin de fum acru, iar aerul s-a umplut de mirosul fierbinte al sângelui lui Harley și de fragmente din sistemul său digestiv, precum și de țipătul lui Duffy, deoarece bărbatul lângă care stătea tocmai explodase. Urechile îmi țiuiau. Duffy a continuat să țipe și să tropăie departe de balta care se răspândea la picioarele ei. Villanueva a prins-o în brațe și a ținut-o strâns, în timp ce eu întorceam Persuader-ul și priveam ușa, în cazul în care ar mai fi existat și alte surprize. Dar nu mai erau. Detunătura și-a încetat rezonanța și auzul mi-a revenit, apoi n-a mai fost nimic în afară de liniște și respirația sacadată a lui Duffy.

— Stăteam chiar lângă el, a spus ea.

— Nu erai chiar lângă el, am spus. Și cu asta, basta.

Villanueva i-a dat drumul și s-a aplecat să ia pistoalele noastre de unde Harley le împinsese cu piciorul. Am luat al doilea Persuader încărcat din ladă, l-am desfăcut din hârtie și i-am pus siguranța.

— Îmi plac chestiile astea, am spus.

— Da, par să funcționeze bine, a spus Villanueva.

Am ținut cele două puști într-o mână și am pus Beretta în buzunar.

— Du-te și adu mașina, Terry, am spus. Probabil că cineva sună la poliție chiar acum.

A ieșit pe ușa din față și eu m-am uitat la cer, prin fereastră. Era înnourat, dar destul de luminos, de asemenea.

— Ce facem acum?

— Acum mergem undeva și așteptăm, am spus.

Am așteptat mai mult de o oră, stând la birou și uitându-mă la telefonul în timp ce așteptam ca Kohl să mă sune. Estimase că drumul până la Maclean va dura treizeci și cinci minute. Pornind din campusul Universității Georgetown s-ar fi adăugat cinci sau zece minute, în funcție de trafic. Evaluarea situației la casa Quinn alte zece minute. Să-l aresteze ar fi luat mai puțin de un minut. Să-l încătușeze și să-l urce în mașină ar fi luat alte trei. Cincizeci și nouă minute, de la început la sfârșit. Dar a trecut o oră întreagă și ea nu a sunat.

Am început să mă îngrijorez după șaptezeci minute. Am început să mă îngrijorez de-a binelea după optzeci de minute. Eram mort de îngrijorare după nouăzeci minute. Am făcut rost de o mașină și am plecat s-o caut.

Terry Villanueva a parcat Taurus-ul pe bucata de asfalt rupt de lângă ușa biroului și a lăsat motorul pornit.

— Să-l sunăm pe Eliot, am spus. Să aflăm unde este. Ne întâlnim şi apoi aşteptăm.

— Ce aşteptăm?

— Întunericul.

S-a dus la maşină şi a luat geanta. A adus-o cu ea. A scos telefonul şi a format numărul. Am numărat în cap. Un apel. Două. Trei. Patru. Cinci. Şase.

— Nu răspunde nimeni, a spus Duffy.

Apoi, faţa ei s-a luminat. Apoi, s-a întunecat din nou.

— A intrat mesageria vocală, a spus ea. Ceva e în neregulă.

— Să mergem, am spus.

— Unde?

M-am uitat la ceas. M-am uitat pe fereastră la cer. Era prea devreme.

— Pe şoseaua de coastă, am spus.

Am stins lumina şi am încuiat uşile, apoi am părăsit depozitul. La ce se afla înăuntru nu puteam să-l lăsăm deschis şi accesibil.

Villanueva conducea. Duffy era lângă el, în faţă. M-am aşezat în spate, cu cele Persuader pe scaunul de lângă mine. Am luat-o pe drumul de ieşire din zona portuară. Am trecut de parcarea unde Beck îşi parca camioanele albastre. Apoi pe autostradă, pe lângă aeroport şi spre sud.

Am ieşit de pe autostradă şi ne-am îndreptat spre est, pe drumul de coastă deja familiar. Nu era niciun fel de trafic. Norii erau joşi şi vântul suficient de puternic încât producea un urlet lugubru în jurul stâlpilor de la parbrizul Taurus-ului. Erau picături de apă în aer. Poate că erau picături de ploaie. Poate erau pulverizate din ocean. Încă era lumină. Încă era prea devreme.

— Încercă la Eliot din nou, i-am spus.

Duffy a scos telefonul. A reapelat numărul. A pus telefonul la ureche. Am auzit şase apeluri slabe şi cum intra căsuţa vocală. Ea a clătinat din cap. A închis telefonul din nou.

— Bine, am spus.

Ea s-a răsucit în scaun.

— Eşti sigur că n-au intrat în casă? a spus ea.

— Ai observat costumul lui Harley?

— Negru, a spus ea. Şi ieftin.

— Cât mai apropiat de un smoching posibil. Ăsta a fost gustul lui în ceea ce priveşte costumul de seară. Şi Emily Smith avea o rochie de cocktail neagră, pregătită în biroul ei. Urma să se schimbe în ea. Avea deja pantofi de seară în picioare. Cred că va fi un banchet.

— Keast şi Maden, a spus Villanueva. Firma de catering.

— Exact, am spus. Mâncare pentru banchet. Optsprezece oameni la cincizeci şi cinci de dolari fiecare. În seara asta. Iar Emily Smith a făcut o notă pe comandă. Miel, nu carne de porc. Cine mănâncă miel şi nu carne de porc?

— Oamenii care vor un meniu cuşer.

— Şi arabii, i-am spus. Libieni, poate.

— Furnizorii lor.

— Exact, am spus din nou. Cred că sunt pe cale să cimenteze relaţia lor comercială. Cred că toate lucrurile din lăzile ruseşti au fost un fel de transport simbolic. Un gest. La fel şi cu puştile Persuader. Şi-au demonstrat unul altuia că ambele părţi pot livra ce au promis. Acum vor să întărească relaţia dintre ei şi să facă afaceri cu adevărat.

— La casă?

Am dat din cap.

— Este un loc impresionant. Izolat, foarte dramatic. Şi are o masă mare în sufragerie.

Terry a pornit ştergătoarele. Parbrizul era plin de dâre şi dungi. Din cauza stropilor pulverizaţi din Oceanul Atlantic. Stropi plini de sare.

— Mai e ceva, am spus.

— Ce?

— Cred că Teresa Daniel face parte din afacere, am spus.

— Ce spui?

— Cred că este de vânzare, împreună cu puştile. O fată americană, drăguță şi blondă. Cred că ea e bonusul de zece mii de dolari.

Nimeni n-a scos o vorbă.

— Îți aminteşti ce a spus Harley despre starea ei? *Fără nicio daună*?

Nimeni nu a vorbit.

— Cred că au ținut-o în viață, bine hrănită şi neatinsă.

M-am gândit: Paulie nu s-ar mai fi deranjat cu Elizabeth Beck dacă Teresa ar fi fost disponibilă. Cu tot respectul pentru Elizabeth.

Nimeni nu a vorbit.

— Probabil că acum o aranjează ca să arate bine, am spus.

Nimeni nu a vorbit.

— Cred că ea se îndreaptă acum spre Tripoli, am spus. O parte din afacere. Ca un aperitiv.

Villanueva a accelerat puternic. Vântul urla mai tare în jurul stâlpilor parbrizului şi a oglinzilor exterioare. Două minute mai târziu, am ajuns la locul unde am atacat gărzile de corp şi am încetinit din nou. Eram la opt kilometri de casă. Teoretic, eram deja vizibili de la ferestrele de la etajele superioare. Am oprit în mijlocul drumului şi cu toții ne-am întins în față, uitându-ne spre est.

Aveam un Chevrolet verde-oliv şi am ajuns la Maclean în douăzeci şi nouă minute. M-am oprit în mijlocul drumului la două sute de metri de reşedința lui Quinn. Era într-o suburbie civilizată. Locul era liniştit şi înverzit, luminat din plin de soare. Fiecare casă avea cam o jumătate de hectar şi era pe jumătate ascunsă în spatele unei liziere groase de conifere. Drumurile de acces erau asfaltate impecabil. Am auzit păsările cântând şi un aspersor funcționând în depărtare. Am văzut libelule mari zburând prin aer.

Am luat piciorul de pe frână şi am înaintat încet încă o sută de metri. Casa lui Quinn era placată cu panouri de cedru închise la culoare. Avea o alee de piatră şi ziduri de piatră înalte de jumătate de metru, flancate cu molizi mici şi rododendroni. Casa avea ferestre mici şi felul în care cornişele acoperişului se îmbinau cu partea de sus a pereților dădea senzația că vila era cu spatele la mine.

Maşina lui Frasconi era parcată pe alee. Era un Chevrolet verde-oliv, identic cu al meu. Nu era nimeni înăuntru. Bara de protecție era lipită de uşa garajului lui Quinn. Garajul avea trei locuri. Era închis. Nu se auzea niciun sunet, cu excepția păsărilor, a aspersoarelor şi zumzetul insectelor.

Am parcat maşina în spatele celei a lui Frasconi. Pneurile mele au sunat umed pe asfaltul fierbinte. M-am strecurat afară şi am scos Beretta din toc. Am pus siguranța pe *foc* şi luat-o pe aleea din piatră. Uşa de la intrare era încuiată. Casa era tăcută. M-am uitat pe fereastra holului. N-am văzut nimic, cu excepția mobilierului neutru şi solid.

Am ocolit casa pentru a ajunge în partea din spate. Era un patio din lespezi de piatră, cu un grătar. O masă pătrată din lemn de teak, bătând în gri, şi patru scaune. O umbrelă de soare din pânză de culoare albă, pe un stâlp. Un gazon, şi o mulțime de conifere, prost întreținuți. Un gard din lemn de cedru, de aceeaşi culoare închisă ca şi lambriurile casei obtura vizibilitatea vecinilor.

Am încercat uşa de la bucătărie. Era blocată. M-am uitat pe fereastră. N-am văzut nimic. M-am deplasat la următoarea fereastră şi n-am văzut nimic. M-am mutat la următoarea fereastră şi l-am văzut pe Frasconi culcat pe spate.

Era în mijlocul podelei din camera de zi. Mai era o canapea şi două fotolii, acoperite cu un material textil de calitate. Podeaua era mochetată din perete în perete şi se potrivea cu olivul uniformei lui. Era împuşcat în frunte. Cartuş de nouă milimetri. Fatal. Chiar şi prin fereastra i-am putut vedea gaura zdrențuită şi craniul de culoarea fildeşului de sub

piele. Se formase un lac de sânge sub cap. Înmuiase covorul şi se uscase deja, închizându-se la culoare.

Nu am vrut să intru pe la parter. Dacă Quinn era încă acolo, va aştepta la etaj, unde avea avantajul tactic. Aşa că am tras masa de pe terasa de lângă garaj şi am folosit-o ca să urc pe acoperiş. O dată ajuns pe acoperiş, m-am dus lângă o fereastră care dădea la etaj. Mi-am folosit cotul ca să sparg geamul. Apoi am intrat, cu picioarele înainte într-o cameră de oaspeți. Mirosea a mucegai şi părea nefolosită. Am trecut prin ea şi am ieşit într-un hol de la etaj. M-am oprit şi am ascultat. N-am auzit nimic. Casa părea complet goală. O tăcere de moarte. Absență totală a oricărui sunet. Nici măcar o mişcare.

Dar miroseam sângele.

Am traversat holul de la etaj şi am găsit-o pe Dominique Kohl în dormitorul principal. Era întinsă pe spate, în pat. Complet goală. Avea hainele rupte. Fusese lovită în față de suficiente ori pentru a rămâne inconştientă, apoi fusese măcelărită. Avea sânii tăiați cu un cuțit mare. Am văzut şi cuțitul. Era împlântat prin carnea moale sub bărbie, prin cerul gurii şi direct în creier.

De atunci, am văzut, în viața mea, o mulțime de lucruri oribile. M-am trezit odată, după un atac terorist, cu o bucată din maxilarul unui alt om înfipt în abdomenul meu. A trebuit să-mi şterg ochii de carnea lui, ca să pot vedea destul de bine pentru a mă târî de acolo. M-am târât douăzeci de metri printre picioare şi brațe retezate şi mi-am rănit genunchi strivind capete retezate, cu mâinile apăsând puternic pe abdomen pentru a-mi opri propriile intestine să se reverse afară. Am văzut crime şi accidente, soldați rupți în două de mitraliere, oameni reduşi la o pastă roz în urma unor explozii şi cadavre înnegrite şi contorsionate în incendii. Dar nu am mai văzut nimic la fel de rău ca trupul măcelărit a lui Dominique Kohl. M-am aruncat la podea şi apoi pentru prima dată în ultimii douăzeci de ani, am plâns.

— Deci, ce facem acum? a spus Villanueva, zece ani mai târziu.

— Mă duc, singur, am spus.

— Vin cu tine.

— Nu insista, i-am spus. Doar du-mă mai aproape. Şi mergi încet.

Era o maşină gri, într-o zi gri şi obiectele care se deplasează lent sunt mai puțin vizibile decât obiectele în mişcare rapidă. A ridicat piciorul de pe frână şi a accelerat uşor până am ajuns să rulăm cu aproximativ cincisprezece kilometri pe oră. Am verificat Beretta şi încărcătoarele de rezervă. Patruzeci şi cinci cartuşe, mai puțin două, trase în tavanul camerei lui Duke. Am verificat puştile Persuader. Paisprezece cartuşe, mai puțin unul tras prin abdomenul lui Harley. În total cincizeci şi şase cartuşe, contra a mai puțin de optsprezece oameni. Nu ştiam cine mai era pe lista de invitați, dar Emily Smith şi Harley cu siguranță nu vor apărea.

— E o prostie să mergi singur, a spus Villanueva.

— E o prostie să mergem împreună, i-am replicat. Abordarea mea va fi una sinucigaşă.

Nu a răspuns.

— Mai bine să stați în apropiere, am spus.

Nu a răspuns. Voia să-mi asigure spatele şi o voia pe Teresa, dar era destul de inteligent să realizeze că penetrarea unei case fortificate şi izolate, la lumina zilei, n-o să fie prea distractiv. A menținut maşina rulând încet. Apoi a luat piciorul de pe accelerație, a scos din viteză şi a lăsat panta să oprească maşina. Nu a vrut să rişte străfulgerarea luminilor de frână în ceață. Eram la două sute de metri de casă.

— Aşteptați aici, am spus. Până se termină totul.

Villanueva s-a uitat în altă parte.

— Dați-mi o oră, am spus.

Am aşteptat până când amândoi au încuviințat din cap.

— Apoi chemați-i pe cei de la ATF, am spus. După o oră, dacă nu mă întorc.

— Poate că ar trebui să-i chemăm chiar acum, a spus Duffy.
— Nu, am spus. Vreau ora mea mai întâi.
— ATF îl va prinde pe Quinn, a spus ea. Nu e ca şi cum au de gând să-l lase să scape.
M-am gândit la ceea ce am văzut, atunci în trecut, şi am clătinat din cap.

Am încălcat toate regulamente şi am ignorat fiecare procedură posibilă. Am plecat de la locul crimei şi nu am raportat nimic. Am obstrucționat justiția cât am putut. Am lăsat-o pe Kohl în dormitor şi pe Frasconi în camera de zi. Am lăsat maşina pe alee. M-am întors la birou şi am luat un Ruger Standard .22 cu amortizor din arsenalul armatei, apoi m-am dus să caut dosarele lui Kohl. Instinctul meu îmi spunea că Quinn va mai face o oprire înainte să se îndrepte spre Bahamas. Cu siguranță avea o ascunzătoare de urgență, pe undeva. Poate un act de identitate fals, poate un teanc de bani, poate o geantă plină, poate toate trei. Nu ar fi ascuns chestiile astea la birou. Nici în casa lui închiriată. Era prea profesionist pentru a face asta. Era prea precaut. Şi-ar fi dorit ca ascunzătoarea să fie în siguranță şi cât mai departe. Am presupus că ascunzătoarea era în locul pe care l-a moştenit din nordul Californiei. De la părinții lui, muncitorul de cale ferată şi mama casnică. Aşa că aveam nevoie de acea adresă.

Scrisul lui Kohl era foarte lizibil. Cele două cutii de carton erau pline cu note ei. Erau toate informațiile posibile. Erau foarte meticuloase. Mi-au frânt inima. Am găsit adresa din California, într-un biografie de opt pagini pe care o pregătise. Era un număr de casă format din cinci cifre, într-o zonă care intra în jurisdicția oficiul poştal din Eureka. Probabil un loc singuratic, departe de oraş. M-am dus la biroul furierului şi am semnat un teanc de mandate de călătorie pentru mine. Am pus Beretta de serviciu şi Ruger-ul cu amortizor într-un sac de pânză şi am plecat la aeroport. Mi-au dat o mulțime de hârtii de semnat înainte de mă îmbarca cu arme de foc încărcate la bord. Nu voiam să le las la bagaje. M-am gândit că există o bună şansă ca Quinn să se îmbarce în acelaşi zbor. M-am gândit dacă l-aş fi văzut la poarta de îmbarcare sau la bordul avionului l-aş curăța chiar acolo şi atunci.

Dar nu l-am văzut. Am luat un avion către Sacramento şi am mers pe culoar, după decolare, scanând toate fețele, dar el nu era acolo. Aşa că am stat încordat pe durata zborului. Doar m-am uitat pe hublou. Stewardesele au stat departe de mine.

Am închiriat o maşină la aeroportul din Sacramento. A condus-o spre nord, pe I-5, şi apoi spre nord-vest, pe Route 299. Era un drum pitoresc. Era construit direct prin munți. Dar eu nu m-am uitat la nimic, în afară de linia galbenă din fața mea. Câştigasem trei ore din cauza faptului că zburasem peste trei fusuri orare, dar chiar şi aşa se lăsase întunericul când am ajuns la marginea Eurekei. Am găsit drumul lui Quinn. Era o bandă şerpuită, care a venea din sud, pe dealurile de deasupra autostrăzii 101. Autostrada era mult sub mine. Puteam vedea luminile de poziție sclipind spre nord. Stopurile spre sud. Am presupus că era o linie de cale ferată acolo, pe undeva. Poate o stație sau un depozit în apropiere, convenabil pentru bătrânul Quinn demult, atunci când lucra.

Am găsit casa. Am trecut de ea fără să încetinesc. Era o cabană grosolană fără etaj. Avea un recipient vechi de lapte pe post de cutie poştală. Curtea din față era însămânțată cu un deceniu în urmă. Am întors la cinci sute de metri sud de ea şi am condus două sute de metri înapoi, cu luminile stinse. Am parcat în spatele unui restaurant abandonat, cu acoperişul prăbuşit. Am ieşit din maşină şi am urcat treizeci de metri pe dealuri. A mers spre nord trei sute de metri şi am ajuns în spatele casei.

În amurg, am văzut un pridvor îngust şi o zonă denivelată, pentru parcarea maşinilor. În mod evident era acel gen de loc unde se utiliza uşa din spate, nu cea din față. Nu era nicio lumină aprinsă. Am văzut jaluzelele decolorate de soare şi prăfuite, pe jumătate lăsate. Locul prea gol şi nelocuit. Puteam vedeam câțiva kilometri la nord şi la sud şi nu era nicio maşină pe drum.

Am coborât dealul încet. Am înconjurat casa. Am ascultat la fiecare fereastră. Nu era

nimeni înăuntru. M-am gândit Quinn va parca în spate şi va intra prin spate, aşa că eu am pătruns pe uşa din faţă. Uşa era subţire şi veche, aşa am împins puternic pe ramă până când glaful interior a început să cedeze şi apoi am lovit deasupra încuietorii cu podul palmei. Lemnul s-a crăpat şi uşa s-a deschis, iar eu am păşit înăuntru, am închis-o şi am blocat-o cu un scaun. Din exterior părea normală.

Înăuntru era mucegai şi cu cel puţin zece grade mai rece decât în afară. Era întuneric şi obscur. Am auzit un frigider care funcţiona în bucătărie, aşa că am ştiut că există energie electrică. Pereţii erau acoperiţi cu tapet vechi. Era galben, decolorat. Înăuntru erau doar patru camere. O bucătărie şi o cameră de zi. Erau şi două dormitoare. Unul era mic iar celălalt şi mai mic. M-am gândit cel mai mic dintre ele fusese a lui Quinn, pe când era copil. Doar o singură baie între dormitoare. Cu obiecte din metal, colorate de rugină.

Este uşor să percheziţionezi patru camere, plus o baie. Am găsit ceea ce căutam aproape imediat. Am ridicat un covor din cârpă de pe podeaua din camera de zi şi am găsit o trapă pătrată. Am luat o furculiţă din bucătărie şi am deschis-o. Sub trapă era o platformă de lemn construită între grinzile podelei. Pe platformă era o cutie de pantofi învelită într-o folie de plastic. În interiorul cutiei de pantofi erau trei mii de dolari şi două chei. M-am gândit că cheile erau de la un dulap de depozitare pentru valori sau de la un dulap pentru bagaje. Am luat banii şi am lăsat cheile acolo. Apoi am pus capacul trapei, am întins covorul la loc şi m-am aşezat pe un scaun, aşteptând cu Beretta în buzunar şi cu Ruger-ul pus în poală.

— Ai grijă, mi-a spus Duffy.

Am dat din cap.

— Sigur.

Villanueva n-a spus nimic. Am ieşit din Taurus cu Beretta în buzunar şi câte un Persuader în fiecare mână. Am traversat banda de siguranţă şi am coborât în jos, pe stânci, cât am putut, apoi m-am îndreptat spre casă. Era încă lumina zilei în spatele norilor, dar eram îmbrăcat în negru, aveam arme negre şi nu eram chiar pe şosea, aşa că am sperat că am o şansă. Vântul bătea tare spre mine şi erau picături de apă în aer. Vedeam oceanul în faţă. Era furios. Mareea se retrăgea. Auzeam valurile îndepărtate lovindu-se de ţărm şi curentul răvăşind nisipul şi pietrişul.

Am trecut de o curbă lină şi am văzut că luminile de pe zid erau aprinse. Lumină alb-albăstruie pe cerul mohorât. Contrastul dintre lumina electrică şi întunericul timpuriu, de după-amiază, de dincolo de zid, însemna că sunt din ce în ce mai puţin vizibil pe măsură ce mă apropiam. Aşa că am urcat înapoi panta, pe banda de siguranţă, şi am început să alerg. M-am apropiat cât am putut de mult, apoi am alunecat înapoi, în jos, pe pietre. Oceanul era chiar la picioarele mele. Mirosea a sare şi alge marine. Rocile erau alunecoase. Valuri se spărgeau şi aruncau stropi pe mine, iar apa se învolbura furioasă.

Am rămas pe loc. Am respirat adânc. Mi-am dat seama că nu puteam înota în jurul zidului. Nu de data asta. Ar fi fost o nebunie. Marea era mult prea agitată. N-aş fi avut nicio şansă. Absolut nicio şansă. M-ar fi aruncat ca pe un dop de plută şi m-ar fi zdrobit de stânci. Cu excepţia cazului în care curentul submarin nu m-ar fi luat primul, trăgându-mă în larg şi înghiţindu-mă în adâncuri.

Nu puteam să ocolesc zidul, nu puteam să trec peste el. Trebuia să trec prin el.

Am urcat stâncile din nou şi am păşit în conul de lumină, cât mai departe de poartă. Eram în locul în care fundaţia începea să coboare spre apă. Apoi, lipit de zid, am pornit de-a lungul zidului. Eram scăldat în lumină. Dar nimeni la est de perete nu m-ar fi putut vedea, pentru că peretele era între noi şi era mai înalt decât mine. Iar cei de la vest de mine îmi erau prieteni. Trebuia să am grijă să nu declanşez senzorii îngropaţi în pământ. Am păşit uşor şi am sperat că nu au îngropat niciun senzor atât de aproape.

Şi sigur nu au făcut-o, pentru că am reuşit să ajung la gheretă. Am riscat o privire în interior, prin golul din draperiile ferestrei din faţă, şi am văzut camera de zi, puternic

luminată, şi pe înlocuitorul lui Paulie stând relaxat pe canapeaua destrămată. Nu-l mai văzusem până acum. Avea aproximativ vârsta şi mărimea lui Duke. Poate că se apropia de patruzeci de ani, un pic mai slab decât mine. Am petrecut ceva timp încercând să-mi imaginez înălțimea lui exactă. Urma să fie important. Era, probabil, cu cinci centimetri mai scund decât mine. Era îmbrăcat în blugi, un tricou alb şi o geacă denim. În mod clar nu va ajunge la bal. El era Cenuşăreasa, cu sarcina de a păzi poarta în timp ce ceilalți petreceau. Am sperat că era singurul. Am sperat că lucrau cu efectiv redus. Dar nu aş fi pariat pe asta. O precauție minimă din partea lor însemna un al doilea tip la uşa din față a casei, şi, poate, un al treilea sus, la fereastra camerei lui Duke. Pentru că ştiau deja că Paulie nu şi-a făcut treaba. Ştiau că eram încă acolo, pe undeva.

Nu-mi puteam permite să-l împuşc pe tipul cel nou. Valurile erau zgomotoase şi vântul urla, dar niciun sunet nu ar estompa sunetul Berettei. Şi nimic pe pământ nu ar masca un Persuader care trage un Brenneke Magnum. Aşa că m-am retras câțiva metri, am pus puştile Persuader jos, pe pământ, şi mi-am scos haina şi jacheta. Apoi mi-am scos cămaşa şi am înfăşurat strâns în jurul pumnului. M-am aşezat cu spatele gol pe perete şi m-am strecurat, ghemuit, sub marginea ferestrei. Mi-am folosit unghiile de la mâna dreaptă şi am ciocănit uşor colțul de jos al geamului, o răpăială discretă, aşa cum face un şoarece atunci când merge pe tavan. Am ciocănit de patru ori şi voiam s-o fac şi a cincea oară, când am observat cu coada ochiului că lumina din fereastră s-a estompat brusc. Asta însemna că tipul cel nou s-a ridicat de pe canapea şi şi-a presat fața pe geam, încercând să vadă ce fel de creatură îl deranjează. M-am concentrat încă o dată ca să-mi imaginez înălțimea lui exactă, m-am răsucit la o sută optzeci de grade şi am aruncat un cârlig enorm, cu pumnul căptuşit, care a spart întâi fereastra apoi nasul tipului cel nou, o milisecundă mai târziu. A căzut grămadă jos, iar eu am avut timp să-mi vâr mâna prin spărtură, să deblochez cerceveaua şi să intru în interior. Tipul era aşezat în fund, pe podea. Îi sângera nasul şi avea cioburi de sticlă înfipte în față. Era amețit. Avea o puşcă pe canapea. Era la doi metri de ea. Şi la 4 metri de telefoane. A clătinat din cap ca să se dezmeticească şi s-a uitat în sus la mine.

— Eşti Reacher, a spus.

Avea sânge în gură.

— Corect.

— N-ai nicio şansă.

— Crezi?

A dat din cap.

— Avem ordin să tragem fără somație.

— În mine?

A dat din cap, din nou.

— Cine are?

— Toată lumea.

— Ordinele lui Xavier?

A încuviințat din cap. Şi-a pus dosul palmei sub nas.

— Oamenii vor asculta acest ordine? am întrebat.

— Cu siguranță.

— Dar tu?

— Nu cred.

— Promiți?

— Cred că da.

— Bine, am spus.

M-am oprit şi m-am gândit să-i pun mai multe întrebări. Dar ar fi putut fi reticent să răspundă. M-am gândit că aş putea să-l forțez să-mi dea toate răspunsurile de care aveam nevoie. Dar, în cele din urmă, aceste răspunsuri nu mai contau foarte mult. Pentru mine nu era, practic, nicio diferență dacă există zece, doisprezece sau cincisprezece inamici în casă sau cu ce sunt înarmați. Trage fără somație. Ori ei, ori eu.

Mă plimbam, încercând să decid ce să fac cu tipul cel nou când, brusc, m-a făcut să mă decid, încălcându-şi promisiunea. S-a ridicat de pe podea şi s-a aruncat spre pistolul de pe canapea. I-am prins o directă de stânga sălbatică în gât. A fost o lovitură puternică şi norocoasă. Dar nu pentru el. I-a zdrobit laringele. A căzut din nou pe podea, sufocat. A fost destul de rapid. Cam un minut şi jumătate. Nu am putut face nimic pentru el. Nu sunt doctor.

Am rămas nemişcat încă un minut. Apoi mi-am pus cămaşa înapoi, am ieşit pe fereastră, mi-am recuperat armele, geaca şi haina, apoi m-am întors în cameră, pe care am traversat-o ca să verific fereastra din spatele casei.

— La naiba, am spus, privind spre casă.

Cadillac-ul era parcat pe aleea circulară. Eliot nu plecase. Nici Elizabeth, Richard, sau bucătăreasa. Ceea ce însemna că erau trei necombatanți în ecuație. Şi prezența necombatanților face ca orice atac să fie de o sută de ori mai greu. Nu era un început favorabil.

M-am uitat din nou. Alături de Cadillac era un Lincoln Town Car negru. Alături de Town Car erau două Suburban, albastru închis. Nu era niciun camion de catering. Poate era parcat pe laterală, lângă uşa de la bucătărie. Poate că va veni mai târziu. Sau poate că nu mai venea deloc. Poate că nici nu era un banchet. Poate că interpretasem greşit întreaga poveste.

M-am uitat prin luminile strălucitoare de pe zid către întunericul din jurul casei. Nu am văzut niciun paznic la uşa din față. Dar, era frig şi umed şi oricine cu bun simț ar fi stat în hol uitându-se prin geam. Nu am văzut pe nimeni nici la fereastra camerei lui Duke. Dar era deschisă, exact aşa cum am lăsat-o. Probabil NSV-ul era încă agățat acolo, pe lanțul său.

M-am uitat din nou la vehicule. Town Car-ul ar fi putut transporta patru oameni iar Suburban-urile câte şapte fiecare. Optsprezece persoane, maxim. Poate cincisprezece sau şaisprezece şefi şi doi sau trei paznici. Pe de altă parte, poate că sunt doar cei trei şoferi. Poate că m-am înşelat.

Exista doar un singur mod de a afla.

Şi asta era partea cea mai grea. Trebuia să trec prin zona luminată de lângă zid. M-am gândit să găsesc comutatorul şi să opresc luminile de pe zid. Ar fi fost o avertizare instantanee pentru cei din casă. La cinci secunde după ce s-ar stinge, ar suna la telefon ca să-l întrebe pe paznic ce s-a întâmplat. Şi paznicul de la poartă nu ar putea răspunde, pentru că era mort. După care aş avea cincisprezece, sau mai multe persoane, roind direct spre mine, în beznă. Ar fi destul de uşor să-i anihilez pe majoritatea. Dar şmecheria era să ştiu pe cine să anihilez şi pe cine să prind. Pentru că eram destul de sigur că dacă îl scăpam pe Quinn în seara asta nu-l voi mai vedea vreodată, din nou.

Aşa că a trebuit să o fac cu luminile aprinse. Aveam două posibilități. Una era să fug direct spre casă. Ceea ce ar reduce la minimum timpul petrecut în zona iluminată. Dar ar implica mişcare rapidă şi mişcarea rapidă atrage atenția. Cealaltă posibilitate era să merg pe lângă peretele, până la casă. Şaizeci de metri, în ritm lent. Ar fi o agonie. Dar era, probabil, cea mai bună opțiune.

Pentru că luminile erau montate pe zid, nu luminau chiar până la baza lui. Ar trebui să fie un tunel întunecat între peretele în sine şi locul unde pică raza pe pământ. Un mic triunghi subțire. Aş putea să mă târăsc prin el, chiar jos, la baza zidului. Încet. Prin zona de acoperire a NSV-ului.

Am deschis uşa din spate. Nu erau lumini pe gheretă. Începeau la şase metri în dreapta mea, acolo unde peretele gheretei devenea zidul perimetrului. Am ieşit pe jumătate afară şi m-am ghemuit. M-am întors cu nouăzeci de grade la dreapta şi m-am uitat după tunelul meu întunecat. Era acolo. Avea maxim un metru adâncime, de la nivelul solului. Se îngusta şi dispărea, la nivelul capului. Şi nu era foarte întunecat. Lumina difuza din sol iar unele dintre razele de lumină nu băteau în acelaşi unghi pe

pământ. Tunelul meu avea zone total întunecate şi zone iluminate puternic.

M-am târşâit înainte în genunchi şi am închis uşa după mine. Am luat câte un Persuader în fiecare mână şi m-am aruncat pe burtă în timp ce îmi lipeam umărul drept de baza zidului. Apoi am aşteptat. Suficient de mult încât oricine a crezut că a văzut o mişcare la uşă să-şi piardă interesul. Apoi am început să mă târăsc. Încet.

M-am târât cam trei metri. Apoi, m-am oprit din nou. Brusc. Am auzit un vehicul apropiindu-se. Nu era un sedan. Era ceva mai mare. Poate un alt Suburban. Mi-am inversat direcţia. Mi-am înfipt degetele în sol şi m-am îndreptat înapoi la uşă. Îngenuncheat am deschis uşa, m-am strecurat în interiorul gheretei şi m-am ridicat în picioare. Am pus puştile pe un scaun şi mi-am scos Beretta din buzunar. De cealaltă parte a porţii se auzea un motor puternic V-8 mergând la ralanti.

Trebuia să iau o decizie. Oricine ar fi fost, aştepta serviciile gardianului. Şi aş fi pariat un dolar contra zece că oricine era afară s-ar fi prins că nu eu sunt paznicul adevărat. Aşa că m-am gândit că mi-ar fi imposibil să mai continui să mă strecor pe lângă zid. M-am gândit că va trebui să fac nişte gălăgie. Va trebui să-l împuşc, să iau vehiculul, să-l conduc în viteză până la casă, înainte ca cel care manipulează NSV-ul să tragă o salvă în mine. Apoi, îmi voi încerca norocul în haosul creat.

M-am îndreptat din nou spre uşa din spate. Am ridicat siguranţa Berettei şi am respirat adânc. Aveam avantajul surprizei. Ştiam exact ceea ce am de gând să fac. Ceilalţi ar fi trebuit să reacţioneze la acţiunile mele. Şi asta i-ar costa o secundă prea mult.

Apoi mi-am adus aminte de camera de pe gheretă. Monitorul video. Puteam vedea exact ceea ce se află lângă poartă. Puteam să număr câţi sunt. Prevenit înseamnă pregătit. M-am îndreptat spre el pentru a-l verifica. Imaginea era gri şi lăptoasă. Îmi arăta o dubă albă. Inscripţionată pe părţi. Keast & Maden Catering. Am răsuflat uşurat. Niciun motiv pentru care ar trebui să ştie cine este paznicul. Am pus Beretta înapoi în buzunar. M-am dezbrăcat de haină şi de sacou. Am scos geaca denim de pe cadavrul paznicului şi m-am îmbrăcat cu ea. Îmi era strâmtă şi avea sânge pe ea. Dar arătam destul de convingător. Am ieşit pe uşă. Am rămas cu spatele la casă şi am încercat să arăt cu doi centimetri mai scund. M-am îndreptat spre poartă. Am ridicat zăvorul în sus, cu pumnul, în acelaşi fel în care o făcea Paulie. Apoi am deschis-o. Camionul alb a înaintat până a ajuns în dreptul meu. Pasagerul a lăsat fereastra în jos. Purta un smoching. Tipul de la volan era într-un smoching. Mai mulţi necombatanţi.

— Pe unde o luăm? a întrebat pasagerul.

— Pe lângă casă, în dreapta, am spus. Uşa bucătăriei e în spate.

Geamul s-a ridicat. Camionul a trecut pe lângă mine. Am făcut cu mâna. Am închis din nou poarta. M-am dat un pas înapoi în gheretă şi am urmărit camionul de la fereastră. Aceasta s-a îndreptat direct spre casă şi a făcut la dreapta când a ajuns la aleea circulară. Lumina farurilor a trecut peste Cadillac, Town Car şi cele două Suburban, am văzut sclipirea luminilor de frână şi apoi a dispărut din vedere.

Am aşteptat două minute. Am vrut să se mai întunece. Apoi m-am schimbat din nou în hainele mele şi am luat puştile de pe scaun. Am deschis uşa, am ieşit şi am închis-o în spatele meu, apoi m-am aruncat din nou pe burtă. Mi-am presat umărul de baza zidului şi am început din nou să mă târăsc lent. Mi-am ţinut faţa întoarsă de la casă. Era nisip sub mine şi simţeam pietrele mici, ascuţite cum îmi înţeapă coatele şi genunchii. Dar mai ales simţeam o furnicătură în spate. La gândul că m-aş îndrepta către o armă care poate trage cu douăsprezece gloanţe de doi centimetri pe secundă. Aflată în mâinile relaxate ale unui tip dur. Speram că va rata prima împuşcătură. Aşa mi-am imaginat. M-am gândit că va trage prima împuşcătură fie prea jos, fie prea sus. După care eu aş fi în picioare, alergând în zigzag, în întuneric, înainte să se pregătească pentru o încercare mai bună.

Înaintam cu greutate. Zece metri. Cincisprezece. Douăzeci. Mă deplasam extrem de lent. Continuam să-mi ţin faţa orientată spre zid. Speram că arăt ca o umbră vagă şi

neclară în penumbră. Mă luptam cu o dorință puternică de a sări în sus şi a o lua la fugă. Inima îmi bătea cu putere. Transpiram, chiar dacă era frig. Vântul mă izbea cu putere. Venea dinspre mare şi lovea zidul, apoi se învolbura în jos, ca un val, încercând să mă rostogolească acolo unde lumina era strălucitoare.

Mi-am continuat drumul. Eram aproximativ la jumătatea drumului. Aproximativ treizeci de metri parcurşi, încă treizeci de metri până la capăt. Aveam coatele umflate. Țineam puştile Persuader ridicate de la sol şi brațele mele se resimțeau. M-am oprit să mă odihnesc. M-am apăsat în noroi. Încercând să arăt ca o stâncă. Am întors capul şi am riscat o privire spre casă. Era linişte. M-am uitat în altă parte. Am aruncat o privire în spate. Nu mai puteam da înapoi. Am reînceput să mă târăsc. Trebuia să mă forțez să mențin viteza lentă de înaintare. Cu cât mă apropiam, cu atât mai mult mă furnica spatele. Respiram cu greutate. Începeam să simt panica. Adrenalina fierbea în mine, țipând *fugi, fugi*. Gâfâiam şi pufăiam încercând să-mi forțez mâinile şi picioarele mele să rămână coordonate. Să rămân lent. Apoi am observat că mai am zece metri până la final şi am început să cred că o să reuşesc. M-am oprit. Am respirat adânc. Apoi am început din nou să mă târăsc. Curând solul s-a înclinat în jos şi l-am urmat cu capul înainte. Am ajuns la apă. Am simțit noroiul umed sub mine. Valuri mici mă împroşcau cu spumă. M-am întors cu nouăzeci de grade la stânga şi m-am oprit. Nu mai eram în raza vizuală a nimănui, dar trebuia, încă, să trec printr-o zonă de zece metri iluminată puternic. Am renunțat la mişcarea lentă. Mi-am lăsat capul în jos şi am luat-o la fugă, ghemuit.

Mi-am petrecut cam patru secunde mai luminat decât am fost vreodată înainte. Dar mi s-a părut că a durat o veşnicie. Eram orbit de la lumină. Apoi am ajuns din nou în întuneric, aşa că m-am lăsat pe vine şi am ascultat. Nu auzeam nimic în afară de marea sălbatică. Nu vedeam nimic cu excepția unor pete purpurii pe retină. Am mai făcut încă zece paşi de-a lungul stâncilor şi apoi m-am oprit. Am privit în spate. Intrasem. Reuşisem. Am zâmbit în întuneric. *Quinn, vin după tine.*

Va urma...

LEE CHILD s-a născut în 1954 la Coventry, în Anglia. Urmează liceul la Birmingham (într-o venerabilă instituție frecventată cândva de J.R.R. Tolkien) şi studiază dreptul la Sheffield. Lucrează cu jumătate de normă într-un teatru, apoi se angajează la studiourile de televiziune Granada din Manchester. Este concediat în 1995, după optsprezece ani de muncă asiduă (şi o activitate sindicală deloc pe gustul patronilor). Cititor pasionat încă din copilărie, Child transformă criza în ocazie: îşi cumpără hârtie şi pixuri şi se apucă să scrie. Rezultatul: *Capcana Margrave (Killing Floor, 1997),* primul roman cu Jack Reacher, succes instantaneu în Marea Britanie şi SUA. Romanele care i-au urmat până acum au urcat, fără excepție, pe primele locuri în clasamentele de vânzări şi au fost publicate în zeci de țări.

EXPEDIȚII ŞI EXPLORATORI

TIM SEVERIN

EXPEDIȚIA IASON

În căutarea lânii de aur

Traducere de MARCEL D. GHIBERNEA

EDITURA MERIDIANE BUCUREŞTI, 1989

TIM SEVERIN The Jason Voyage 1985

5

DARDANELELE ŞI MAREA MARMARA

Când am plecat din Lemnos, la 18 mai, *Argo* începuse să rămână fără oameni. Cei trei voluntari greci îşi luaseră rămas bun şi se reîntorseseră la casele lor, astfel că în barcă nu mai eram decât 15 oameni. Când ne-am despărțit de Elias, arhitectul din Volos, l-am întrebat dacă i-a plăcut călătoria, căci navigase pentru prima oară pe mare într-o barcă mică.

— Ți-a fost vreodată teamă în timpul călătoriei?

— Da, mi-a fost, a răspuns el sincer, dar nu pentru mult timp. Toți ceilalți păreau atât de calmi, încât mi-am spus că nu aveam motive să mă tem.

— Atunci de ce-ai venit pe *Argo?* l-am întrebat.

— Pentru aventură... pentru idee... Vroiam să văd cum sunt oamenii care întreprind un asemenea lucru.

Aceeaşi întrebare trebuie să-i fi trecut prin minte şi pescarului turc care a văzut în amurg barca noastră. Trăseseră toată ziua la rame prin strâmtoarea care despărțea Lemnos de Gokce, prima insulă din apele turceşti. Cu un echipaj atât de mic, perioadele de odihnă în timpul vâslitului s-au redus la jumătate şi eram extrem de obosiți, Când

pescarul turc a văzut o barcă mare la care se trăgea din greu la rame, a crezut că suntem nişte marinari naufragiați într-o barcă de salvare. Şi-a ridicat plasele şi s-a îndreptat spre noi în mare viteză, cu gândul să ne vină în ajutor. Când i s-a explicat, mai mult prin semne, despre ce era vorba, a râs cu poftă, şi a insistat să primim o cutie mare cu sprot prins proaspăt, pentru cină.

În seara aceea mi-am dat seama că am comis o greşeală de navigație. Apollonius spunea că Iason şi argonauții săi au mers de la Lemnos spre insula Samothrace, unde argonauții au vizitat un alt loc sfânt al cabirilor. Au plecat apoi spre intrarea strâmtorii Dardanele, trecând pe la nordul insulei Gokce. Pe hartă, însă, această rută nu părea corectă. Era un drum prea ocolit de la insula Lemnos la Dardanele, adăugând călătoriei 40 de mile. Mă întrebam dacă Apollonius greşise. Este posibil ca el să fi făcut această deviere spre Samothrace pentru că şi în insula aceea erau cabiri. Pentru orice eventualitate, am apreciat că era mai logic să navigam pe o rută mai directă de la Lemnos la Dardanele, trecând prin sudul insulei Gokce.

Dar logica nu este întotdeauna cel mai bun ghid pentru a naviga cu o barcă cu vâsle din epoca de bronz, şi acesta a fost unul din cazurile în care folosirea unei hărți moderne a fost un dezavantaj, în loc să fie un ajutor. O uriaşă cantitate de apă țâşnea permanent într-un torent, formând curenți potrivnici pentru o galeră care venea dinspre sud. Mă aşteptam la un oarecare curent, dar n-am crezut ca efectul acestuia să fie atât de puternic pe lângă coasta de sud a insulei Gokce şi să ne întârzie atât de mult. De fapt, ar fi fost mai bine dacă aş fi dirijat *Argo* prin partea de nord a insulei, urmând ruta pe care a folosit-o Iason.

După ce barca pescarului turc ne-a părăsit, am petrecut o noapte ciudată, adăpostiți la capătul de vest al insulei Gokce. De jur împrejurul nostru, apa umflată bolborosea şi urla ca o uriaşă vietate. Sub razele lunii, umbrele norilor se mişcau şi îşi schimbau forma pe apă. Apăreau dungi de spumă, care apoi se destrămau. *Argo,* cu echipajul său moțăind în poziții incomode, se răsucea în rotocoale lente neregulate, când

spre dreapta, când spre stânga. Era numai o adiere de vânt şi totuşi, acolo unde se ciocneau curenții, porțiuni din suprafața apei se spărgeau deodată, formând mici valuri înspumate; şi când acestea cădeau din nou brusc, dând apei un luciu înşelător, zgâlțâiau barca, făcând-o să se clatine, ca şi când un peşte uriaş ar fi adulmecat chila cu botul.

În zori, am observat că fusesem deviați de pe ruta noastră şi duşi de curenți înspre nord. Era absolut necesar să ancorăm şi să ne mai odihnim puțin înainte de a mai pierde teren, ca să ne adunăm puterile şi să putem ataca curenții, cu o anumită speranță de înaintare. Dar am fost confruntați cu o altă problemă. Singurul loc în care am fi putut practic să ajungem şi să găsim adâncime potrivită pentru ancorare era spre capătul de vest al insulei Gokce, la o depărtare de vreo 5 mile, unde malul ieşea vertical din mare. Pe hartă, însă, locul acela era marcat cu un avertisment strict: „ZONA INTERZISA". Acelaşi lucru se menționa şi în cartea de pilotaj. Gokce era o zonă militară închisă şi autoritățile turceşti interziceau în mod strict oricui, îndeosebi străinilor, să debarce acolo. Dacă *Argo* s-ar fi apropiat numai de insulă am fi riscat să fim cu toții arestați. Dar n-aveam de ales ; echipajul nostru era atât de obosit încât trebuia să se odihnească. Speram să nu fim văzuți sau, în caz contrar, să nu existe obiecții, dacă ancoram la o apă mai puțin adâncă, fără să punem piciorul pe insula interzisă. Nu prea optimist, am îndreptat Argo cu vârful pintenului spre ,,Zona interzisă". ... Capătul de vest al insulei Gokce era o pantă urâtă, fără nicio vegetație, care se ridica abrupt din apă. Pe povârnişurile acoperite de tufe nu se vedea nicio casă, nicio cărare sau vreo vietate. Locul părea complet pustiu. Ne-am apropiat vâslind şi nu după mult timp am văzut un golf mic şi plăcut. Nici aici nu se vedea vreo ființă – nici măcar o potecă prin spatele golfului care să ne arate că pe aici ar fi umblat vreodată oameni. Mă întrebam dacă nu cumva guvernul turc a interzis aici aşezările omeneşti de atât de mult timp încât să se fi şters orice urmă de locuitori. *Argo* s-a târât în golful pustiu şi a aruncat ancora. Ne-am aşezat cu toții vâslele şi ne-am întins mulțumiți pe bănci să ne odihnim.

După mai puțin de 20 de minute se auzi o voce tristă : „Oh! Oh! Uite, vin militarii!" Am ridicat capul şi am privit peste copastie. Doi ostaşi în uniformă de campanie coborau dealul, însoțiți de un câine. Soldații apăruseră ca din pământ şi era evident că acum se îndreptau spre golf pentru a controla barca noastră *Argo*. Unul dintre ei avea o puşcă mitralieră şi amândoi păreau foarte serioşi. începusem să regret că am ancorat acolo şi-mi făceam fel de fel de gânduri în legătură cu ce puteam păți : echipajul să fie pus sub arest militar ; barca să fie confiscată; să fiu obligat să explic, mai întâi unui sergent, apoi unui locotenent, apoi unui căpitan şi aşa mai departe în ierarhia militară, ce făceam în această zonă militară interzisă ; iar după aceea să aşteptăm reacția autorităților militare de la Ankara, care trebuiau, în mod inevitabil, să fie consultate în legătură cu măsurile ce se impuneau. Ar fi fost un început dezastruos pentru vizita noastră în Turcia. Şi pentru ca lucrurile să se complice şi mai mult, *Argo* nu poseda niciun document de intrare în Turcia. Cea mai apropiată vamă era la o depărtare de 60 de mile, aşa că nu aveam pe paşapoartele

noastre nicio viză de intrare în Turcia. Prevedeam că vom pierde zile întregi până vom ieşi din această încurcătură.

Era clar că patrula luase lucrurile în serios. Cei doi soldați, care, în ținuta lor de campanie, păreau foarte duri, au coborât pe plajă. Cel cu puşca mitralieră şi-a ridicat arma, îndreptând-o spre noi. Tovarăşul său a strigat cu o voce severă, făcându-ne semn să ne apropiem. Cu inima cât un purice, mi-am luat paşaportul şi actele bărcii, iar Peter Dobbs s-a pregătit să mă ducă la țărm cu barca pneumatică. Am cerut membrilor echipajului să stea liniştiți, avertizându-i că s-ar putea să lipsesc mai mult timp. Cei doi soldați ne priveau ostili, în timp ce ne apropiam de țărm în barca pneumatică. Unul era soldat, celălalt caporal, iar după beretele lor albastre bănuiam că făceau parte din paza specială de frontieră. M-am strecurat printre roci şi m-am apropiat prudent de ei. Soldatul a mişcat țeava puştii, care continua să fie îndreptată spre mine. Cum naiba puteam să explic unui caporal din armata turcă de ce trecea prin capătul de vest al unei zone militare o galeră de origine grecească din epoca de bronz? Nu-mi aminteam decât câteva fraze de curtoazie în limba turcă şi mă îndoiam că un ghid de conversație turco-englez mi-ar fi fost de vreun folos pentru a explica situația.

Luând o mină cât mai veselă, am întins mâna. „*Mer-haba* – bine v-am găsit", m-am adresat eu jovial. Ochii căprui ai caporalului mă priviră cu indiferență. Era un bloc de muşchi şi oase, prototipul subofițerului îndârjit, decis să îndeplinească ordinele întocmai, să execute totul ca la carte. Am observat că sub beretă avea părul tuns scurt şi că, în ciuda căldurii de cuptor, fiecare nasture al tunicii sale era închis corect până sus la guler. Caporalul nu mi-a întins mâna în schimb, şi-a ridicat brațul arătând spre barcă.

— *Ar-go?!* a silabisit el.

Eram uluit. De unde oare ştia despre *Argo* un caporal al armatei turce, patrulând printr-un loc uitat de lume dintr-o insulă îndepărtată? Era de neînțeles. Dar, oricum, aceasta a avut darul să mă liniştească. Dacă soldatul cunoştea numele de *Argo,* însemna că nu ne mai aresta pentru violare de frontieră.

N-am aflat niciodată numele caporalului, pentru că nici el, nici tovarăşul său nu ştiau niciun cuvânt străin. Am reuşit însă să-l conving pe caporal să vină pe *Argo,* unde cu greu a acceptat o ceaşcă de cafea şi nişte biscuiți pentru câinele său, care, conştiincios, a înotat în spatele bărcii pneumatice. Deci, oficial, caporalul şi-a făcut datoria. Noi nu am debarcat pe insula Gokce. El a stat şi ne-a păzit până a sosit momentul să plecăm. Înainte de aceasta, însă, l-am condus la țărm cu un alt pachet de biscuiți pentru soldat, care în tot acest timp a stat nemişcat, cu arma îndreptată ferm spre *Argo.*

Două ore mai târziu, în timp ce vâsleam de-a lungul coastei insulei Gokce, o canonieră a pazei de coastă turceşti a apărut la orizont, îndreptându-se direct spre *Argo.* A virat pentru a veni lângă noi, şi ne-a împroşcat cu apă înspumată. Echipajul s-a adunat pe punte, în poziție de drepți, în timp ce s-a auzit fluierul dând onorul oficial al marinarilor.

— Bine ați venit în Turcia! răsună o voce amplificată de difuzorul navei. Era comandantul de pe puntea canonierei. Aveți nevoie de vreun ajutor?

— Nu, nu, vă mulțumim foarte mult. Totul decurge bine. Ne face însă plăcere să vă vedem.

Canoniera s-a apropiat de noi, cu motoarele huruind,.

— Am fost trimis să vă escortez şi să vă dau orice ajutor de care aveți nevoie...

Locotenentul Asaf Gunegren, comandantul canonierei de patrulare nr. 33, vorbea o engleză excepțională şi era un tânăr ofițer de marină foarte plăcut. El a urcat pe *Argo* pentru a se întâlni cu noii argonauți, acceptând ospitalitatea noastră. Se părea că toate acele scrisori pe care le trimiseseră cu ajutorul Federației turce de iahting cu atâta timp în urmă au ajuns la serviciile guvernamentale din Turcia, au fost examinate şi s-au luat măsuri. Alpay Cin, de la federație, şi prietenii săi au făcut adevărate minuni. Ministerul de Interne, Ministerul Sporturilor, Ministerul Turismului şi autoritățile obşteşti au decis să o

sprijine pe *Argo* sub toate formele şi – pentru început – au trimis canoniera de patrulare nr. 33 să se ocupe de noi. Asaf patrula de două zile de-a lungul coastei, alertând garnizoana din Gokce să urmărească sosirea noastră. „Aşa se face că acel caporal a ştiut numele bărcii dumneavoastră", ne explică el, surâzând copilăreşte.

Stăteam pe puntea de la pupa. Echipajul nu mai vâslea, *Argo* fiind ancorată în apropierea uneia din plajele cu nisip ale insulei Gokce. În timp ce discutam, un grup de oameni îmbrăcați în trening a apărut pe dunele de nisip, coborând în fugă pe plajă. Păreau să fie în vacanță. Unii jucau volei, alții se plimbau de-a lungul plajei ; unul mai voinic s-a aruncat în mare, înotând până aproape de *Argo.*

— Cine sunt oamenii aceia? l-am întrebat pe Asaf. Fac parte din garnizoana insulei sau sunt în vacanță?

— Nu ştiu cine sunt, răspunse el, dar voi afla imediat. A strigat la cel ce înota, care i-a răspuns apropiindu-se de noi. A urmat o conversație mai lungă în limba turcă, după care înotătorul a mai strigat o dată, apoi s-a întors în viteză spre plajă.

— Cine era? l-am întrebat pe Asaf. După o pauză, mi-a răspuns :

— De fapt, e un deținut. Un ce?

— El spune că deținuții care au o comportare bună, cei din prima categorie, sunt trimişi să locuiască în insula Gokce. Ei sunt obligați să stea aici.

— Despre ce ați vorbit cu el?

— Vroia să ştie cine sunteți şi ce faceți aici. I-am spus că veniți din Grecia şi că veți naviga vâslind până în Marea Neagră.

— Şi la aceasta, el ce-a spus?

— A spus că preferă să stea în insulă decât să vâslească în barca dumneavoastră!

Canoniera ne-a părăsit după-amiază, întorcându-se la țărm pentru a se realimenta cu combustibil. Locotenentul Asaf ne-a promis că se va reîntoarce în următoarea după-amiază să vadă ce mai facem. Când s-a reîntors, după 24 de ore, cred că a rămas perplex. El ne lăsase la jumătatea drumului de-a lungul coastei insulei Gokce, vâslind încăpățânat spre est cu un echipaj obosit. Şi totuşi, a doua zi, aproximativ la aceeaşi oră, el ne-a găsit tot la rame, vâslind, dar exact în acelaşi loc. Era ca şi când *Argo* s-ar fi împotmolit în mâl. Ce se întâmplase? Făcusem cea de-a doua greşeală de calcul în ceea ce privea curenții din Dardanele. În prima după-amiază am vâslit spre est, luptând îngrozitor împotriva unui vânt din față. La căderea serii vântul s-a potolit şi, complet istovit, echipajul s-a întins pe bănci pentru a dormi, aşa cum făcusem în precedenta noapte şi la Capul Poseidon. Era o vreme total liniştită, iar barca stătea nemişcată pe apă. De la paza de noapte nu se auzea nicio mişcare ; se vedeau pe insulă doar câteva lumini, care păreau a fi farurile maşinilor. Apoi, spre marea mea mâhnire, când a răsărit soarele, am recunoscut micul golf care ne apărea aproape perpendicular pe *Argo.* Era acelaşi golfuleț unde ancorasem când am ajuns la insula Gokce cu 24 de ore în urmă. În timpul nopții, curentul din afara strâmtorii Dardanele ne-a dus liniştit şi inevitabil înapoi. Toată munca din ziua precedentă, când am vâslit ore întregi, a fost irosită. Dând dovadă de tact, nimeni n-a spus nimic, dar mi-am jurat să nu mai las niciodată barca să plutească într-o zonă neluminată, unde nu-ți dai seama ce feste îți pot juca curenții. Ne-a trebuit o jumătate din ziua următoare să recuperăm timpul pierdut, iar azi – cea de-a cincea zi de când am reuşit să ne procurăm alimente – stocul de provizii şi rezerve de apă se împuținaseră. Singura completare a acestor provizii a fost un carton de bere pe care Asaf ni l-a lăsat, un gest amabil care a dat apoi naştere în insulă unor zvonuri potrivit cărora înaintarea prea înceată a bărcii *Argo* s-ar fi datorat faptului că întregul echipaj se îmbătase.

Începusem însă să fiu într-adevăr îngrijorat. Cu un echipaj format numai din 15 oameni, aveam îndoieli că *Argo* ar fi putut să înfrunte puternicul curent odată ajunsă la gurile strâmtorii Dardanele. Pur şi simplu, nu aveam în barcă destui vâslaşi. Cu fiecare milă cu care înaintam spre intrarea în strâmtoare, curentul contrar devenea tot mai

puternic. Dacă am fi reuşit să înconjurăm vârful peninsulei Gallipoli şi să intrăm în canalul principal, ne-am fi putut aştepta să întâmpinăm deplina forță a unui curent ostil care putea să aibă o viteză de 3 sau 4 noduri. Împotriva acestui obstacol, echipajul restrâns al lui *Argo* ar fi putut probabil dezvolta o forță cu puțin peste un cal-putere.

Am fost salvați de cel mai extraordinar vânt, un vânt schimbător, care a suflat parcă special pentru noi, începând să bată atunci când vâsleam prin ultima porțiune dintre Gokce şi peninsula Gallipoli, el venea dinspre vest, drept în spatele nostru. Am desfăcut cu mare plăcere pânza, îndreptându-ne spre uscat, cu gândul să ancorăm când vom ajunge la mal. Dar când nu mai aveam decât vreo 50 de metri până la țărmul peninsulei, vântul şi-a schimbat brusc direcția spre nord, din nou exact în direcția pe care o doream pentru a putea înconjura capătul peninsulei. Am întors aşadar corabia pentru a naviga aproximativ o milă în jos pe lângă coastă, spre farul care marca capătul limbii de pământ a peninsulei Gallipoli.

Soldații turci ne-au mai privit o clată – siluete mici care stăteau pe vârful stâncilor la platformele de tun ce păzeau strâmtoarea. Când *Argo* a înconjurat punctul acela, navigând pe lângă rețeaua de sârmă ghimpată care mergea până jos la mare, vântul a făcut din nou un rotocol, întorcându-se în direcția opusă, aşa cum suflase cu o oră mai înainte. Era straniu. Din nou aveam vântul ideal. Am întors-o pe *Argo* pentru a trece de capul peninsulei şi am intrat direct în Dardanele, cu toate pânzele întinse şi cu echipajul care nu avea nimic de făcut decât să admire unul din cele mai mari spectacole maritime din lume.

În stânga noastră, asemenea spatelui unei balene, se afla lunga coamă a peninsulei Gallipoli, cu şirul de monumente închinate unor eroi francezi, englezi, australieni şi turci morți în sângeroasele campanii ale primului război mondial. Pe malul celălalt, pe o lungime de circa o milă, se întindea un țărm plat, fără nicio formă, care, apoi, începea să urce, formând în depărtare un povârniş. Pe dealul acela se află ruinele Troiei, oraşul care controla negoțul din Dardanele în epoca de bronz. Şi astăzi acest loc îşi păstrează aceeaşi importanță comercială şi strategică. Cât poți vedea cu ochii, în strâmtoare este un du-te-vino de vase comerciale – petroliere, vase de transport, cargoboturi, pescadoare, feriboturi, vase de croazieră.

În timp ce nava noastră de război cu 20 de vâsle, scoasă din filele istoriei, plutea mândră prin strâmtoare, vase de război moderne veneau spre noi în convoi. Un submarin sovietic plutea la suprafață, escortat spre sud de două distrugătoare turceşti ; la orizont o escadră de vase de război turceşti făcea manevră şi nu mai puțin de patru bărci de patrulare ale pazei de coastă a Turciei se puteau vedea deodată. Trei erau angajate în misiuni obişnuite de patrulare, cea de-a patra fiind afectată noua, canonieră nr. 33, care stătea pe lângă noi şi semnaliza celorlalte vase să se țină cât mai departe de mica *Argo*. În unanimitate am hotărât să strigăm pentru Asaf de trei ori „trăiască" şi să-l declarăm argonaut de onoare.

Arcada masivă care reprezintă Monumentul de război al Turciei de pe peninsula Gallipoli a fost punctul de reper pe care l-am folosit pentru a fixa cârma lui *Argo* spre țărmul opus şi a traversa pieziş curentul principal. Chiar dacă o admirabilă briză din sud-vest împingea galera cu mai mult de 5 noduri, totuşi *Argo* de-abia înainta pe lângă țărm. Nici n-am ajuns la un sfert de milă de țărm şi am intrat într-o mare calmă, vântul pe care ni-l trimisese cerul încetând brusc să mai bată. Îşi îndeplinise misiunea. Ne-a cuprins o linişte plăcută, iar echipajul a trecut la vârsle ca să ducă barca spre țărm la locul în care un grup de oficialități turceşti ne aştepta pentru a ne saluta. Se părea că autoritățile turceşti nu se simțeau deloc deranjate, orice ar fi făcut pentru noi. Persoanele oficiale au sosit special de la Canakkale, port de intrare în Turcia, pentru a ne face controlul vamal, al certificatelor de sănătate şi cel grăniceresc. După ce barca pneumatică a adus la țărm oficialitățile turceşti, argonauții n-au mai putut aştepta. S-au auzit atunci 14 pleoscăituri

zgomotoase, vâslaşii sărind în apă şi înotând în întrecere spre mal pentru a pune piciorul pe pământul Asiei.

Am mai stat încă două zile în Dardanele, timp în care ne-am spălat şi am curățat galera. Era greu de spus cine era mai obosit – barca sau noi. *Argo* a fost golită până la ultimul obiect şi a fost curățată de nămolul negru urât mirositor care se depusese pe fundul calei. Echipajul s-a curățat şi el într-un *hamam* public, o baie turcească din Canakkale. Pentru a da jos murdăria adunată într-o săptămână şi a relaxa muşchii obosiți ai vâslâşilor, nimic *nu* era mai bun decât afundarea în aburi şi în apă fierbinte pe lespedea de marmură. Dar când, în cele din urmă, m-am dus şi eu la *hamam,* echipajul plecase. Ospitalitatea turcească era însă vigilentă. Când mi-am luat prosopul din hol, un turc vânjos, acoperit numai cu un prosop, care stătea citind un ziar la casa băii, a ridicat ochii şi m-a recunoscut. „Aaah! Căpitanul Tim!" A început să râdă cu gura până la urechi, descoperind o sumedenie de dinți rupți. Era masorul băii, hotărât să-şi arate îndemânarea, astfel că am fost obligat să petrec o jumătate de oră pe o lespede de marmură, învârtit, bătut cu palmele, călcat cu picioarele şi răsucit în toate pozițiile posibile, până când, în sfârşit, masorul m-a lovit uşor pe trupul sleit de puteri şi torturat, mi-a aruncat un cald salut, strigându-mi „Terminat, căpitane!", căci terminat eram de fapt.

Vacanța lui Peter Dobbs luase sfârşit şi un alt Peter venea să îi ia locul, Peter Warren, din districtul Oxfordshire, care fusese în infanteria marină. El luase parte la călătoria bărcii noastre *Argo* până la locul de plecare. I-a plăcut însă atât de mult spiritul nostru de echipă, încât s-a hotărât să participe alături de noi la expediție. Am luat cu noi şi primii voluntari turci. Deniz era un student la arheologie de 23 de ani, plin de energie şi entuziasm. Opus complet acestuia, Umur a venit atât de încruntat, încât mă întrebam, ce căuta printre noi. Am aflat că fusese trimis de tatăl său, un inginer de mine, care, întrucât fiul său, în vârstă de 18 ani, trebuia să dea din nou examenele, considera că o perioadă de timp petrecută pe o galeră cu 20 de vâsle i-ar da posibilitatea să privească altfel viața. La început, Umur era un foarte tăcut şi retras tânăr membru al echipei noastre. Dar cu timpul, atitudinea sa s-a schimbat. Inițial ne spusese că va merge numai până la Istanbul, dar când am ajuns acolo, el şi-a prelungit şederea, parcurgând cu noi tot drumul de-a lungul coastelor Turciei, făcând într-adevăr un admirabil efort. Erzin era cel de-al treilea din noii noştri voluntari turci. Fusese căpitanul unui super-petrolier de 150 000 de tone, care făcea ruta Turcia—Golful Persic, aşa că pentru el trebuie să fi fost cu totul altceva să tragă la ramele unei galere de 8 tone. Erzin, fost ofițer în marina turcă, era o persoană care te atrăgea din primul moment, marinar excelent şi minunat camarad. Ultimii doi voluntari turci erau vechi prieteni. Ali era arheolog marin şi scafandru ; o persoană serioasă şi cultivată, care urma să-mi fie ghid şi interpret pe tot parcursul călătoriei din zona turcească. La cei numai 16 ani ai săi, Kaan era cel mai tânăr dintre toți argonauții din întreaga expediție. Făcea parte dintr-o familie din Istanbul pe care o cunoşteam de 23 de ani. Cu tatăl său, Irgun, m-am împrietenit, atât eu cât şi colegii mei de studenție, când am vizitat Turcia pe motociclete cu ocazia primei mele expediții, pe urmele lui Marco Polo. Am menținut o permanentă legătură cu această familie, şi când Irgun a aflat că voi trece prin Turcia cu galera *Argo,* şi-a trimis imediat fiul să mi se alăture. Am aflat că tânărul Kaan mai vâslise la unul din cluburile nautice din Istanbul şi că socotea expediția lui *Argo* ca pe o mare aventură.

Teoretic, ar fi trebuit să mai avem în echipaj încă doi voluntari turci, deoarece *Argo* avea nevoie pentru vâslit de maximum de putere dacă urma să parcurgă restul drumului prin Dardanele, unde curentul era şi mai puternic. De fapt, încă doi vâslaşi turci s-au prezentat la Canakkale, ajutându-ne să trecem *Argo* de o parte a strâmtorii pe cealaltă, unde urma să fim primiți oficial de guvernator. A fost o traversare scurtă, în forță – numai o milă şi jumătate – dar care ne-a luat aproape două ore de vâslit pentru a trece peste

vijeliosul curent. Când cei doi voluntari n-au mai venit să ia masa de seară cu noi, ceilalți turci au izbucnit în râs :

— Au văzut cam cum e treaba, s-au gândit la cele 190 de mile până la Istanbul şi şi-au dat seama că o asemenea călătorie nu e pentru ei. Şi-au şters-o!

Primirea oficială la guvernatorul din Canakkale a fost prima dintr-o serie de ceremonii de bun venit organizate de autoritățile locale de-a lungul întregii expediții. Pe chei, o echipă de dansatori a evoluat în sunetul cimpoiului şi în ritmul unei tobe turceşti. Băieți îmbrăcați în pantaloni scurți largi, cu jambiere negre brodate cu aur şi veste peste cămăşi asortate, săreau, păşeau cu pieptul înainte şi chiuiau. Fetele se înclinau, se legănau şi se luau de braț, în costumele lor formate dintr-o elegantă combinație de pantaloni lungi ce cădeau în falduri şi papuci moi, cu şorțuri şi bluze largi. Pe cap purtau nişte basmale cusute cu podoabe, care zornăiau şi se balansau în ritmul muzicii.

Vechii greci denumiseră Dardanelele Helespont, pentru că aici prințesa Helle a alunecat de pe spatele berbecului zburător cu lâna de aur şi s-a înecat în mare. Când prima *Argo* a ajuns prin aceste locuri, urmând drumul parcurs de berbecul zburător spre Colhida, Iason şi tovarăşii săi au intrat pe furiş în strâmtoare, ajutați de întuneric, probabil pentru a nu atrage atenția troienilor, cărora nu le plăceau intruşii care ar fi putut să le încalce monopolul comercial. „Cum a apus soarele, ei au ajuns pe țărmul peninsulei Chersonese [capătul peninsulei Gallipoli]", scrie Apollonius.

> „Acolo au dat de un vânt puternic dinspre sud, şi-au întins pânza şi au intrat în rapidul curent al Helespontului, care şi-a luat numele de la fiica lui Athamas. În zori au părăsit partea dinspre nord a mării ; la căderea nopții, au acostat pe țărmul Rhoeteian, în interiorul strâmtorii, având ținutul Idei [Muntele Ida] în dreapta lor. Lăsând Dardania în urmă, s-au îndreptat către Abydos, şi după ce au trecut rând pe rând de Percote, Abarnis cu plaja sa nisipoasă, şi de Pityeia sacră, înainte de apariția zorilor, *Argo,* cu ajutorul pânzei şi al vâslei, a ajuns în primejdiosul, plin de vârtejuri, Helespont."

Nu-mi venea să cred că noua *Argo* avea noroc de vreme bună, prinzând şi ea exact acelaşi vânt – un puternic vânt de sud – când am plecat din portul Canakkale şi am înfruntat „Helespontul cel plin de vârtejuri". In mod normal, în lunile mai şi iunie vântul bate dinspre nord, dar acum am avut o minunată briză dinspre sud-vest. Numai uneori şi pentru scurt timp i se mărea viteza, devenind aproape un vânt puternic, care sufla direct prin strâmtoare, ceea ce ne convenea. *Argo* a răspuns oferindu-ne cea mai bună zi de navigație cu vele din toată călătoria noastră. Alerga ca un delfin pe o mare liniştită. Ritmic, îşi îngropa botul adânc în apă, apăsată de greutatea pânzei, astfel încât marea se repezea peste ochii-i pe jumătate scufundați. Apoi, asemenea unui animal marin ce ieşea la suprafață pentru a-şi mai lua aer, botul galerei începea să se ridice, făcându-şi loc prin apa învolburată, împrăştiind băşici, până când vârful pintenului spărgea luciul apei, formând o frumoasă mantie de spumă, pe care o azvârlea în aer. După o secundă urmau două jeturi de apă împroşcate simultan în stânga şi în dreapta mânerului de sprijin din botul navei, întocmai ca un animal care îşi curăță nările pufnind. *Argo* rămânea suspendată pentru o clipă, îşi scotea apoi corpul prelung din prinsoarea valului, până când creasta acestuia trecea şi barca o lua de la capăt, repetând aceleaşi mişcări, botul începând să se afunde din nou în marea agitată.

Mergând spre Dardanele, ore întregi barca şi-a menținut acest ritm constant de 6—7 noduri, până când, la fel ca şi predecesoarea ei, a navigat pe întreaga lungime a strâmtorii, intrând în Marea Marmara, marea pe care grecii o denumeau Propontis, anticamera Mării Negre. Aşa cum spunea Apollonius :

„În Propontis există o insulă cu pante abrupte la marginea mării, în apropierea bogatului ținut al Frigiei, şi despărțită de el numai de un istm care de-abia se ridică deasupra valurilor. Istmul, cu cele două maluri ale sale, se află la est de ținutul Aesepus ; locuitorii de acolo numesc acest loc Muntele Ursului... *Argo,* forțând înaintarea cu o puternică briză dinspre Tracia în spate, a ajuns la țărm şi s-a grăbit să intre într-un port numit Portul Frumos. Aici, la sfatul lui Tifys, [argonauții] au aruncat mica lor ancoră de piatră şi au lăsat-o la Izvorul lui Artake, înlocuind-o cu o piatră mai grea şi mai potrivită pentru ei"

Azi, peninsula pe care Apollonius o denumise Muntele Ursului este cunoscută sub numele de Kapidag sau Muntele Uşii, iar portul ce se chema pe atunci Portul Frumos a luat chiar numele izvorului sfânt – Artake, în versiunea turcească de azi, Erdek. *Argo* şi-a aruncat acolo ancora în primele ore ale zilei de 27 mai, iar a doua zi dimineața am mers o jumătate de milă până la locul în care, acum 3 000 de ani, primii argonauți îşi lăsaseră ancora de piatră ca o ofrandă,

Printr-un noroc extraordinar – o şansă care mi se oferise cu şase săptămâni în urmă – ştiam exact unde să caut locul care odinioară se numea „Izvorul lui Iason". Un echipaj amețit de băutură şi o vreme urâtă m-au condus la o descoperire. Efectuam drumul de la Spetses, locul în care galera *Argo* a fost construită, spre nord de-a lungul coastei Peloponesului, la Voios. Ruta noastră trecea prin canalul dintre pământul Greciei şi marea insulă Eubea. Vremea era îngrozitoare – rece, ploioasă şi furtunoasă. Potrivit unei frumoase tradiții marinăreşti, mai mulți membri ai echipajului au luat ceva „întăritură" împotriva elementelor naturii la o bodegă din portul oraşului Khalkis. Ei au revenit la galeră într-o stare care nu le permitea sa vâslească, iar la puțin timp după ce am părăsit portul s-a pornit o furtună dinspre nord. Pentru siguranța bărcii şi a membrilor echipajului ,,mai puțin apți", am îndreptat *Argo* spre un adăpost în primul port mic pe care l-am zărit. Nu era, desigur, un loc programat să-l vizitez, dar cu vântul care sufla în rafale şi cu ploaia care bătea pieziş prin strâmtoare, am fost bucuroşi să ancorăm şi să ne refugiem într-o clădire goală, aşteptând acolo, ca nişte găini plouate, să vină vremea bună.

De-abia atunci am observat numele micului port. Se numea Nea Artaki – Noul Artaki – şi mi-am amintit de numele izvorului sacru al zeiței Artake, unde Iason şi-a lăsat ancora de piatră. Am plecat în oraş să verific dacă exista vreo legătură între micul port modern din Eubea şi izvorul din peninsula din Marea Marmara. La cooperativa pescarilor mi s-a spus că Noul Artaki a fost întemeiat de grecii care au revenit din vechiul Artaki sau Erdek, cu prilejul schimbului de populație dintre greci şi turci la începutul anilor 1920. Această informație a fost pentru mine o mare surpriză. Am întrebat dacă era pe acolo, întâmplător, cineva care şi-ar mai aduce aminte despre viața din zilele în care grecii au trăit la Erdek, cineva care ar putea să-mi spună ceva despre poveştile şi tradițiile locului lespectiv. Pescarii, reținuți şi ei la mal de furtună, aveau suficient timp să se consulte între ei şi, până la urmă, au convenit că mai era un singur supraviețuitor cu care ar fi trebuit să stau de vorbă – Vasilis Kalatheri.

— Credeți că va fi de acord să-mi vorbească despre timpurile vechi din Artaki? am întrebat eu. Poate că acum este prea bătrân şi nu-şi mai aminteşte clar lucrurile.

— Oh, nu, vă veți convinge singur, mi s-a spus. Vasilis este o persoană remarcabilă, De când a plecat din Artaki, a călătorit în toată lumea. Ştie multe lucruri şi îşi aminteşte foarte bine multe întâmplări din viața sa.

Înspre seară m-au dus la cafeneaua în care aranjaseră să-l întâlnesc pe Vasilis Kalatheri. Era într-adevăr una din acele persoane deosebite care reuşesc să trăiască până la o vârstă înaintată fără a-şi pierde facultățile intelectuale. Se născuse în 1892 şi trăise în Erdek până aproape de 30 de ani, şi îşi amintea fiecare detaliu din perioada aceea. L-am întrebat mai întâi dacă ştia vreun loc în Erdek care să fi fost legat de povestea lui Iason şi a argonauților. Şi-a dat imediat seama ce doream, şi mi-a vorbit despre izvorul pe care toți îl numeau Artaki Krini sau Iason Krini – izvorul lui Artake sau izvorul lui Iason. Era cunoscut foarte bine, deşi unii începuseră să-i spună Pagatho.

Unde era acest izvor? Nu trebuie decât să urmăreşti drumul principal care pleacă din port, cam vreun kilometru şi jumătate, şi care te duce direct la izvorul lui Iason. Când era tânăr, toți erau convinşi că acesta era izvorul unde argonauții şi-au lăsat ancora de piatră. În l908, un iaht britanic a vizitat portul, iar în cursul nopții au fost trimişi câțiva oameni de pe el să ia piatra aceea. Piatra fusese rotundă, dar se crăpase în partea de jos la mijloc. În interior era un fel de scriere pe care nimeni n-a putut s-o descifreze. Am întrebat cum aş putea recunoaşte izvorul. Bătrânul m-a asigurat că era destul de uşor. Când voi ajunge acolo, voi vedea doi smochini mari şi doi castani crescuți alături.

În Erdek, după şase săptămâni şi la 300 de mile depărtare de cafeneaua unde a avut loc convorbirea mea cu bătrânul, am văzut că numai un singur smochin strâmb mai rămăsese din cei patru pomi pe care Vasilis îi văzuse ultima oară, cu 60 de ani în urmă. Ceilalți fuseseră tăiați de un fermier care îşi extinsese livada de măslini până în apropierea fântânii. Un jet de apă încă mai țâşnea dintr-o țeava, curgând într-un jgheab. Femeile îşi aduceau covoarele ca să le spele, copiii se jucau în băltoace, iar căruțaşii din Erdek se opreau aici pentru a-şi adăpa caii. Se dovedea încă o dată că locurile în care se găsea apă au jucat un rol vital în călătoriile exploratorilor din epoca de bronz, A şti unde se găseşte apă bună, curată, pentru a realimenta o galeră cu un echipaj mare şi însetat, era o parte importantă a sarcinilor cârmaciului, şi, aşa cum am văzut la Afissos, asemenea locuri cu apă au devenit puncte fixe în vechea tradiție a navigației de coastă. Ele au devenit puncte fixe şi în memoria poporului. Pentru micenieni, izvoarele de apă şi dumbrăvile erau locuri sacre, una din caracteristicile credinței animiste. Era firesc ca la un izvor sacru pentru zeița Artake să laşi o ancoră de piatră ca ofrandă pentru o călătorie care până acolo decursese bine, iar obiceiul de a închina unor zei o ancoră de piatră a navei era cunoscut în vechiul Egipt, ca şi în Grecia. Evident, în timpul lui Iason, zeița izvoarelor nu era Artake ; ea era o creație mai recentă, făcând parte din panteonul Greciei clasice. În vremea argonauților, izvorul ar fi fost dedicat însăşi Marii Zeițe, Mama Zeiță, al cărei rol de pământ-mamă a fost moştenit de Artake. Ofranda lui Iason îşi are originea într-o lume a spiritelor mult mai primitive.

Această lume a spiritelor n-a dispărut complet la Erdek nici azi, în secolul XX. La numai o jumătate de milă de drumul care duce la izvorul lui Iason se afla o dumbravă sfântă, un loc despre care s-a presupus că ar fi fost creat de izvorul lui Iason, când argonauții au ajuns aici. Era o pădurice de castani bătrâni uriaşi, izolată lângă o mică ridicătură de pământ. De pe o pantă a dealului țâşnea un alt izvor, a cărui apă curgea printr-un canal natural, înainte de a fi captată şi dusă printr-o țeava dublă într-un bazin, din care apoi se scurgea în jos pe povârniş spre nişte livezi. De jur împrejur, terenul era cultivat intens, dar de această pădurice nu s-a atins nimeni. A fost lăsată în pace, deşi nu era evitată. Era un loc sfânt şi degaja această atmosferă. O linişte desăvârşită părea că învăluie locul. Nu se auzea niciun zgomot, decât murmurul apei şi un răzleț ciripit de

păsări. Frunzele acelor pomi uriaşi încremeniseră şi ele. Chiar şi aerul era liniştitor. Se părea că timpul se oprise în loc, iar aici, în mijlocul dumbrăvii de lângă pârâiaş, era un arbore enorm atât de bătrân că inima îi dispăruse. În trupul său mare se săpase un tunel. Pereții tunelului luceau, lustruiți de trecerea neîntreruptă a atâtor oameni, care se târau prin scorbura din inima pomului. Era pomul dorințelor. Mi s-a spus că noaptea unii localnici veneau pe ascuns în acest loc sacru pentru a invoca vrăjile sale. Ei înconjurau bătrânul pom de câte ori le cerea vraja, iar apoi se târau prin tunel punându-şi în gând o dorință. Dacă săvârşeau acest ceremonial în mod corect, spiritele le împlineau dorința. Cei care se rugau lăsaseră daruri în acest pom al dorințelor, şi pe crengile sale de jos atârnau bucăți rupte din îmbrăcămintea lor şi mici portrete. Se pare că vechile credințe mai dăinuie şi azi, după 3 000 de ani.

Resit Ertezun, istoricul din Erdek, era fericit că identitatea lui Artaki Krini a fost confirmată. A venit pentru prima oară la Erdek în mai 1946, în calitate de guvernator, într-o zi, a observat bucăți de piatră albă licărind la suprafața, unui drum în construcție. Făcând unele investigații, i s-a spus că o parte din piatra pentru drum fusese scoasă din vechile ruine ale oraşului Cyzicus din apropiere. S-a dus să cerceteze ruinele, vestigii ale unui oraş roman, şi această vizită avea să-i schimbe viața. Interzicând ca acest oraş să mai fie distrus, a început să studieze istoria veche a peninsulei numită Kapidag. A învățat latina şi greaca pentru a putea citi în original lucrările lui Apollonius şi ale altor autori şi să cerceteze bazele istorice ale legendei argonauților. Acum el era un ghid perfect pentru noii argonauți prin locurile pe care le identificase ca având legătură cu vechea legendă.

La puțină vreme după sosirea lui Iason şi a tovarăşilor lui în Kapidag, ei s-au întâlnit cu regele Cyzieus, conducătorul dolionilor, tribul care trăia în câmpie, la istmul ce unea Kapidag de țărm. Regele Cyzicus era un tânăr cam de vârsta lui Iason, căsătorit de curând. Soția sa, Cleite, tocmai sosise de pe continent. Cyzicus i-a invitat pe argonauți să tragă barca în portul oraşului său şi să petreacă împreună. În timpul serbărilor, după cum scrie Apollonius, un trib sălbatic de băştinaşi – despre care se spunea că erau oameni cu şase brațe – au coborât din munți şi au atacat-o pe *Argo* în port. Aceştia au fost alungați de Hercule, suferind pierderi grele. (Potrivit afirmațiilor lui Apollonius, Hercule continua să facă parte din echipajul expediției, pe care nu-l va părăsi decât după următoarea etapă a călătoriei.)

După ce petrecerile au luat sfârşit, *Argo* a pornit în larg. Ea a intrat în Marea Marmara, începând să înconjoare peninsula. Dar o furtună a adus barca înapoi la țărm, unde echipajul a reuşit să lege odgonul împrejurul unei stânci în locul numit Portul Sacru. Marinarii aruncați de furtună nu şi-au dat seama însă că au fost aduşi înapoi pe peninsula Kapidag şi că se aflau din nou pe pământul dolionilor. În întuneric aceştia i-au luat pe argonauți drept o bandă de pirați şi i-au atacat. A urmat o încăierare sângeroasă. Mai mulți conducători dolioni au fost ucişi, şi încă şi mai rău, însuşi Iason l-a ucis pe

regele Cyzicus fără să ştie cine era. Zorii au dat la iveală îngrozitoarea greşeală şi cele două tabere au încetat îndată lupta. Uluiți, dolionii s-au retras între zidurile oraşului, ducând cu ei trupul neînsufleţit al regelui, iar argonauții înspăimântați au început să-şi ispăşească pedeapsa pentru teribila crimă de a-l fi omorât pe omul care până nu demult le fusese gazdă.

> „Trei zile întregi argonauții şi dolionii l-au jelit [pe regele Cyzicus], smulgându-şi părul din cap. Apoi au defilat, în armura lor de bronz, de trei ori în jurul trupului neînsufleţit al regelui, l-au depus în mormânt, iar apoi s-au întrecut în jocurile ce se obişnuiau în asemenea ocazii, pe câmpia acoperită cu iarbă, unde movila ridicată în cinstea lui a mai putut fi văzută de cei din timpurile de mai târziu."

Cleite, mireasa regelui, nu a putut să înfrunte viața singură, având soțul în mormânt. Şi ca o culme a nenorocirii, ea şi-a pus capăt zilelor – a luat o frânghie şi s-a spânzurat. Moartea sa a fost jelită până şi de nimfele din pădure, care au vărsat atâtea lacrimi încât au dat naştere unui izvor căruia oamenii i-au dat numele de Cleite, în amintirea unei mirese fără pereche, dar nefericite.

Resit sugera că movila funerară a regelui Cyzicus ar putea fi marele tumul care se află la câteva mile la sud de istm, în apropiere de oraşul Bandirma, unde nu s-au făcut încă săpături. „Izvorul lui Cleite" este pârâul care se strecoară printre ruinele romane ale oraşului Cyzicus, denumit astfel pentru a cinsti memoria conducătorului dolionilor. Pârâul traversează exact centrul uriaşului amfiteatru roman, ale cărui ruine invadate de stăncuțe domină acum livezile de cireşi şi câmpurile cu tufe de dud. În zilele de sărbătoare ale vechiului oraş, izvorul putea fi zăgăzuit astfel încât tot parterul amfiteatrului se umplea cu apă, iar actori în bărci în miniatură simulau bătălii pe mare pentru a distra publicul.

După funeraliile regelui Cyzicus, timp de 12 zile Iason şi tovarăşii săi au fost imobilizați de vremea rea pe coasta peninsulei Kapidag, iar Resit era convins că identificase Stânca Sacră în jurul căreia a fost legat odgonul bărcii Argo. Era o singură stâncă pe țărm care corespundea descrierii, şi Resit ne-a dus la locul pe care locuitorii de azi îl numesc Stânca Neagră. Pescarii din partea locului îl folosesc şi *azi* ca port de refugiu, căci este un bun adăpost când vântul şi valurile vin dinspre nord. Sfârşitul furtunilor care au ținut 12 zile i-a fost anunțat prorocului Mopsus de sosirea unui pescăruş albastru care a bătut din aripi deasupra capului lui Iason, pe când acesta dormea pe plajă. Mopsus, care cunoştea graiul păsărilor, a putut să explice prevestirea. Le-a spus argonauților că pot de-acum să urce pe vârful sfânt al Muntelui Dindymun din centrul insulei şi să aducă jertfă zeiței Rhea, Marea Zeiță Mamă.

> „Lăsând câțiva tovarăşi de-ai lor în barcă, [argonauții] au urcat pe munte. De pe vârf puteau vedea Înălțimile Macrian şi, în fața lor, coasta Traciei pe toată lungimea ei – li se părea că o pot atinge. Iar în depărtare ei vedeau, pe o parte, intrarea cețoasă a Bosforului şi dealurile Mysiei, iar pe cealaltă, apele râului Aesepus şi câmpia Nepeia din Adresteia."

Aici Argus, constructorul de bărci, a făcut chipul sfânt al zeiței Rhea, sculptându-l dintr-un butuc bătrân de viță de vie. Argonauții au aşezat această statuie pe vârful unei stânci la adăpostul unor stejari înalți, şi au ridicat în apropiere un altar din pietre mici. Apoi şi-au pus pe cap coronițe din frunze de stejar şi au purces la ritualul jertfei adusă zeiței Rhea, implorând-o să alunge furtunile prin alte părți. În sfârşit, în ritmul muzicii lui Orfeu, „tinerii în armurile lor se învârteau într-un dans plin de bărbăție, bătând cu săbiile

lor în scuturi" pentru a înăbuşi tânguirile şi tristeţea prevestitoare de rele, care încă se mai auzeau din oraşul în care dolionii îşi plângeau regele. Ca un semn al bunăvoinţei ei, continuă Apollonius, Marea Zeiță a făcut ca pomii să rodească din plin, iar fiarele sălbatice să-şi părăsească vizuinile şi să vină să se gudure pe lângă ei. Mai mult decât atât, un izvor a țâşnit din pământ, acolo unde n-a fost văzută vreodată o apă curgând.

Resit ne-a însoțit pe dealurile din centrul peninsulei Kapidag pentru a încerca să identificăm muntele sfânt Din-dymun, dar ceea ce părea o sarcină destul de uşoară a devenit cu adevărat grea. În ținutul muntos din centru există mai multe vârfuri cu înălțimi foarte asemănătoare şi ne-am deplasat de la unul la altul sperând să identificăm locul din care puteam vedea în acelaşi timp Bosforul, Tracia, pe cealaltă parte a Mării Marmara, şi în jos spre Dardanele de unde venisem. Existența miraculosului izvor nu ne-a ajutat prea mult. Am trecut pe lângă cel puțin cinci mici izvoare care se strecurau prin văile înguste de munte, în cele din urmă am decis că vârful pe care-l căutam era, după toate probabilitățile, punctul pe care turcii îl numeau Bunicul Munte sau Dedebayr, vârful cel mai înalt din Kapidag.

Într-o plăcută vale împădurită din nord-estul Bunicului Munte se găseau ruinele unei mănăstiri greceşti – Mănăstirea Cireşii, cum o numesc turcii acum, dar care odinioară era mănăstirea Feneromani. La începutul acestui secol, un profesor de la Cambridge a făcut interesanta observație că locuitorii din districtul respectiv oficiau o curioasă ceremonie, care ar fi putut să-şi aibă originea în dansul mistic al argonauților în jurul altarului zeiței Rhea. Potrivit afirmațiilor profesorului Razluck, preoții mănăstirii organizau în fiecare an o procesiune cu icoana Sf. Fecioare în prezența populației peninsulei. Această icoană, despre care se spunea că avea puteri magice, putea să vindece bolnavii şi infirmii. Uneori icoana era înşfăcată, într-un extaz religios, de către un om care trecea cu ea prin fața mulțimii, văitându-se şi țopăind într-o stare de delir, alergând apoi în munți, în timp ce toți ceilalți îl urmau. Profesorul sugera că acesta nu era altceva decât dansul extazic al argonauților din jurul altarului Mamei-Pământ.

Astăzi mânăstirea zace în ruine, iar vestita icoană a dispărut. La Erdek, nimeni nu ştia ce s-a întâmplat cu ea – potrivit unor zvonuri, ea ar fi fost dusă la Istanbul. Eu, însă, ştiam exact locul unde se afla, pentru că bătrânul Vasilis Kalatheri a avut răspuns şi la această întrebare. Mi-a spus că, atunci când era tânăr, ceremonia avea loc în luna mai. Aproape toți locuitorii din Erdek străbăteau peninsula pentru a vizita mănăstirea, iar preoții apăreau şi ei, ținând în sus icoana, şi strigând „Hooo! Hooo! în timp ce mulțimea mergea în urma lor. Vasilis nu văzuse niciodată un fanatic smulgând icoana şi fugind în munți. Dar ştia precis unde se afla ea acum. Când grecii au părăsit Erdekul – îmi spunea el – s-au dus pe furiş la mănăstire şi; au luat icoana, ascunzând-o într-un anumit loc de unde ar fi putut s-o ia la plecare. În seara aceea mi-a arătat-o : stătea agățată în biserica nouă, nefinisată, din Nea Artaki.

Plecarea noii *Argo* din Kapidag a fost o variantă mai tristă a plecării lui Iason şi a echipajului său. Fusesem preveniți că drumul care înconjura peninsula era renumit printr-o mare agitată şi periculoase rafale de vânt. De-abia aplicasem să parcurgem o treime din drumul din jurul peninsulei Kapidag şi am fost obligați să facem calea întoarsă, căutând un adăpost, apropiindu-ne atât de mult de țărm în graba noastră de a ajunge într-un port, încât cârma din partea stângă a navei s-a izbit de roci cu un scârțâit oribil. Izbitura aceea, aşa cum vom vedea, avea să ne dea necazuri mai târziu.

După ce am aşteptat o zi întreagă ca furtuna să înceteze, am tras din greu, vâslind prin hulă spre est, până am trecut de peninsulă şi am putut să o luăm de-a lungul coastei de sud a Mării Marmara. La 3 iunie, Mark, care calculase numărul bătăilor de rame, a anunțat că de la plecarea din Voios fiecare vâslaş a efectuat 100 000 de bătăi. Echipajul a izbucnit în urale. Am atins această cifră târziu, spre seară, în timp ce luptam să ajungem la insula nelocuită Mola pentru a ancora pe timpul nopții. În timp ce vâsleam, peste tot în

jurul nostru lumina fosforescentă era învârtită de lamele vâslelor în mici vârtejuri, iar dedesubtul bărcii din lopata cârmei se rostogolea sub apă un penaj fosforescent ca o tichie a unui măscărici submarin. Ne-am strecurat spre locul de ancorare, un golf adânc înconjurat de stânci, razele lanternelor noastre trezind un imens număr de pescăruşi zgomotoşi ce se adăpostiseră pentru noapte pe țărmul stâncos, iar acum zburau în toate direcțiile în lumina lanternelor, ca nişte fulgi de nea.

Din nou împărtăşeam aceeaşi soartă cu a primilor argonauți. Potrivit relatărilor lui Apollonius, tot aici îi părăsise vântul favorabil şi pe Iason şi oamenii săi, aceştia fiind obligați să vâsleaseă o zi întreagă pe căldură, până când au căzut cu toții, istoviți, pe mânerele vâslelor. În locul acela ni s-a întâmplat şi nouă acelaşi lucru. Am tras din greu la rame cu mâinile băşicate şi cu dureri în muşchi. *Argo* se târa ca un melc pe marea calmă, lucitoare. Când ne-a cuprins plictiseala şi oboseala, ritmul vâslelor a încetinit din ce în ce mai mult. Am descoperit că era un uşor contracurent care ni se opunea şi, cum navigam aproape de țărmul Mării Marmara, conturul neclar al uscatului părea că se derulează din ce în ce mai încet.

Urmam zilnic acelaşi program chinuitor. Ne sculam în zori, luam un mic dejun uşor şi ne aşezam la rame pentru a vâsli până la prânz. Făceam apoi o pauză de masă de o jumătate de oră, pentru ca după aceea să vâslim în continuare, până când soarele se pregătea să apună. Atunci ne îndreptam către cea mai apropiată plajă, încercând să găsim un loc de odihnă pentru noapte, pe nisip, pe prundiş sau, poate, pe podeaua vreunui mic restaurant părăsit.

Undeva pe această coastă, potrivit spuselor lui Apollonius, Hercule a părăsit, în fine, echipa lui Iason. Era după cea mai obositoare zi, în care vâsliseră cel mai mult, când întregul echipaj era atât de istovit, încât numai lui Hercule şi lui Iason le-a mai rămas putere să ducă barca până la țărm, în momentul acela, puternicul Hercule, supărat de slăbiciunea tovarăşilor lui, şi-a frânt vâsla în două. Ajuns pe țărm, a plecat în căutarea unui pom din care să facă o nouă vâslă. În timp ce era plecat din tabăra argonauților, pajul său, Hylas, s-a dus să caute apă de băut. Tânărul a ajuns la un izvor numit Pegae, şi când s-a aplecat să-şi umple cu apă urciorul de bronz, nimfa din lacul acela mic a fost atât de fermecată de frumusețea lui Hylas, încât s-a îndrăgostit de el, hotărându-se să-l păstreze pentru ea. Când a ajuns la suprafață, l-a cuprins cu brațele trăgându-l în apă, pentru a nu mai putea fi văzut niciodată. Un alt argonaut, Polyphemus din Larissa, în Thessalia, a auzit strigătele lui Hylas în timp ce acesta se îneca şi a plecat să-l caute. Pe drum l-a întâlnit pe Hercule şi amândoi au pornit pe urmele băiatului dispărut.

Hercule, uluit, alerga în toate părțile strigând numele lui Hylas. În acel moment a început să bată un vânt favorabil şi Tiphys, experimentatul cârmaci, a hotărât să profite de el. A ordonat argonauților plecarea în larg. Numai după ce *Argo* a parcurs o anumită distanță s-a observat că Hercule, Hylas şi Polyphemus lipseau din barcă. Unii dintre argonauți, sub conducerea lui Telamon, un bun prieten al lui Hercule, au vrut să se întoarcă de îndată pentru a-i lua. Alții, conduşi de Calais şi Zetes, fiii Vântului de Nord, s-au opus : zeii au trimis vântul favorabil ca un semn şi nu trebuie pierdut. *Argo* trebuia să-şi continue drumul fără cei ce au rămas pe mal. S-a iscat o ceartă, iar după aceea a fost prea târziu pentru a se mai întoarce. *Argo* şi-a continuat drumul fără Hercule.

Locul exact unde Hylas s-a înecat când s-a dus să caute apă este imposibil de găsit. Detaliile privind lacul lui Pegae sunt insuficiente, iar de-a lungul țărmului de sud al Mării Marmara, între Kapidag şi Golful Cius, solul este plin de mlaştini, izvoare şi chiar ape minerale termale. Potrivit legendelor greceşti, Hercule a mai rămas un timp prin aceste locuri, continuând zadarnic să-l caute pe Hylas. Când, în sfârşit, a renunțat, căci trebuia să-şi reia muncile, el i-a obligat pe oamenii de-acolo să continue căutarea. Mai târziu, aceştia au organizat un festival anual, în cadrul căruia tinerii alergau prin pădure strigând „Hylas! Hylas!". Se spune că Polyphemus a întemeiat oraşul, lui Cius ; iar Calais şi Zetes,

cei care s-au opus să se întoarcă la țărm pentru a-l lua pe Hercule, au fost pedepsiți. Când călătoria pe urmele lânii de aur s-a încheiat şi argonauții s-au reîntors la casele lor, Hercule a dat de urma fiilor Vântului de Nord şi s-a răzbunat.

Va urma...

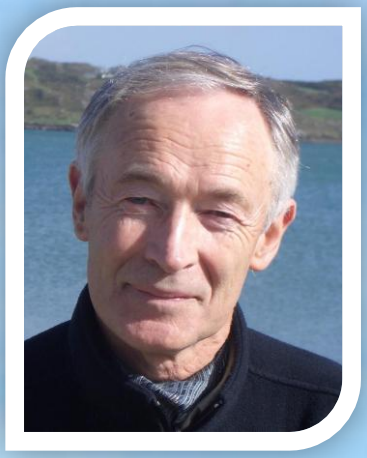

Tim(Timothy) Severin (n. 25 septembrie 1940, Assam, India) este un explorator, istoric şi scriitor britanic. Severin este cunoscut pentru încercările sale de a reface călătoriile legendare ale personalităților istorice. Severin a fost premiat cu Medalia de Aur a *Royal Geographical Society* şi cu Medalia Livingstone a *Royal Scottish Geographical Society*. El a primit *Thomas Cook Travel Book Award* pentru cartea *Expediția Sindbad* (1982).

Severin a învățat la *Tonbridge School* şi a studiat geografia şi istoria la *Keble College* din cadrul *Universității Oxford*. În 1960, pe când era student, Severin a încercat, împreună cu Stanley Johnson şi Michael de Larrabeiti, să refacă drumul lui Marco Polo pe motocicletă. Încercarea a eşuat din cauza problemelor legate de viză la granița cu China.

Ulterior, Severin a recreat o serie de călătorii în scopul de a determina în ce proporție se bazează legendele pe experiențe reale. Pentru a investiga *legenda lui Brendan*, Severin a cusut 49 de piei de bou, le-a întins pe un cadru de lemn, a făcut rost de un echipaj şi în mai 1976 a început să navigheze de pe coasta de vest a Irlandei. Nava, botezată *Brendan*, a ajuns în Insulele Feroe în iunie şi în Islanda în iulie. *Brendan* a rămas acolo până în mai 1977, când Severin şi echipajul său şi-au continuat drumul spre vest. În mai puțin de două luni, nava a atins țărmul insulei Terranova. Cartea sa *Expediția Brendan* (1978) detaliază refacerea călătoriei pe mare a unui călugăr irlandez din Irlanda către Terranova cu un mic currach din piele.

Pentru a investiga *legenda lui Sinbad*, Severin a construit o navă tradițională arabă cu velele cusute cu sfoară din nuci de cocos şi a navigat din Oman în China(1980-1981). Călătoria, finanțată de sultanul Omanului, Qaboos bin Said, este descrisă în cartea *Expediția Sindbad*.

Poemul epic *Argonautica* scris de Apollonius din Rhodos în Alexandria în secolul al 3-lea î.Hr., a devenit baza documentara pentru următoarea expediție Severin. Maestrul constructor de nave **Vasilis Delimitros** din Spetses a construit o replica a unei nave din epoca bronzului, bazat pe un model la scară al navei *Argo*. În 1984, cu douăzeci de vâslaşi voluntari, Severin a plecat din nordul Greciei, prin Dardanele, a traversat Marea Marmara şi a trecut prin Strâmtoarea Bosfor în Marea Neagră realizând o călătorie de 1500 de mile (2400 km)până în Georgia. De-a lungul expeditiei au identificat multe dintre reperele vizitate de Iason şi Argonauții lui, şi a găsit o explicație plauzibila pentru legenda lânii de aur. Severin a relatat expediția în volumul *Jason Voyage* (1985). Cu aceeaşi navă, *Argo*, în

l985 realizează un nou voiaj de la Troia la Ithaca, pe urmele lui Ulise, călătorie având ca inspirație binecunoscutul poem antic *Odiseea. Calatoria a fost descrisă în volumul Ulysses Voyage(l987)*

Severin a scris şi ficțiune istorică. Seria *Viking*, publicată începând din 2005, se referă la un tânăr aventurier viking care călătoreşte în diferite părți ale lumii. În 2007 a publicat seria *Aventurile lui Hector Lynch* în care sunt relatate aventurile unui corsar de l7 ani de la sfârşitul secolului al XVII-lea.

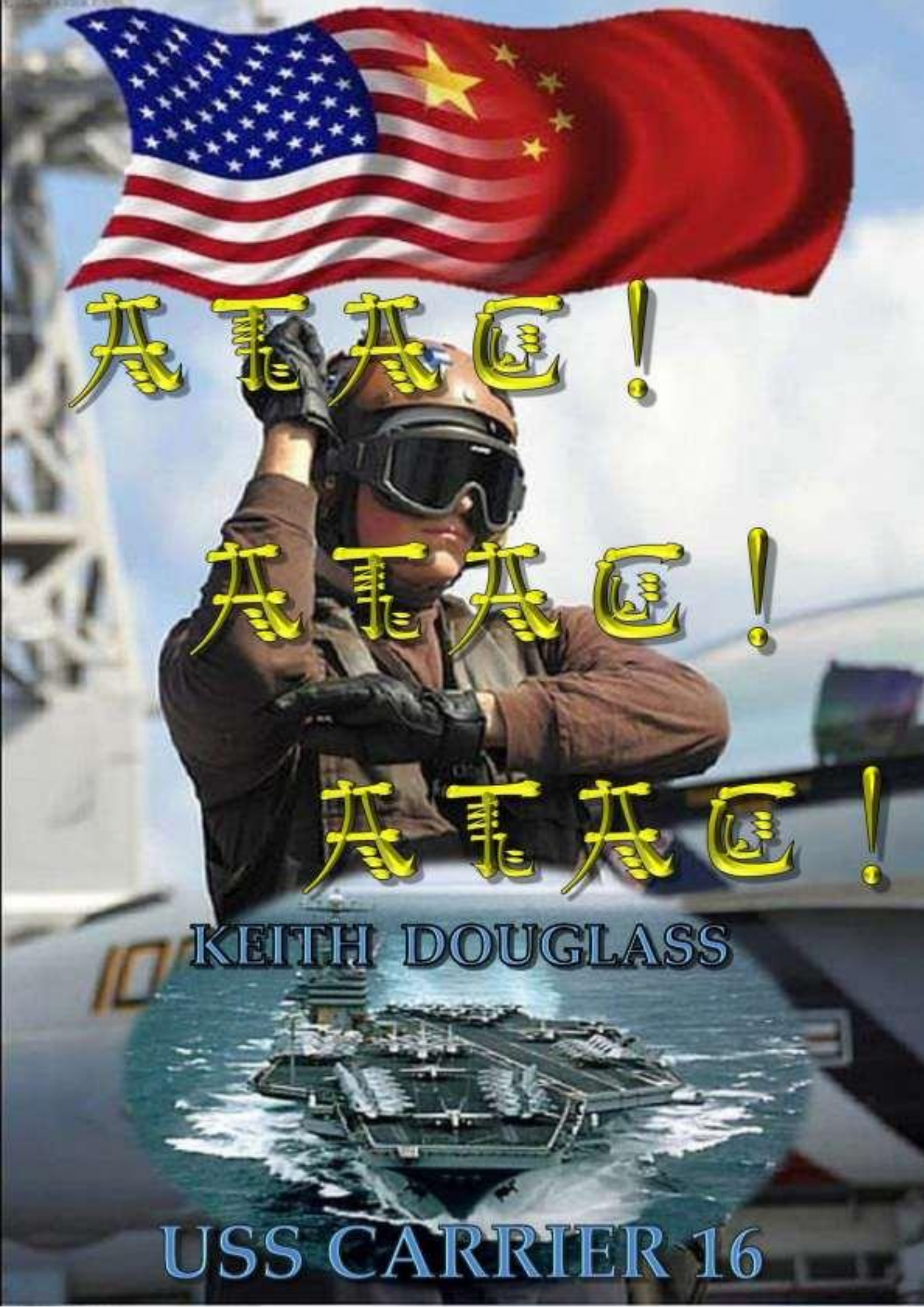
ATTACK!
ATTACK!
ATTACK!
KEITH DOUGLASS
USS CARRIER 16

În exclusivitate pentru VP MAGAZIN

KEITH DOUGLASS

ATAC ! ATAC ! ATAC !

USS CARRIER 16

Traducerea în limba română
Uncris

EPISODUL 8

USS *Centurion*
1602 ora locală (Zulu -10)

— *Conn*, Radio. Mesaj ELF prin care ni se cere să venim la adâncime mică pentru coordonare cu Grupul de bătălie.

Captain strânse tare brațele scaunului.

— Nu vreau să urc la suprafață tocmai acum, a spus încet, cu o frustrare evidentă în glas. Mă ocup de contact, fir'ar să fie.

— Îmi pare rău, *Skipper*. Grupul pare a fi foarte insistent.

Tehnicianul radio era conciliantă. Oftând adânc, *captain* a spus:

— L-ați auzit. *Conning officer*[1] du-l la douăzeci și cinci de metri adâncime. Pregătiți-vă pentru comunicarea cu Grupul de bătălie.

În timp ce submarinul se ridica încet prin apă, *captain* avea gânduri acre despre Navy, despre navele de suprafață, și – mai ales – despre un anumit amiral-aviator.

[1] Conning officer – ofițerul care – în lipsa comandantului – este responsabil de manevrarea navei.

După cinci minute, cele mai profunde temeri ale sale privind aviatorii s-au confirmat.

— Ce vreți să facem?!? aproape că a strigat, dar în ultima clipă a reușit să se stăpânească. Nu cred ca am înțeles, *Admiral*, a spus cu o voce mai potrivită pentru spațiile reduse din submarin.

Liniștea era un reflex pentru mai toți submariniștii, iar *skipper*-ul nu făcea excepție.

— Ceea ce propuneți este… trebuie să o spun… nu fără riscuri?

— Sun conștient de acest fapt, *Captain*.

Amiralul a îndepărtat repede grijile legate de un atac cu torpilă, apoi a concluzionat:

— De altfel, cred că ești de acord că e timpul ca „bătrânica" să riposteze. Prima dată nu a făcut-o, nu împotriva atacului care a trimis-o la fundul apei, acolo.

Captain a oftat, apoi a analizat datele fizice ale problemei. Desigur, prova unui submarin era special ranforsată cu măsuri destinate să evite inundarea ei în cazul în care acesta ar fi intrat direct în ceva. Totuși, Legile lui Murphy nu putea fi ignorate. Dacă ceva putea merge rău, atunci va merge.

— Sub-ul nu a fost construit ca un berbec de asediu, *Admiral*.

— Nu=ți cer să aplici o lovitură de berbec, Captain, doar un ghiont ușor. Avem aici un expert care consideră că doar de atât este nevoie. Două ghionturi, apoi vă retrageți cu maximum de viteză.

Să ne retragem cu maximum de viteză, Mda, sigur. Captain se abținu să sublinieze cât de stângaci este un submarin care navighează cu spatele, dificultățile de manevră și, mai ales, cât de mult zgomot va produce.

— Colțul de sud-est, ați spus? a întrebat delicat.

— Afirmativ. Un ghiont în colțul de sud-est.

— Aye-aye, Admiral – o facem.

Captain a închis circuitul de comunicații și a privit prin compartiment cu un sentiment de irealitate. Apoi, a spus:

— OK, l-ați auzit pe amiral. *Conning officer*, du-ne la colțul de sud-est al Arizonei și pregătește nava pentru un… ghiont.

TFCC
1603 ora locală (Zulu -10)

— Vinee!

Generalul Haynes s-a lăsat involuntar pe vine lângă marginea mesei. Cei doi ofițeri din Navy aflați de o parte și de alta, lângă el, i-au aruncat priviri surprinse, în timp ce ofițerul din Air Force zâmbea enigmatic. Temător, generalul din Army s-a ridicat.

— Ce-i cu voi, oameni buni? a întrebat el oarecum amuzat. Sunteți chiar așa de obișnuiți cu asta?

„Asta" era un tunet cumplit ce răsuna prin compartiment și era mai degrabă simțit, decât auzit, în conexiunile ce făceau să tremure imaginile de pe ecranele computerelor, să vibreze cafeaua din căni și făcea conversația aproape imposibilă.

Batman a ridicat din umeri.

— Pe aici, noi îi spunem *sunetul libertății*.

Ofițerul din Army a respirat adânc.

— De unde vin eu, îi spunem *baraj de artilerie*, a bodogănit încet, dar s-a întors la treaba sa.

Tombstone a arătat spre micul monitor TV montat în colțul compartimentului.

— Priviți – veți vedea de unde vine zgomotul.

Prin sistemul PLAT oferea o imagine panoramică a punții de zbor, iar generalul a putut vedea sursa zgomotului. Un Tomcat aflat în catapulta dinspre prova accelerase motoarele la putere maximă, vibrând, cu JBD[2] ridicat în spatele său. În timp ce privea, a văzut o siluetă neclară aflată pe punte, în stânga avionului, cum salută cu un gest scurt, energic, iar altcineva se lasă jos pe punte și ridică o mână. Tomcat-ul s-a mișcat încet la început, dar după primele microsecunde a accelerat fantastic. A lăsat în urmă catapulta, o dâră de aburi și foc și a țâșnit peste prova portavionului. A dispărut din vedere câteva clipe, apoi l-a văzut din nou ridicându-se în aer.

— Cred că a fost un sinucigaș, a spus generalul încet, cu vocea plină de admirație.

Batman a negat dând din cap.

— E doar rutină pentru băieții aceștia, a spus, arătând spre *Admiral* Magruder. Pentru mine și el, de asemenea. În urmă cu mulți ani.

— Nu chiar atât de mulți, a ripostat Tombstone.

Pe monitor se vedeau alte două F-14 ce rulau deja pe poziții, peste JBD-urile acum reîncastrate în punte pentru a le permite accesul la catapulte, iar echipajele de pe puntea de zbor le așteptau într-o coregrafie specială a mișcărilor. După șapte secunde, tunetul s-a rostogolit din nou prin TFCC.

— Treaba asta se întâmplă zi și noapte? a întrebat generalul, cu îndoială în voce.

— Tomcat-urile fac cel mai urât, spuse Tombstone. Sau cel mai frumos – depinde pe cine întrebi. Celelalte tipuri de avion le auzi de asemenea, iar după un timp, poți spune ce se lansează după cât de tare îți zbârnâie cabina.

— Sau după câte reboot-uri fac computerele, a adăugat Batman.

— Iar în doar câteva minute, toate avioanele vor fi în zona de angajament, a continuat Tombstone, întorcându-și atenția de la monitorul PLAT, pentru a studia display-ul tactic localizat în partea frontală a compartimentului.

— Se va trage în toate părțile. Crezi că planul va funcționa?

— Trebuie să funcționeze, a subliniat Batman. Nu avem alte alternative.

— *Admiral*, apel de la S-3, a strigat TAO, fără ca măcar să se întoarcă cu spre ei, fiind cu privirea fixată pe ecranul din fața lui. Raportează zgomote, zgomote produse de contactul submarin – se pare că vrea s-o șteargă!

Atât Batman, cât și Tombstone au înjurat încet. Apoi Batman a spus:

— OK, atenție la mine! Cunoașteți planul de joc. Să-ncepem!

— Ce-i cu submarinul? a întrebat ofițerul din Coast Guard.

— Sub-ul nostru e cu ochii pe el. iar dacă ratează, îl îndepărtăm din zonă și-l trimitem pe S-3 asupra chinezului. Mai ridicăm în aer niște elicoptere ASW, apoi ne ocupăm de altceva.

USS *Centurion*
1610 ora locală (Zulu -10)

[2] JBD - jet blast deflector – panou rabatabil ce are ca scop deflectarea jeturilor produse de motoarele avionului.

Barajul de linii verzi ce dansau pe ecran și puternicele bătăi de tobă din căști, zgomote produse de o sursă mecanică, au făcut ca un imens val de ușurare să-l străbată pe *Petty Officer* Pencehaven, urmat imediat de o revărsare de adrenalină. Dacă a avut vreo îndoială – și a avut, trebuia să recunoască – acum s-a evaporat ca roua dimineții.

Semnalele grafice ce traversau display-ul, corespunzătoare sunetelor produse de elice a dat răspuns clar la întrebarea dacă este sau nu un submarin ce se ascunde pe fund, în spatele *Arizonei*.

L-a privit pe Jacobs, cu un zâmbet larg pe chip.

— Cred că l-am găsit.

Jacobs a aprobat.

— Cred că *tu* l-ai găsit, a subliniat el.

Zâmbetul i s-a adâncit, până a ajuns să semene cu un rânjet.

— Dar o să-l distrugem – împreună!

— Sonar, *Conn*. Am nevoie de o soluție de tragere imediat! S-a auzit vocea comandantului.

— O calculăm acum, sir. Gata, a răspuns Pencehaven. Cerem *wepons free*.

— *Wepons free*. Foc de voie. Inundați tuburile trei și cinci – al vostru e, băieți. Bine lucrat.

Pencehaven a reverificat soluția, cu degetul pe butonul de tragere. Apoi, privind la Jacobs i-a luat mâna și i-a apăsat-o ferm pe buton.

— Primul foc îți aparține, prietene, a spus. Și mulțumesc.

Un bubuit slab a cutremurat submarinul când torpila a fost lansată din tub. A apărut imediat pe display-ul acustic, imediat ce zgomotul i-a saturat căștile. Controlul automat al intensității sunetelor, a intervenit, reducându-l la un nivel tolerabil.

— E bine, e bine, îngâna Jacobs încetișor, urmărind indicațiile aparaturii. Poți fugi, dar nu te poți ascunde.

Și, într-adevăr, era un adevăr pentru torpila Mark 38 ADAC. Era dotată cu capabilități atât acustice, cât și *wake homing*, precum și cu un discriminator logic care o ținea departe de propriul submarin. Odată ce a stabilit primul contact cu obiectivul-țintă, era practic imposibil ca să fie evitată.

Pencehaven și Jacobs vedeau cum torpila descria un cerc larg, apoi traiectoria a devenit dreaptă când a stabilit contactul ce apărea acum pe ecranul lor ca un simbol romboidal verde strălucitor.

— Recomand trecerea pe sonar activ, *sir*, a spus Pencehaven.

Nu mai exista nici un avantaj în a menține sonarul pasiv pentru depistarea contactului. Celălalt submarin știa acum că ei se aflau acolo. După lansarea torpilei, nu puteau ajunge la altă concluzie decât că nu sunt singuri în zonă.

Pe când supravegheau, o perdea de zgomote a acoperit ecranul. Contactul a dispărut, sub bruiajul sonic.

— *Sir*, trebuie să trecem pe activ, a spus Percehaven cu o notă de urgență în glas.

— Am auzit, am auzit – treci pe activ, a ordonat *captain*.

Evident, submarinul inamic a detectat torpila – și cine n-ar fi făcut-o, după cât zgomot producea în apă – și a lansat câteva *momeli*-dispozitive producătoare de zgomot. Acestea se roteau frenetic prin apă, eliberând jeturi de bule de aer sub presiune, și probabil că aveau în interior și generatoare de sunete. Întregul spectru pasiv a fost inundat cu frecvențe noi, linii strălucitoare ce se agitau frenetic, acoperind total submarinul inamic.

Au putut vedea cum torpila este distrasă către dreapta de o astfel de *momeală*. Jacobs a făcut automat corecția, îndepărtând-o de ea și readucând-o pe cursul inițial.

— Cât mai este? a întrebat Pencehaven.

— Încă cinci sute de metri, a răspuns Jacobs.

După care, cablul-cordon ombilical care conecta torpila la submarin era tăiat, telecomanda încetând.

— Dom'le, uite cum fuge. Cât are, patruzeci de noduri?

— Cam așa, a aprobat Jacobs. Propulsia lui trebuie să fie…

— Hai să mai lansăm una, băieți, a ordonat vocea comandantului. N-are sens să riscăm.

— A doua lansare, *aye, sir*, a confirmat prompt Pencehaven.

Fără ca măcar să se uite, știa că Jacobs stabilea soluția de tragere pentru a doua lansare. Asta va fi a lui, doar a lui. A așteptat ca Jacobs să confirme, apoi a apăsat butonul. Încă un tunet înfundat a străbătut submarinul, însoțit de șuieratul aerului comprimat ce era expulzat din tub.

— *Shit*! au exclamat simultan amândoi.

— Se apropie! a strigat Pencehaven. Torpilă, torpilă în apă, direcția relativă 0-0-0. Distanța zece mii metri. Proceduri evazive.

S-a ținut zdravăn de mânerele scaunului când submarinul a virat strâns către dreapta.

— *Momeli*, a ordonat.

Deodată, a fost la fel de plină de sunete, precum fusese mai înainte contactul inamic. Submarinul a lansat o torpilă către ei, iar în timp ce americanii au trimis și ei una pe aceeași direcție contrară, problema lor principală în acest moment nu era să ghideze torpila către țintă, ci să evite a fi ei înșiși țintă. Jacob a largat cablul de ghidaj și s-a rugat pe tăcute ca torpila să-și atingă obiectivul.

Submarinul naviga acum pe o direcție diferită cu o sută optzeci de grade față de cursul său de bază. Vira din când în când puternic către tribord, apoi către babord, întretăindu-și de câteva ori chiar propriul siaj. În sfârșit, adâncimea fundului oceanului a crescut sub un unghi abrupt. Pencehaven supraveghea indicatorul de adâncime și observă că submarinul se mișca sub termoclină, intrând într-o zonă a apei unde undele sonore sunt reflectate mai degrabă spre fund, decât spre suprafață. Schimbarea de adâncime a fost căutată pentru a ascunde zgomotul făcut de submarinul american, față de cealaltă torpilă.

— Nu poate fi mai mult de o singură torpilă, a șoptit Pencehaven, cu o voce abia audibilă. Uite, s-a luat după prima *momeală*.

Și, într-adevăr, ecranul îi confirma observația, în timp ce mica torpilă zgomotoasă lansată de minisub se îndrepta direct către unul dintre generatoarele de zgomot. Treizeci de secunde mai târziu, amândoi și-au dat jos căștile pentru a evita să fie asurziți de zgomotul exploziei.

— Mă întreb câte torpile are la bord, a spus Pencehaven, cu o voce nițel mai tare.

— Nu pot fi mai mult de una sau două, a observat Jacobs. E prea mic pentru a fi dotat cu mai multe.

— Înapoi la vânătoare, băieți, s-a auzit vocea comandantului pe circuit. Ne ridicăm la adâncime mică – vreau încă două torpile în fundul ticălosului.

Termoclina era un fel de curvă, una care te și ajută, dar te și fentează rău, reflectă Pencehaven. Sigur, îți ascunde propriul zgomot față de un submarin inamic, dar, în același timp, blochează ecoul transmisiilor propriului sonar activ, deși păstrau tăcerea pe navă în timpul manevrelor evazive. Cea mai bună vânătoare era atunci când ambele submarine se aflau în același strat acustic.

Când au ajuns la adâncime mică, contactul inamic a reapărut pe ecrane.

— Am soluție de tragere, a anunțat Jacobs.

— Nu se lansează, nu se lansează! a strigat *captain*. Suntem prea aproape de portavion.

Pencehaven a înjurat în gând. Portavionul îi apărea pe ecran ca un romb mare, verde, cu o semnătura acustică inconfundabilă, atât pe display, cât și în căști. Numai un portavion avea acest *chug-chug* specific, lovituri ritmice ce însoțeau operațiunile de pe puntea de zbor, șuieratul și scârțâitul caracteristic pompelor de răcire ale reactorului.

— N-avem cum să lansăm, a subliniat el.

— Cel mai bun lucru pe care-l poate face portavionul ar fi s-o taie de-aici, a spus Jacobs, dând din cap cu frustrare. Mai avem, totuși, două torpile în apă. Poate că una dintre ele…

În timp ce supraveghea ecranul, contactul submarin a dispărut.

Viking 701
1621 ora locală (Zulu -10)

Rabies lăsă să-i scape un strigăt de încântare.

— OK, fraților, e timpul să ne justificăm solda. E-al nostru.

Desron tocmai confirmase ridicarea interdicțiilor pentru cele două elicoptere ASW și pentru S-3. Torpilele lor erau, practic, de același tip cu cele din dotarea submarinului, iar cu două elicoptere în contact cu obiectivul inamic – ceea ce asigura o localizare precisă – soluția de tragere era de cinci ori mai precisă.

— Cine atacă primul, elicopterele sau noi? a întrebat TACCO.

— Helo sunt mai aproape, dar nu chiar la distanța minimă, a precizat copilotul. Cred că elicopterele.

Edificat asupra situației, ceva mai târziu, TAO de pe *Desron* a ordonat:

— *Paddyhawck* 6-0-1, atacă ținta cu torpile.

Lui TACCO i-a scăpat un mormăit de frustrare.

— A fost al meu, numai al meu, spuse poticnindu-se. Doar dacă…

Rabies a adus avionul S-3 într-un viraj strâns, îndreptându-l spre helo de atac. Au privit cum torpila a fost largată, plesnind zgomotos la contactul cu suprafața. Prin apa limpede ca cristalul, îi puteau urmări traiectoria către adâncime. Lui Rabies i se păru chiar că vede conturul minisub-ului, o pată întunecată pe fondul coralilor și al nisipului alb de pe fund.

Dar… stai așa… asta era o…

— *Homeplate*, aveți o torpilă ce se apropie de voi, spuse cu o voce calmă, în ciuda tensiunii care-i provoca crampe. Repet, torpilă pe curs de apropiere!

— Am depistat-o, *Hunter*, a izbucnit TAO.

Rabies a văzut cum *Jefferson* a început să vireze. Era o manevră evazivă ASW standard, deși, probabil, ineficientă în aceste ape.

În primul rând, portavionul era prea masiv, și-i lua prea mult timp ca să înceapă o schimbare de direcție. Raza sa de viraj măsura câteva mile.

În al doilea rând, distanța era prea mică. Nu era timp nici măcar ca pupa să reflecte schimbarea cursului, și cu atât mai puțin să fie o măsură eficientă.

USS *Centurion*
1630 ora locală (Zulu -10)

— Cu o țintă atât de mare, nu poate rata, a spus Pencehaven.

Privea geometria atacului, cu groaza invadându-i inima. Sigur, nu nava sa era cea care urma să fie torpilată – faptul îl bucura. Dar ce se va întâmpla cu cei șase mii de oameni de la bordul portavionului? Și nu era acesta punctul central al întregului plan – să aibă capabilități aero pentru a stabili superioritatea aeriană pentru trupele ce vor interveni pe uscat?

O ideea i-a trecut prin minte și, fără să se mai gândească, a acționat comutatorul sistemului de comunicații.

— *Captain*, recomand curs 2-4-0, viteză maximă posibilă, a spus cu fermitate. *Sir*, dacă ne putem apropia suficient de aproape, putem lansa niște *momeli* în calea torpilei. Am văzut deja că e o torpilă „proastă" – o putem păcăli, *sir*. Sunt sigur de asta.

— Portavionul are și el propriile *momeli*-generatoare de zgomot, a subliniat *captain*.

Pencehaven a negat, dând din cap.

— Va fi prea aproape, *sir*. Chiar dacă ar reuși să distrugă torpila, se va întâmpla prea aproape de pupa portavionului. Unda de șoc a exploziei ar putea avaria elicele. Știu că are patru, dar va pierde din manevrabilitate, și atunci…

Pencehaven nu a mai trebuit să-și termine gândul. Toți cei de la bordul submarinului știau ce înseamnă să pierzi o elice – o drastică diminuare a manevrabilității. Iar dacă portavionul nu putea manevra, nu putea să vireze *în vânt* pentru lansarea/aterizarea avioanelor.

— Recomand lansarea de *momeli* pentru protecția portavionului, a concluzionat Pencehaven.

Nimeni nu ajunge la comanda unui submarin dacă este șovăitor în luarea deciziilor. Răspunsul comandantului a fost instantaneu:

— *Roger*, *conning officer*, vino la tribord, pe curs 2-4-0, viteză maximă. Mecanic, dă-mi tot ce poți. Vom grohăi mai tare decât porcu' , dar trebuie să vedem ce poate face „țava" asta veche.

Știu eu de ce e în stare „țava" asta, se gândi Pencehaven. *Doar abia a fost modernizată, ce mama dracu'. Dacă a fost vreodată un moment potrivit ca să scoată viteză maximă, acum este.*

În spatele lui, Jacobs era abătut.

— Iar ne băgăm în raza de acțiune, a spus. Și zgomotoși ca o mâță în călduri.

— Nici o problemă, Renny, a spus Pencehaven cu mai multă încredere în glas decât avea. Cum am zis, astea sunt niște torpile „proaste". S-au mai luat după momeli – o vor face și-acum. Și știm amândoi că sub-ul are în dotare probabil numai două. După figura asta, va trebui să o șteargă rapid, și-atunci ne luăm noi de el.

— Până acum nu prea ne-am descurcat, a subliniat Jacobs.

Pencehaven a scuturat din cap, abținându-se un moment.

— E al meu, Renny. Numai al meu.

Pe măsură ce submarinul se apropia cu maximum de viteză posibil, în interior totul vibra. Ape se scurgea pe corpul lui ca un fluid vâscos, dens, sunetele pătrunzând prin coca hidrodinamică, vortexurile stârnind zgomote când apa trecea pe vrea protuberanță. Sub-ul a fost construit pentru a fi silențios, dar era imposibil să înaintezi în liniște și la viteză maximă. Echipamentul necesar menținerii reactorului

nuclear, apa la contactul cu coca, chiar și vibrația periscopului în tub, toate contribuiau la cacofonia ce se răspândea acum în apă.

Pe când îl supravegheau, contactul a virat la 180^0, venind direct către ei.

— OK, șmechere. Să vedem la ce te duce mintea, a spus Pencehaven cu voce joasă.

Celălalt submarin a accelerat, la rândul său, la viteză maximă. Nici o torpilă nu a mai fost lansată în apă. O clipă, Pencehaven s-a mirat. Ar fi trebuit să lanseze, nu? Dar… numai două torpile, atât au avut. Iar acum era neînarmat și se grăbea să găsească un adăpost. Dar nu-l va găsi, nicăieri în acest sector subacvatic, nu atât timp cât USS *Centurion* este aici.

— *Captain*, se îndreaptă înapoi spre *Arizona*, a spus Pencehaven. Recomand să-l lăsați să creadă că l-am pierdut, apoi executăm manevra recomandată de pe portavion.

— *Roger*, acesta este planul, spuse vocea fermă a comandantului. Treci pe sonar activ în modul-căutare. Imediat ce vom pierde contactul. Să-i lăsăm să creadă că nu avem nici un indiciu despre poziția lor. Apoi, la comanda mea, oprești sonarul și ne apropiem de *Arizona*.

TFCC
USS Jefferson
1645 ora locală (Zulu -10)

A fost rândul ofițerului din Army să devină confuz, în timp ce ceilalți – din Navy și Coast Guard – adunați în jurul mesei păleau îngrijorați. Se uită în ochii fiecăruia, încercând să găsească o explicație, apoi a privit din nou ecranul tactic.

— Ce-i cu simbolul acela haios?

Într-un târziu, Magruder a răspuns.

— O torpilă inamică. Și este direcționată fix către noi.

— Dar ce face *Centurion*? a intervenit Green.

O încruntare îi stăruia pe chip, apoi ochii i s-au luminat. S-a întors spre Lab Rat și a precizat cu demnitate.

— Se pare că nu suntem singurii de pe-aici care avem idei bune.

Cu toții se uitat insistent la ecran, în timp ce *Centurion* sprinta spre nava lor, vectorul ce-i indica viteza crescând la o lungime aproape de neimaginat pentru un submarin. Noi simboluri au fost afișate pe ecran, marcând faptul că a lansat *momeli*. În timp ce priveau, simbolul torpilei a virat brusc la stânga și s-a îndreptat către una dintre ele. La fel de brusc, *Centurion* și-a schimbat cursul, apoi a dispărut de pe ecran.

— Ok, îi sunt dator o bere omului acesta, a spus batman încet.

Apoi și-a redirecționat atenția către TAO.

— Câte avioane de luptă mai avem de lansat?

— Încă șase, *sir*, a precizat TAO. Toate sunt în *stand-by* și gata de lansare.

Batman s-a întors către Tombstone.

— Ca-n vremurile bune, nu-i așa?

— Nu chiar, a răspuns Tombstone. Acum nu suntem în carlingă.

21

USS *Centurion*
1700 ora locală (Zulu -10)

— *Conning officer*. Vreau să mă asculți cu foarte, foarte mare atenție. Vocea *captain*-ului era calmă, fără să trădeze nici cea mai mică urmă de nervozitate. Va fi ca atunci când facem o apropiere la cheu. Doar că nu-l poți vedea. Vom folosi aceleași viteze și aceleași mici corecții de curs. Iar la semnalul meu, transmite celor din sala mașinilor că vreau un „marche arrière" cum n-a mai făcut nava asta în viața ei.

Conning officer a aprobat dând din cap agitat și a privit către *Chief of the Boat*[3], aflat în spatele celor de la cârmă și planuri[4]. *Chief* a confirmat.

— Floare la ureche, *Captain*, a spus COB, mai mult pentru *conning officer* decât pentru comandant. Pot face treaba asta și-n somn, de o sută de ori.

Captain a mormăit.

— Păi, dacă ți-ai propus să tragi un pui de somn acum, eu zic să-l lași pe mai târziu.

Deși glumița era slabă, neconvingătoare, a mai atenuat nervozitatea din micul compartiment, stârnind câteva chicote tăcute printre membrii echipajului.

— OK, băieți – începem. Drept înainte o treime, rotații pentru un nod.

Mișcarea submarinului era imperceptibilă, dar cu toții priveau cadranul vitezometrului al cărui ac indicator urca încet. Tremura, abia ridicându-se deasupra semnului „zero" și a rămas acolo.

— Bună treabă, mecanic, a spus încet comandantul, reținând cât de bine au menținut, cei din sala mașinilor, presiunea aburului în turbina principală. Artă și precizie.

Au înaintat cu viteza aceea minimală un timp care li s-a părut cât o eternitate, apoi *captain* a ordonat:

— Stop motoarele.

A privit de jur împrejurul centrului de control, apoi a ordonat:

— Sună alarma de coliziune.

O lumină roșie a început să palpite într-un ritm specific, anunțând o coliziune iminentă, deși aceasta era intenționată.

— Tot echipajul pregătit pentru șoc, a continuat comandantul, cu vocea joasă.

Deodată, submarinul s-a cutremurat. Mișcările violente nu erau specifice submarinelor, și chiar și membrilor experimentați din echipaj li s-a tăiat răsuflarea. Un scrâșnet oribil a răsunat precum un clopot

[3] Chief of the Boat – COB – subofițer de la bordul navei care acționează ca un consilier al comandantului și secundului, în problemele referitoare la disciplina și ordinea echipajului.
[4] Planesman – marinar ce acționează comenzile planurilor de profunzime de la prova și pupa submarinului.

spart, iar tot echipamentul fixat în suporturi a zdrăngănit puternic. Apoi, unul dintre marinari a lăsat să-i scape un geamăt de panică.

— Calm, calm, a avertizat comandantul. Țineți minte, facem treaba asta intenționat, cu un anumit scop.

Zgomotul și vibrațiile păreau a continua la infinit, crescând în intensitate și forță pe măsură ce carena submarinului făcea contactul tot mai dur cu vechea epavă aflată demult pe fundul Pacificului. Într-un târziu, s-a simțit o încetinire perceptibilă a mișcării. Apoi a încetat la fel de brusc cum începuse.

La sonar, Jacobs și Pencehaven își scoseseră căștile de la urechi pentru a nu-și afecta auzul. Ascultaseră zgomotele produse de coliziune prin difuzoarele aflate sus, deasupra capului, apoi și-au pus căștile la loc imediat ce s-a făcut liniște. Slab, dar perfect perceptibil, auzeau geamătul vechii epave ce-și modifica poziția, tone și tone de metal de pe timpul celui de-l Doilea Război Mondial mișcându-se din locul unde zăcuse atât amar de ani. *Arizona* nu s-a rupt nici acum, dar nu exista nici o îndoială că manevra lor a avut efectul scontat.

— Îl aud! a strigat Jacobs, urechea-i sensibilă prinzând primul semn al unui nou zgomot. Elicele se-nvârt' – încearcă s-o șteargă!

Dar, chiar în timp ce vorbea, putea afirma că e degeaba. *Arizona*, odată ce a început să se miște, avea o forță inexorabilă. Iar micul submarin inamic se plasase – pentru protecție – într-o poziție prea apropiată de bordul ei.

TFCC
USS *Jefferson*
1702 ora locală (Zulu -10)

— L-am distrus, a răsunat o voce pe circuitul SEAL.

Batman s-a întors s-pre difuzor, cu un zâmbet larg pe față. Apoi la privit pe Tombstone. Fostul lui comandant a dat din cap, apoi a ordonat:

— *Weapons free* asupra tuturor unităților chineze. Vreau nava aia să fie spulberată, doar o pată neagră pe apă, o epavă în flăcări, m-ai înțeles?

— *Aye-aye, Admiral*, a răspuns Batman, cu vocea plină de bucurie sălbatică. O epavă în flăcări va fi.

S-a întors spre Bam-Bam, cu o privire arzătoare.

— Transmite ordinele.

CARRY ON!

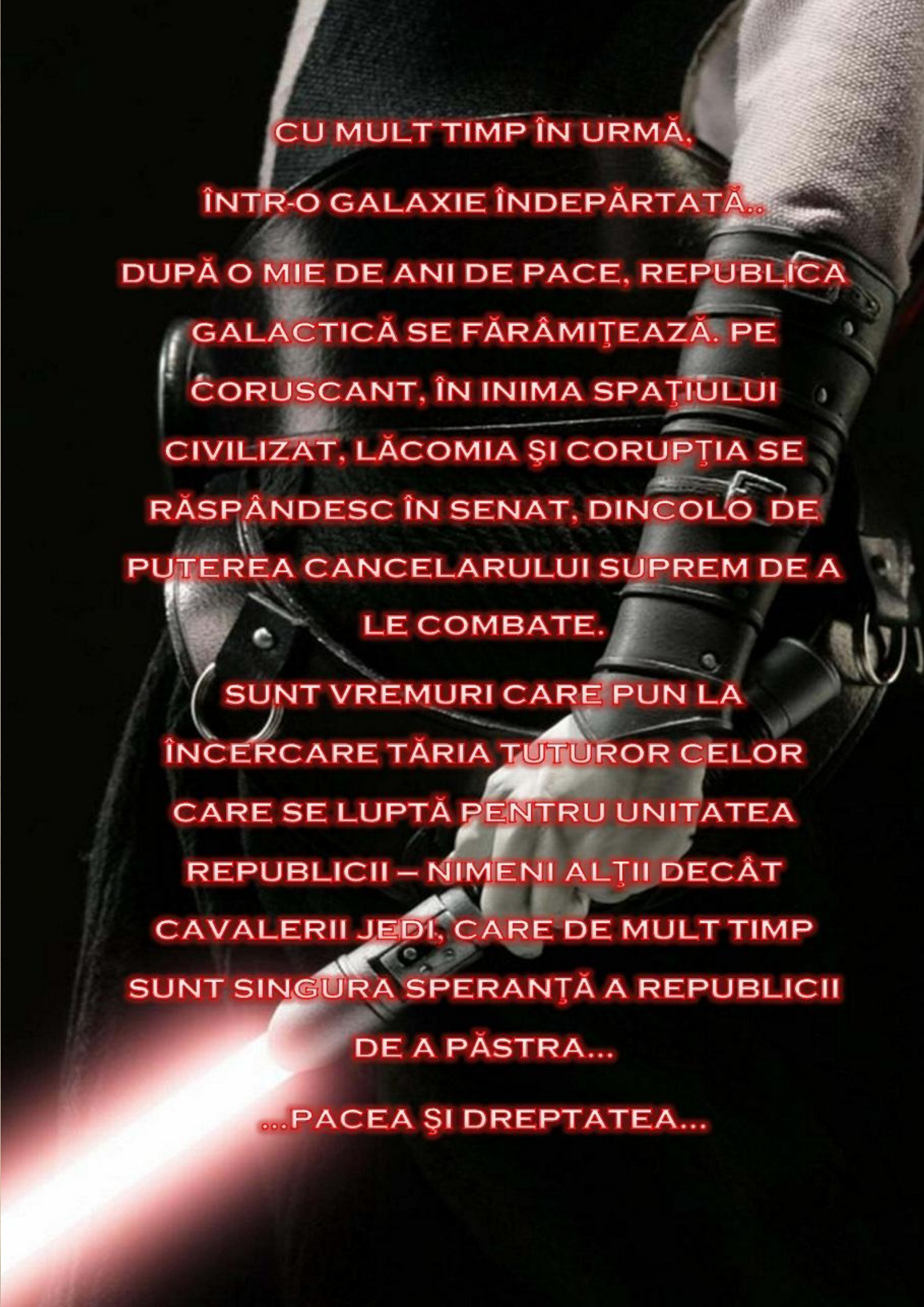
CU MULT TIMP ÎN URMĂ,
ÎNTR-O GALAXIE ÎNDEPĂRTATĂ..
DUPĂ O MIE DE ANI DE PACE, REPUBLICA GALACTICĂ SE FĂRÂMIŢEAZĂ. PE CORUSCANT, ÎN INIMA SPAŢIULUI CIVILIZAT, LĂCOMIA ŞI CORUPŢIA SE RĂSPÂNDESC ÎN SENAT, DINCOLO DE PUTEREA CANCELARULUI SUPREM DE A LE COMBATE.
SUNT VREMURI CARE PUN LA ÎNCERCARE TĂRIA TUTUROR CELOR CARE SE LUPTĂ PENTRU UNITATEA REPUBLICII – NIMENI ALŢII DECÂT CAVALERII JEDI, CARE DE MULT TIMP SUNT SINGURA SPERANŢĂ A REPUBLICII DE A PĂSTRA...
...PACEA ŞI DREPTATEA...

DAVE WOLVERTON

ASCENSIUNEA FORȚEI

Seria JEDI APPRENTICE

Traducerea din limba engleză: Uncris

pentru VP MAGAZIN

După volumul
DAVE WOLVERTON
RISING FORCE

Continuare...

Capitolul 23

Împreună, Obi-Wan Kenobi şi Qui-Gon Jinn luptau umăr la umăr. Forța pulsa între ei. Fără a-şi vorbi, ştiau unde şi cum se mişcă celălalt, când urma să lovească. Când Qui-Gon înainta, Obi-Wan se retrăgea pentru a-i proteja flancul. Când Obi-Wan ataca în dreapta, Qui-Gon avea grijă să fie acoperit dinspre stânga.

Clat'Ha li s-a alăturat, cu câte un blaster în fiecare mână şi un altul în tocul de la coapsă. Qui-Gon şi Clat'Ha s-au mişcat repede administrând dactylul arconanilor, încât aceştia şi-au revenit destul cât să rămână uniți şi să lupte. Si Treemba şi un grup de arconani doborau orice draigon ce îndrăznea să se apropie de intrare.

Planul lui Obi-Wan funcționa. Trupurile draigonilor căzute unul peste altul blocau intrarea. Obi-Wan, Qui-Gon şi Clat'Ha au lăsat o mică grupă să o apere şi au alergat către următoarea intrare. Şi bătălia a reînceput peste tot.

Înainte de moartea sa, Jemba ordonase whipidilor şi huttilor din Offworld Corporation să apere grotele unde se adăpostiseră. Îi instruise să tragă de după stâncile din afară. Era o strategie prostească. Sute de mineri au fost măcelăriți. În sfârşit, Obi-Wan şi Qui-Gon i-au convins să lupte la intrarea în peşteră şi să se folosească de trupurile draigonilor doborâți ca de nişte

scuturi.

Minerii Offworld şi Jedi colaborau la paza întrărilor, dar draigonii săpau printre stânci altele noi, astfel că uneori reuşeau să pătrundă şi să-i atace pe mineri din spate sau de deasupra. Aici interveneau arconanii. Până la lăsarea serii, devenise evident oricărui whipid şi hutt de acolo, că arconanii nu erau nişte laşi. Erau ființe născute în grote şi în întuneric, iar când era nevoie să lupte în condițiile cu care erau obişnuiți, se dovedeau a fi abili şi feroci.

Niciun draigon care a intrat prin tunelele săpate în tavanul grotelor nu i-a luat prin surprindere pe arconani. Într-adevăr, arconanii erau atât de cumpliți, încât, până la urmă, whipidi şi hutti s-au retras lăsându-i pe ei să termine bătălia.

La căderea nopții, Obi-wan şi Qui-Gon încă se mai luptau la ultima dintre intrările în grote. Din boturile draigonilor ieşeau aburi când scoteau țipete pătrunzătoare în aerul întunecat. Dar acestea se schimbaseră de la strigăte războinice la semnale. Deodată, ceea ce mai rămăsese din stoluri a scos un urlet şi s-au ridicat în aer. Draigonii s-au rotit de două ori deasupra insulei, apoi au zburat înfrânți.

Când s-a înălțat strigătul de victorie al supraviețuitorilor whipidi şi hutti, Obi-Wan s-a gândit că seamănă cu o ovație de uşurare. Dar când un whipid uriaş a venit şi i-a ars o palmă zdravănă pe spate, iar hutti l-au înconjurat aplaudând, Obi-Wan şi-a dat seama că nu era vorba de simple strigăte de uşurare. Foştii lor inamici îi ovaționau pe Jedi.

Iar mai târziu, când el şi Qui-Gon s-au dus în grota lui Jemba ca să ia şi restul de dactyl, nimeni nu a încercat să-i oprească.

Datorită ordinelor lui Jemba, peste trei sute de mineri Offworld au fost ucişi în bătălie. Optzeci şi şapte de arconani şi-au pierdut viețile. Grotele răsunau de gemete şi jale.

Obi-Wan a zăbovit în peşteri, privindu-şi prietenii ce jeleau. Era timpul ca Si Treemba să fie alături de ai săi. Obi-Wan i-a pus o mână pe umeri şi l-a strâns uşor, apoi a plecat.

Numărul minerilor a fost redus aproape la jumătate.

În timp ce arconanii jeleau, Clat'Ha făcea planuri de viitor. S-a dus la unul dintre căpitanii lui Jemba, un hutt pe nume Aggaba, şi i-a spus:

— Aggaba, vreau să te angajez pe tine şi pe oamenii tăi.

— Pe care dintre ei? a întrebat Aggaba suspicios.

— Pe toți, a răspuns ea. Eşti comandantul temporar al acestora, până ajungeți pe Bandomeer. Vă plătesc eu contractele.

— Şi apoi, ce se-ntâmplă? a întrebat Aggaba.

Avea o lucire vicleană în privire, întrebându-se cam ce profit ar putea face.

— Vă ofer tuturor invitația să lucrați pentru compania noastră minieră, a spus Clat'Ha. Mai gândeşte-te. Când vom ajunge pe Bandomeer, şefii tăi te vor retrograda, punând pe altcineva să te comande. Aceasta este şansa ta să scapi de Offworld Mining, să ai o slujbă mai bună unde vei fi plătit mai bine, şi pe termen lung.

Aggaba şi-a lins buzele uitându-se în jur, ca şi cum fusese prins în colț.

— Contractele noastre nu vor fi ieftine, a spus. Vreau – să zicem – două mii pentru fiecare lucrător.

— Oricâți bani v-aş da, a contrat Clat'Ha, se vor duce în conturile corporației voastre. Aşa că vă fac o ofertă mai bună. Vă dau douăzeci la fiecare şi un bonus personal de douăzeci de mii doar ca să semnați cu mine.

Ochii lui Aggaba au devenit plini de încântare. Clat'Ha îşi ascunse bucuria. Aggaba va accepta oferta din lăcomie. Dar restul lucrătorilor îşi vor câştiga libertatea.

Capitolul 24

Qui-Gon ştia când e timpul să recunoască că s-a înşelat. Îl subestimase pe Obi-Wan Kenobi.

Reparațiile era aproape terminate. Plecarea era planificată în zori. Qui-Gon a ieşit din navă pentru a arunca o ultimă privire asupra oceanului. Avea nevoie de câteva clipe pentru a se gândi la ceea ce se întâmplase.

În jurul său, valurile se loveau de stânci, în timp ce se uita la sateliții multicolori, ce începeau deja să pălească pe măsură ce lumina zorilor creştea. Se gândea la cuvintele lui Yoda, spuse nu cu mult timp în urmă: *Singuri nu putem trăi viețile. Dacă un ucenic nu vei luat, atunci, cu timpul, soarta va alege poate.*

Qui-Gon încă nu era sigur dacă soarta i l-a adus pe Obi-Wan ca Padawan, sau doar i-a adus întâmplător la un loc pentru o aventură ciudată. Considera că a fost o coincidență faptul că amândoi se îndreptau către Bandomeer. De fapt, Yoda l-a trimis pe băiat pe Bandomeer, în timp ce ordinele primite de Qui-Gon veneau de la Senat – de la cancelarul Suprem în persoană! Nu era nicio şansă ca Yoda şi Cancelarul Suprem să fi făcut un asemenea aranjament împreună.

Dar, iată că se întâmpla.

Amândoi se duceau pe Bandomeer, iar Qui-Gon avea un sentiment de nelinişte în legătură cu această însărcinare. Şi mai era ceva. Nu era o treabă simplă pentru un Jedi să intre în contact cu mintea altuia. Era o chestie intimă, genul de lucruri care se făcea doar între prieteni foarte

apropiați. Sau între Cavaler şi Padawan-ul său.

Pentru prima dată după mult timp, Qui-Gon nu ştia ce să facă.

Când nesigură calea se arată, să aştepți, mai bine este, îi spusese Yoda de nenumărate ori. Acum voia să folosească sfatul lui Yoda, chiar dacă avea impresia că Yoda ar fi dorit să facă exact invers. Nu voia să-i ceară lui Obi-Wan să-i fie Padawan. Voia să aştepte. Şi să observe. Amândoi aveau misiuni separate pe Bandomeer, dar voia să țină ochii pe Obi-Wan. O singură misiune nu era suficientă pentru a-l testa pe băiat. Vor mai fi şi altele. Doar atunci va putea Qui-Gon şti cât de aproape este Obi-Wan de țelul său de Jedi. Bandomeer îl va testa, pentru că Obi-Wan nu va fi mulțumit de misiunea primită.

Qui-Gon a surâs. Trebuia să fie de acord, băiatul nu era un fermier. Era menit pentru alte lucruri. Iar calea sa se va intersecta cu a lui Qui-Gon, doar că încă nu ştie.

Până când se va întâmpla aceasta, el nu va alege. Băiatul va trebui să fie puternic pentru a risipi umbrele celui ce a fost mai înainte. Iar Xanatos proiecta o umbră largă şi adâncă.

Qui-Gon merse prin labirintul coridoarelor navei până dădu de cabina lui Obi-Wan. Bătu la uşă.

— Intră, spuse Obi-Wan.

Băiatul stătea pe pat cu picioarele încrucişate, privind afară, la munții stâncoşi.

— Sunt bucuros că vom părăsi acest loc, spuse Obi-Wan în loc de salut. Am văzut prea multă moarte aici.

— Te-ai descurcat bine, a spus Qui-Gon. Simt Forța din tine.

— A fost... uimitor, a spus încet Obi-Wan. Credeam că i-am înțeles puterea. Dar îmi dau seama că am văzut doar o părticică din ceea ce poate să facă. Ani de zile m-am considerat demn de aşa ceva. Dar abia când m-am recunoscut nedemn, puterea a început să mă învăluie.

Obi-wan s-e întoarse către Qui-Gon. Ochii săi îi cercetau chipul.

— Înțelegi ce vreau să spun?

Qui-Gon a zâmbit.

— Înveți. Şi... da, înțeleg ce vrei să spui.

Tăcerea dintre ei creştea, dar era o tăcere plăcută. Înainte, întotdeauna, Qui-Gon aproape că auzea rugăminții le lui Obi-Wan. Acum simțea doar cum acceptă convingerile lui Qui-Gon şi propriul său destin. O altă victorie pentru băiat. Era impresionat.

— Ar trebui să ajungem la destinație mâine, a remarcat Qui-Gon. Teamă mi-e că pe Bandomeer va fi o situație afurisită.

Obi-Wan i-a întâlnit privirea. Ochii negri îi erau îngrijorați. Totuşi, dincolo de aceasta, Qui-Gon îi simțea tăria.

— Ştiu, spuse Obi-Wan. Şi eu simt la fel.

Epilog

Obi-Wan Kenobi crescuse în Templul Jedi de pe Coruscant, o planetă supraaglomerată, unde fiecare palmă de pământ era acoperită cu zgârie-nori.

Când nava *Monument* a coborât prin atmosfera planetei Bandomeer, el s-a minunat la vederea junglelor şi câmpiilor, a întinderilor imense de teren pustiu şi al oceanului vast. Nu-şi imaginase niciodată că ar putea exista atâta sălbăticie pe o planetă.

Cosmoportul de pe Bandomeer era o clădire mică şi un hangar care abia reuşea să adăpostească o navă-cargo de mărimea lui *Monument*. Precaut, Obi-Wan a ieşit împreună cu Qui-Gon din navă.

Un ofițer de la poliția interplanetară îi aştepta. Când l-a văzut pe Qui-Gon, s-a grăbit spre el.

— Bine ați venit. Serviciile mele vă stau la dispoziție.

Qui-Gon a aprobat dând din cap.

— Poți să-mi spui despre ce este vorba? Cancelarul Suprem spunea că ai cerut ajutor – pe mine, special.

— Poate că asta va explica tot, a spus ofițerul.

I-a înmânat un plic lui Qui-Gon, care l-a deschis şi a scos o hârtie îndoită. Pe măsură ce citea, Qui-Gon păli la față şi-şi ținu respirația.

Obi-Wan citi peste umărul lui Qui-Gon.

— Pot doar să spun că mă aşteptam să vină această zi.

Nota era semnată de cineva numit Xanatos.

SFÂRSIT

Special pentru VP MAGAZIN!

Din universul DUNE

Începând cu luna Noiembrie

numai în VP MAGAZIN

puteți afla ce s-a mai întâmplat cu Duncan Idaho şi ceilalți companioni din non-nava evadată de pe planeta Canonicatului...

DUNE REVENANT

SPIRITUL DUNEI

Fanfiction de ***William Mitchell***

În traducerea lui ***Sorin Panait***

Am scris această continuare a seriei, în urmă cu câțiva ani, pentru că întotdeauna am vrut să ştiu ce s-a întâmplat după evenimentele din Canonicatul DUNE.

William Mitchell

Cartea a şaptea a „Dunei" a stârnit vreme de ani buni imaginația fanilor. Faptul că drepturile exclusive de publicare a unei continuări au aparținut lui Brian Herbert nu a fost un impediment pentru William Mitchell să scrie propria sa variantă, pe care a pus-o gratis la dispoziția publicului: „Dune: Revenant", este, aşa cum recunoaşte însuşi autorul, un „unfinished draft" plin de curaj: ne aflăm în anul 20.252, când amintirea lui Muad'Dib, a lui Leto II şi a Dispersiei a produs nişte şcoli speciale: la Şcoala de Păstrăvărese, de exemplu, se pregătesc Visătorii de Melanj, prin prisma cărora, apelându-se la Memoria Universală vom afla ce s-a întâmplat cu Duncan Idaho şi Sheeana pe non-navă. Narațiunea are structura unui puzzle în construcție, şi paradoxal, ține cont de amănunte din „Ereticii Dunei" mai mult decât o face Brian Herbert şi Kevin J. Anderson în „Vânătorii Dunei". Noțiunea de Kwisatz Haderach nu mai e subsumată unei epopei mediocre despre urmările războiului cu maşinile: istoria evoluează dar vechile mistere fac loc altora noi, aşa cum ne obişnuise scriitura lui Frank Herbert. Întrebările Murbellei persistă: cum să facă pacea între Bene Gesserit şi Onoratele Matre? Membrii non-navei şi Duncan Idaho, acest prieten loial omenirii, au ajuns într-un alt Univers, unde, colonizând o planetă i-au pus numele de Dune. A existat şi un ghola Paul... era imposibil să nu existe, iar viermii de nisip au fost alături de el. Totul revine, chiar şi Viermele Om, care se întrupează în Sheeana, chiar şi autodistrugerea.

Dune: Revenant
http://reviziadecarte.wordpress.com/

...„Există ceva din Dune care trăieşte şi după moartea sa. Poate o poartă încărcătura noastră de viermi de nisip, perle ale conştiinței lui Leto. Poate o porți chiar tu, Sheeana." ...„Ceea ce văd sfidează temporalul, un spirit fără trup al unei lumi sfărâmate. Acest Spirit al Dunei hoinăreşte odată cu noi, caută o lume pe care s-o bântuie aşa cum noi căutăm una s-o locuim. Fără astâmpăr, cum suntem şi noi fără astâmpăr."

SPIRITUL DUNEI de William Mitchell

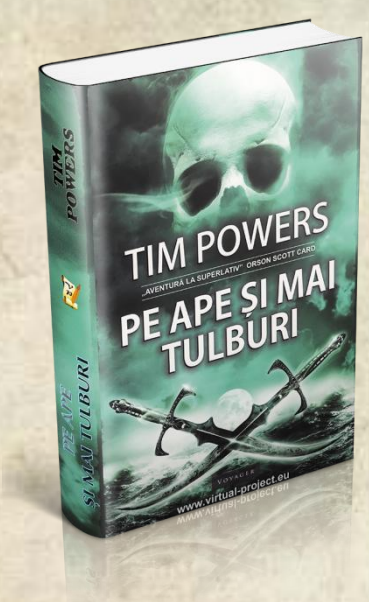

Tim Powers

PE APE ŞI MAI TULBURI

- Foileton -

Traducere din limba engleză şi note:
ANA-VERONICA MIRCEA

Cartea a treia

„Cât e ceasul?"
Douăsprezece fără un sfert,
Și mâine e ziua Judecății de Apoi.
T.L. Beddoes

Capitolul douazeci si doi

Şi aşa ajunsese ca, în următoarele trei zile, să-şi alimenteze oamenii istoviți cu cele mai generoase mese pe care le putea pregăti şi cu cel mai bun alcool de care putea face rost, în schimbul cărora le ceru să trudească din greu, ca sclavii, la o reparație capitală a lui *Jenny;* dar nici măcar Venner, care se plângea cel mai des, nu putu să pretindă că noul lor căpitan le cerea să muncească mai mult decât ar fi fost corect, fiindcă Shandy se trezea întotdeauna primul dimineața, căra poveri mai grele decât era dispus să ridice oricine altcineva, nu făcea pauze pentru odihnă... şi apoi, când munca nu mai putea continua din cauza întunericului serii, el era acela care pregătea cina îmbelşugată, transformând în capodopere toate marinatele şi toate proviziile pe care le lăsa să fiarbă la foc mic în zori, când pleca pe corabie.

În dimineața unei zile de miercuri, pe şaptesprezece august, *Jenny* ieşi prin capătul dinspre sud al portului Noua Providență. Era încărcată cu praf de puşcă şi cu gloanțe, precum şi cu mâncare şi băutură, şi transporta cel puțin de două ori mai mulți oameni decât ar fi fost necesar, dar de termenul limită până la care putea fi primită amnistierea îi mai despărțeau încă trei săptămâni, şi Shandy nu era însoțit de nici un *bocor* – reuşise să-i transmită Grăsanului Sumbru rugămintea de a naviga cu ei până în Haiti, însă vrăjitorul uriaş, care izbutise cumva să reapară pe insulă cu câteva zile înainte de sosirea lui *Jenny,* îl refuzase – aşa că Woodes Rogers se hotărâse să nu-şi pună în pericol propria poziție încă şubredă încercând să împiedice plecarea slupului.

Echipajul lui Shandy îşi făcea griji din pricina uraganelor, fiindcă erau în primejdioasa lună august şi, până atunci, piraţii din Caraibe îşi petrecuseră întotdeauna acea parte a anului în susul coastei Americane, dar Shandy susţinuse că drumul către sud, până în Port-de-Prince, era e fapt mai scurt şi mai drept decât fusese cel către vestul Floridei, şi că, mergând în josul coastei, se puteau menţine aproape de Exumas, de Ragged Island şi de Inaguas, aşa că n-aveau să se afle niciodată la mai mult de o oră distanţă de un ţărm care să le ofere adăpost. Şi, în timpul celor trei zile ale călătoriei, zăriră într-adevăr de două ori, la orizontul dinspre sud, creştetele ameninţătoare, cenuşii ca fierul, ale unor nori îndepărtaţi de furtună, dar vântul îi purtă în ambele dăţi către vest, să facă ravagii în Cuba, înainte de a ajunge *Jenny* în apropierea lor.

În dimineaţa zilei de sâmbătă, slupul intră în portul haitian numit Baia lui Leograne, trecu pe lângă fortificaţiile înălţate pe pantele împădurite din St. Marc şi străbătu canalul cu acelaşi nume. Îndreptându-se către L'Arcahaye, un sat al coloniştilor francezi. Shandy ajunse la ţărm, vâslind în mica barcă a slupului şi folosi o parte din aurul strâns de Davies ca să se tundă şi ca să-şi cumpere o haină şi o eşarfă care să-i acopere cămaşa zdrenţuită. Arătând acum pe jumătate respectabil, îi dădu unui fermier negru două monede ca să-l transporte într-o căruţă plină cu manioc şi mango până în Port-au-Prince, aflat la aproape treizeci de kilometri în josul coastei.

Ajunse în oraş către sfârşitul după-amiezii, când pescarii localnici vâsleau deja către ţărm, trăgând lungile lor bărci grosolane pe nisip, la umbra palmierilor, şi cărându-şi coşurile grele, împletite din paie, şi cuştile de bambus în care muşinau, ca nişte păianjeni imenşi, crabi şi homari de stâncă.

Port-au-Prince se dovedi a fi o reţea de străzi înguste, întinzându-se în jurul unei pieţe centrale. Atât aceasta, cât şi majoritatea străzilor, erau pavate cu piatră albă, deşi în jurul prăvăliilor şi al depozitelor de lângă apă caldarâmul dispărea aproape cu desăvârşire sub sute – nu, probabil că erau mii – de păstăi maronii, călcate în picioare. Înainte de a pătrunde în piaţa aglomerată, Shandy o ridică pe una dintre ele şi o mirosi; era trestie de zahăr şi îşi dădu seama că din ea se răspândea mirosul dulce, de fermentaţie ajunsă la jumătate, care se amesteca, în aerul serii, cu obişnuita duhoare de peşte în putrefacţie şi cu fumul purtând miresme de mâncare gătită, comune porturilor de pretutindeni. Aruncă hoaspa, întrebându-se pentru o clipă dacă nu provenea cumva de pe plantaţiile Chandagnac.

Majoritatea oamenilor care se foiau de colo-colo prin piaţă erau negri şi, în numeroasele rânduri când îşi croi drum către clădirile cu înfăţişare oficială din partea opusă, fu salutat, curtenitor, cu un „Bon jou', blanc". *Bună ziua, albule.* Răspunse dând politicos din cap de fiecare dată şi, la un moment dat, când un negru tânăr îi şopti unui însoţitor, pe jumătate într-un dialect din Dahomey, o scurtă glumă despre manşetele compromiţătoare ale cămăşii lui Shandy, el se dovedi în stare să riposteze, citând, în acelaşi dialect, un proverb *marron* care spunea că orice fel de manşete, sau chiar nici unele, le sunt preferabile celor din fier[1]. Tânărul râse, dar se holbă plin de curiozitate în urma lui Shandy, care îşi dădu seama că acolo trebuia să se controleze. Era în lumea civilizată, nu pe insula Noua Providenţă.

Ferindu-se de orice fel de oameni ai legii – fiindcă era posibil ca autorităţile franceze să fi aflat de la cele engleze că un anume John Chandagnac participase la distrugerea totală a unei corăbii de război a Marinei Regale – îl întrebă pe un negustor unde ar fi putut cere informaţii despre acte şi despre titluri de proprietate locale şi fu îndrumat către unul din birourile guvernamentale aflate chiar în piaţă.

Da, se gândi el, traversând caldarâmul cu paşi mari, *mai întâi aflu unde se găseşte vechiul domeniu, apoi îi fac o vizită unchiului Sebastian.*

Nu trebuie să-i spun de la-nceput cine sunt, deşi o să vreau cu siguranţă s-o fac destul de curând.

Interiorul clădirii semăna cu orice birou din Europa – mai mulţi bărbaţi albi lucrând la pupitre de scris supraînălţate, registre legate în piele înşirate de-a lungul unuia dintre pereţi

[1] Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe faptul că, în lb. engleză, „cuffs" înseamnă atât „manşete" cât şi „cătuşe".

– dar briza tropicală flutura perdelele dantelate ale ferestrelor înalte, spulberând iluzia, iar clinchetul penițelor în călimări şi apoi scârțâitul lor pe hârtie păreau acolo tot atât de nelalocul lor ca țipătul unui papagal pe Threadneedle Street.

Unul dintre funcționari îşi ridică privirea la intrarea lui Shandy.

— Da?

— Bună ziua, spuse el, încercând pentru prima oară din ultimele două luni să vorbească într-o franceză curată. Am o întrebare despre, ăă, domeniul Chandagnac…

— Sunteți un alt angajat? Noi, aici, nu vă putem ajuta să vă primiți salariile.

— Nu sunt un angajat. Shandy se strădui să pronunțe cuvintele cu cel mai reuşit accent parizian de care era în stare. Am o întrebare despre… titlul de proprietate asupra casei şi a terenului.

— Ah, înțeleg, sunteți unul dintre *creditori*. Ei bine, din câte-am auzit, totul a fost vândut; dar o să doriți, fireşte, să stați de vorbă cu executorul testamentar.

— Cu executorul? Shandy simți un sloi de gheață în stomac. El a… Sebastian Chandagnac a *murit*?

— Nu ştiați? Îmi pare rău. Da, s-a sinucis miercuri noaptea. Menaj…

— Miercurea trecută? îl întrerupse Shandy, făcând eforturi ca să nu țipe. Acum *trei zile*?

— Da. Menajera l-a găsit mort joi dimineață. Funcționarul ridică din umeri. Afacerile mergeau prost, din câte s-ar părea. Se spune că ar fi trebuit să-şi vândă întreaga avere şi tot ar mai fi rămas cu datorii.

Shandy îşi simțea fața amorțită, de parcă ar fi băut prea mult.

— Am… am auzit că era un… speculant.

— Întocmai, *m'sieu*.

— Acest executor testamentar. Unde îl găsesc?

— La ora asta bea probabil brandy pe terasa de sub Vigneron's. E un bărbat mărunțel, cu dinți ca de iepure. Se numeşte Lapin. Georges Lapin.

Shandy îl găsi pe domnul Lapin la o masă cu vedere către portul aglomerat şi, după numărul de farfurioare de pe masă, deduse că se afla acolo de ceva vreme.

Bărbatul scund tresări violent la vederea lui, apoi îşi ceru scuze şi acceptă când Shandy se oferi să-i facă cinste cu un brandy.

— Am înțeles că sunteți executorul testamentar al domnului Chandagnac, începu Shandy, trăgându-şi un scaun şi aşezându-se. Ăă, două brandy, vă rog, îi spuse chelnerului, care-l urmase, pe jumătate bănuitor, până la masa lui Lapin.

— Sunteți rudă cu Sebastian, spuse acesta din urmă, cu siguranță în glas.

— … Da, recunoscu Shandy.

— Există o asemănare – pentru o clipă v-am confundat cu el. Oftă. Executor testamentar, da, asta sunt. Cu toate că se-ntâmplă să nu fie nimic de-mpărțit – eh? – şi nu fac altceva decât să trimit diverşi creditori unii la alții, ca să se poată certa între ei. Sebastian s-a ruinat fără ca vreunul dintre noi, prietenii lui, să fi avut habar.

Îşi luă paharul cu brandy imediat ce îl lăsă din mână chelnerul şi îl goli dintr-o sorbitură, ca şi cum ar fi vrut să ilustreze risipa făcută de Sebastian Chandagnac.

— Încă unul pentru domnul Lapin, vă rog, îi spuse Shandy chelnerului. Şi e mort? Sigur?

— Am văzut cadavrul cu ochii mei, *m'sieur* Chandagnac. E atât de ciudat să-i spun altcuiva astfel! Ştiți, aici nu mai avea nici o rudă în viață. Da, a încărcat o espingolă cu tot aurul şi cu toate bijuteriile care-i mai rămăseseră. Lapin îşi apropie mâinile, cu palmele făcute căuş. O avere modestă, dar o încărcătură regească pentru un sigur foc de pistol. Apoi şi-a ridicat arma cu țeava la treizeci de centimetri distanță de propria față şi putem presupune c-a aruncat o ultimă privire la ultima rămăşiță din averea lui, apoi şi-a trimis-o în creieri! Ah, a fost, într-un fel, un gest poetic. Deşi, în sens pragmatic, a rezultat, fireşte, o mizerie înfiorătoare – realmente întregul său cap a sfârşit prin a ajunge în grădina de sub dormitor. Sărmanul Sebastian!… Sunt sigur că jandarmeria locală a plecat de la fața locului cu cea mai mare parte a… muniției.

Pe urmă Shandy îşi aduse aminte unde mai auzise numele Lapin – Skank îi spusese că, în

Haiti, piraţii făceau afaceri în stil mare cu Lapin şi „Shander-knack”. *Şi ai avut dreptate, Skank,* se gândi el acum – *seamănă într-adevăr cu un iepure.*

— Cred că-mi dau seama de ce-au avut grijă să pară o sinucidere, spuse, cu un aer meditativ.

— Îmi cer scuze, zise Lapin, dar… *să pară*? Nu există nici un dubiu…

— Nu, nu, se grăbi Shandy să adauge, nu vă schimbaţi convingerea, bineînţeles că nu vreau să vă spun ceva pe care nu e necesar să-l ştiţi. Dumneavoastră nu sunteţi în pericol. Sunt sigur că n-aţi făcut niciodată vreo înţelegere cu… – se aplecă şi rosti cuvântul cu voce scăzută, pe deasupra celor două pahare cu brandy – piraţii.

Faţa durdulie a lui Lapin păli realmente în lumina înserării.

— Cu piraţii?

Shandy dădu din cap.

— Pe insula Noua Providenţă, care e sălaşul piraţilor, a fost trimis un guvernator englez. Iar piraţii ucid acum toţi negustorii respectabili cu care-au făcut vreodată afaceri – ca să nu mai existe nimeni care-ar putea – aici îi făcu cu ochiul – *depune mărturie.*

Aproape că-l pufni râsul la gândul că piraţii de pe Noua Providenţă ar fi fost în stare de ceva metodic, dar îşi impuse să-şi păstreze expresia sumbră.

Lapin înghiţi în sec.

— *Ucid* negustorii?

— Întocmai. Piraţii aşteaptă pur şi simplu restabilirea contactului cu fiecare negustor în parte. Imediat ce unul dintre vechii lor clienţi reia legătura, sau acceptă să-i întâlnească dacă-l caută ei, ridică Shandy din umeri, nefericitul e la fel de mort ca Sebastian.

— *Mon Dieu*!

Lapin sări grăbit în picioare, vărsându-şi paharul cu brandy. Aruncă o privire temătoare către port, de parcă s-ar fi aşteptat ca briganzii să dea năvală pe ţărm chiar în clipa aceea.

— E… mai târziu decât credeam. A fost o plăcere să discut cu dumneavoastră, domnule Chandagnac, dar mă tem că acum trebuie să-mi iau rămas bun.

Shandy nu se ridică de pe scaun, dar îşi înălţă paharul.

— În sănătatea dumneavoastră, de care sper să vă bucuraţi vreme îndelungată, domnule Lapin.

Dar, după ce acesta se îndepărtă clătinându-se, Shandy simţi cum i se risipea buna dispoziţie de moment. Unchiul lui era mort şi sărac lipit. Nici vorbă de răzbunare sau de corabie. Închirie o cameră pentru noapte, iar în dimineaţa următoare găsi pe cineva care să-l ducă înapoi, la L'Arcahaye şi la *Jenny,* care îl aştepta.

În următoarele două săptămâni, conduse slupul într-un tur frenetic al Caraibelor, dar, cu toate că verifică registrele din toate porturile, chiar şi din cele engleze, unde era căutat, nu dădu de absolut nici o urmă a *Guralivului Carmichael,* sau măcar a lui *Charlotte Bailey;* nu fuseseră văzute nicăieri după întâi august, ziua în care, imediat ce-l săltase pe Shandy în aer printr-o vrajă şi-l aruncase peste bord, Benjamin Hurwood îşi pusese la treabă echipajul de cadavre şi se pierduse în zare.

La sfârşitul celor două săptămâni de cercetări fără folos, oamenii lui erau la un pas de revoltă şi până la termenul limită al acceptării Iertării Regale nu mai rămăseseră decât două zile, aşa că Shandy ordonă ca vechiul slup să se îndrepte spre Noua Providenţă.

Sosiră la destinaţie pe la jumătatea după-amiezei zilei de marţi, cinci septembrie, şi Shandy coborî de pe *Jenny* fără să se uite înapoi; Venner n-avea decât să-i fie căpitan de atunci înainte şi s-o ducă unde poftea, în Iad sau în Împărăţia Cerurilor, fiindcă lui oricum îi era totuna. Odată ajuns pe ţărm, reuşi să se ducă în fort şi să fie amnistiat oficial de către guvernatorul Rogers, întorcându-se apoi pe plajă la timpul potrivit pentru pregătirea unei cine bogate. Şi, inaugurând ceea ce avea să devină o tradiţie în următoarele trei luni, el însuşi nu mâncă mai nimic, mulţumindu-se să înghită cantităţi imense de alcool.

Capitolul douăzeci și trei

Da, Skank, se gândi din nou Shandy, uitându-se la cineva din port care se încăpățâna în încercarea de a ridica mai sus verga lui Jenny, *da, n-aveam astâmpăr în zilele alea. Atunci aveam mai multe lucruri de făcut; acum nu mi-a mai rămas decât unul singur, şi ăla e... las-o baltă.*

Se întinse pe nisip într-o poziție mai confortabilă şi-şi învârti în cană, cu afecțiune, romul încălzit de soare.

Un tânăr în uniformă de sublocotenent de marină se apropie de el şovăind.

— Scuzați-mă... sunteți Jack Shandy?

Îşi goli cana, apoi se holbă la tânăr ca o bufniță, peste marginea ei.

— Întocmai, răspunse, lăsând-o în sfârşit jos.

— Dumneavoastră sunteți – scuzați-mă – cel care-a scufundat-o pe *Whitney,* nu-i aşa?

— Nu cred. Ce era *Whitney*?

— Un vas de război care-a explodat şi s-a scufundat, anul ăsta, în iunie. L-au prins pe Philip Davies şi...

— Oh. Shandy observă că i se golise cana şi se ridică în picioare. Aşa e. Până acum n-am ştiu niciodată cum se numea. De fapt, Davies a aruncat corabia în aer – eu n-am făcut decât să-l ajut.

Îşi puse cana pe masă, în față cortului cu băuturi alcoolice, şi dădu din cap către proprietar.

— Şi dumneavoastră l-ați împuşcat pe căpitan? continuă tânărul sublocotenent.

Shandy îşi luă cana reumplută.

— E mult de-atunci. Nu-mi aduc aminte.

Sublocotenentul păru dezamăgit.

— Am venit aici pe *Delicia,* cu guvernatorul Rogers, îi explică el. Cred... ăă... cred că înainte a fost un loc destul de sălbatic, nu-i aşa? Dueluri cu sabia, împuşcături, comori...

Shandy râse încetişor şi se gândi să nu distrugă băiatului himera romantică.

— Oh, da, toate astea.

Încurajat, tânărul insistă.

— Şi ați navigat împreună cu Barbă Neagră însuşi, aşa cum am auzit, ați făcut împreună călătoria aceea misterioasă, în Florida? Cum a fost?

Shandy făcu un gest larg.

— Oh... infernal, infernal. Trădare, dueluri cu sabia, oameni siliți să se arunce în apă, lupte pe mare... mlaştini fără nici un drum, accese groaznice de febră, indieni canibali din Caraibe pe urmele noastre...

Se opri, fiindcă tânărul se împurpurase şi se încruntase.

— Nu e nevoie să vă bateți joc de mine, se răsti el.

Shandy clipi nedumerit, neamintindu-şi exact tot ce spusese.

— Cum adică?

— Dacă sunt nou aici, nu-nseamnă că nu ştiu *absolut nimic.* Ştiu că spaniolii i-au şters de pe fața pământului pe toți indienii din Caraibe, acum două sute de ani.

— Oh.

Shandy se încruntă, concentrându-se. Unde auzise el vorbindu-se de indienii caraibieni?

— Asta n-o ştiam. Uite, lasă-mă să-ți fac cinste cu nişte rom. N-am vrut să... să...

— Nu pot să beau când sunt în uniformă, spuse sublocotenentul, dar păru să se fi liniştit.

— Atunci o să beau eu romul tău.

Îşi goli cana şi o aşează din nou pe masă. Omul din partea cealaltă a acesteia o umplu şi adăugă încă un semn pe foaia lui de credit.

— Se pare că am ratat zilele mărețe ale pirateriei, oftă sublocotenentul. Davies, Bonnett,

Barbă Neagră, morți cu toții, iar Hornigold şi Shandy au acceptat condițiile amnistiei – deşi există unul nou. Îl cunoaşteți pe Ulise Segundo?

— Nu, răspunse Shandy, ridicându-şi cu atenție cana. Numele e elegant.

— Păi, da, sigur. Are o corabie mare, cu trei catarge, numită *Înălțarea lui Orfeu,* şi în ultimele două luni a capturat zeci de vase. Se presupune că e cel mai însetat de sânge dintre toți; oamenii sunt atât de speriați de el încât unii au sărit în apă şi s-au înecat când au fost siguri c-o să le captureze corabia!

— E într-adevăr înspăimântător, încuviință Shandy, dând din cap.

— Se spun o mulțime de poveşti despre el, continuă înflăcărat sublocotenentul, apoi se opri. Eu nu le cred pe toate, bineînțeles, însă o mulțime de oameni par să le creadă. Se spune că poate fluiera ca să te lase fără vânt în pânze şi să-l aducă-ntr-ale lui, că poate să navigheze şi să te-ajungă din urmă chiar şi pe cea mai deasă ceață şi că, atunci când capturează o navă, nu ia doar tot aurul şi toate bijuteriile, ci şi leşurile tuturor marinarilor ucişi în luptă! Nu se oboseşte să ia lucruri cum sunt cerealele, sau pielea, sau armele – ia numai comorile veritabile, deşi se spune că pune cel mai mare preț pe sângele proaspăt, şi de vreo câteva ori a secat de sânge echipaje întregi. Un căpitan care-a supraviețuit după ce i-a capturat corabia a povestit că pe greementul lui *Orfeu* erau cadavre, leşuri în toată puterea cuvântului, intrate în putrefacție – şi unul dintre ele *vorbea*!

Shandy zâmbi.

— Ce-avea de spus?

— Păi… eu nu cred *aşa ceva,* fireşte… dar căpitanul jură că leşul ăla spunea într-una, fără oprire, „nu sunt câine”… hei, atenție! adăugă furios tânărul, pentru că Shandy îşi scăpase cana din mână şi romul îi împroşcase pantalonii de uniformă.

— Unde-a fost văzut ultima oară, întrebă grăbit Shandy, şi când?

Sublocotenentul clipi surprins de interesul subit şi intens, atât de neobişnuit pentru bărbatul acela relaxat, cu ochi somnoroşi, care părea să nu aibă alt țel în viață în afară de a fi bețivul aşezării.

— De ce, nu ştiu, eu…

— *Gândeşte-te*! Shandy îl prinse de gulerul uniformei şi-l zgâlțâi. Unde şi când?

— Ăă… lângă Jamaica, în largul golfului – cu mai puțin de o săptămână în urmă!

Shandy îi făcu vânt într-o parte, se răsuci pe călcâie şi o rupse la fugă spre țărm.

— Skank! zbieră el. Skank, dar-ar naiba, unde… acolo erai. Vino-ncoace!

Tânărul fost-pirat alergă spre el cu paşi mărunți, nesigur.

— Ce s-a-ntâmplat, Jack?

— *Jenny* pleacă azi, în după-amiaza asta. Adună toți oamenii pe care-i găseşti – şi toate proviziile – şi îmbarcă-i.

— Dar… Jack, Venner are de gând s-aştepte până-n ianuarie, să facă legătura cu Charles Vane…

— La dracu’ cu Venner. Am spus eu vreodată că nu mai sunt căpitanul lui *Jenny*?

— Păi, nu, Jack, dar noi am presupus, cu toții…

— La dracu’ cu presupunerile voastre. Adună-i şi îmbarcați-vă.

Încruntarea şi uimirea lui Skank se risipiră, înlocuite de un zâmbet.

Se răsuci şi se îndepărtă în grabă, cu picioarele lui goale azvârlind în aer jeturi de nisip alb.

Shandy alergă spre o barcă cu vâsle trasă pe plajă şi, când începu s-o târască spre apă, îşi aminti brusc unde auzise de indienii caraibieni. Bătrânul guvernator nebun Sawney îi vorbise despre ei, în noaptea dinaintea plecării lui *Carmichael* şi a lui *Jenny* spre Florida, la întâlnirea cu Barbă Neagră. Ce spusese bătrânul? Ceva despre faptul că, în ziua aia, îi ucisese pe cei care căzeau în sarcina lui.

Se opri ca s-arunce o privire meditativă în susul pantei, către acel colț al aşezării unde-şi instalase micul cort bătrânul bizar. Nu, îşi spuse, reluându-şi lupta cu barca grea – Sawney e bătrân, dar n-are două sute de ani.

Însă peste o clipă se opri din nou, fiindcă-şi mai amintise ceva. Bătrânul vorbise despre momentul „când ajungi la gheizerul ăla”. Fântâna tinereții *fusese* un soi de gheizer. Şi, când îi

întrerupsese, cu aiurelile lui, primul spectacol cu păpuşi, oare nu spusese Sawney „fețele dintre stropi… *almas de los perdidos…”* Fețe printre stropi, sufletele celor osândiți…

Oare bătrânul *fusese* cândva acolo?

Dacă e aşa, ar putea să aibă mai mult de două sute de ani. N-ar trebui să fie surprinzător, nu cu adevărat. Deşi e surprinzător c-a ajuns atât de prăpădit. Mă întreb, se gândi, reîncepând să târască barca, *ce greşeală o fi făcut.*

Se opri iarăşi. *Ei, şi dacă totuşi există ceva,* îşi continuă el gândul, *ceva care-l poate transforma într-un idiot bâlbâit pe un vrăjitor destul de puternic ca să pătrundă-n Ereb şi să-şi cumpere un secol sau două de viață în plus, atunci e a-l naibii de bine să ştiu despre ce e vorba – dacă de data asta vreau să fiu în stare ceva mai mult decât să mă las pur şi simplu ridicat în aer şi aruncat în ocean.*

Făcu cale-ntoarsă, urcând panta către corturi mai întâi încet, apoi din ce în ce mai repede, pe măsură ce-şi aducea aminte alte lucruri uimitoare despre bătrânul Sawney – spaniola lui fără cusur, dar arhaică, iscusința cu care-şi făcea vrăjile…

— L-ai văzut pe guvernator azi? îl întrebă pe un fost pirat, bătrân şi uscățiv. Adică pe Sawney, nu pe Rogers.

Zâmbea şi încerca să vorbească cu nepăsare, dar celălalt văzuse sfârşitul discuției lui cu tânărul sublocotenent, aşa că se retrase cu un pas şi răspunse ridicându-şi împăciuitor mâinile.

— Sigur, Jack, e în cortul ăla al lui, sus, către golf. Ia-o uşurel, eh?

Fără să observe murmurele şi clătinările capetelor din urma lui, Shandy traversă nisipul în fugă, trecu dintr-un salt peste groapa rece în care se făcea focul pentru gătit şi se îndreptă cu trudă către golful unde ajutase la repararea lui *Carmichael,* cu o jumătate de an în urmă; şi se opri să zâmbească şi să-şi tragă răsuflarea când îl văzu pe bătrânul Sawney ghemuit în fața cortului din pânză de vele în care locuia în zilele acelea şi alternând sorbiturile dintr-o sticlă de rom pe jumătate plină cu privirile concentrate pe care i le arunca.

Bătrânul purta pantaloni largi, de un verde strălucitor, o haină brodată, de mătase, şi, dacă avea cumva la gât vreun soi de eşarfă, aceasta era ascunsă de barba lui încâlcită, de culoarea oaselor vechi, albite.

Shandy coborî cu greu râpa şi se aşeză alături de el.

— Aş vrea să stăm de vorbă, guvernatorule.

— Ah? Sawney îl privi cu ochi îngustați. N-ai febră din nou, nu-i aşa? Fereşte-te de puii ăia.

— Nu, guvernatorule. Vreau să aflu mai multe… despre *bocor*-i, despre vrăjitori. Mai ales despre cei care-au fost la… Fântâna Tinereții.

Sawney luă încă o înghițitură din sticla căreia îi aruncă apoi încă o privire.

— Pe-aci îs o grămadă de *bocor*-i. Eu nu-s de-al lor.

— Dar ştii ce vreau să spun când îți vorbesc despre Fântâna Tinereții? Despre… gheizer?

În loc de răspuns, bătrânul învârti romul în sticlă şi începu să cânte cu voce subțire, spartă.

Mas molera si Dios quisiere – Cuenta y pasa, que buen viaje faza.

Shandy făcu, în gând, o traducere aproximativă – *Tot mai multă o să curgă dacă Domnul dă poruncă – Numără şi las' să se petreacă, şi s-o sfârşi călătoria-ndată* – şi decise că nu-i era de nici un folos.

— Bine, spuse, controlându-şi nerăbdarea. Ți-aduci aminte de indienii caraibieni?

— Da, canibalii. I-am şters de pe fața pământului. I-am omorât pe toți în expediția Cordoba din '17 şi '18, i-am omorât sau i-am dus ca sclavi în Cuba, ceea ce e totuna. Stăpâneau toate vrăjile; aveau țarcuri cu indieni arawak, îi țineau cum ținem noi vitele. Ca să-i mănânce, desigur – dar ştii ce era mai important decât asta? Sângele, sângele proaspăt. Caraibieni îi țineau pe arawak în viață aşa cum ții praful de puşcă uscat.

— Ştiau despre locul ăla din jungla din Florida? Despre Fântâna din ținutul unde pământul pare… prea solid?

— Ah, *Dios… si,* şopti Sawney, aruncând o privire grăbită către portul scăldat în razele

soarelui, ca şi cum ceva de pe mare ar fi putut trage cu urechea. Am auzit că, înainte de a veni ei, acolo nu era atât de întuneric... gaură blestemată din iad...

Shandy se aplecă uşor înainte şi vorbi cu glas scăzut.

— Când *ai fost* acolo?

— În 1521, răspunse Sawney, cu voce clară. Şi luă o înghiţitură zdravănă de rom. Pe-atunci ştiam unde trebuie să fie – puteam să citesc semnele, în ciuda preoţilor, cu agheasma şi cu rugăciunile lor... am intrat, şi am ţinut roiurile de stafii la distanţă până când am găsit-o; oţetul ţine păduchii la distanţă de tine, dar ca să goneşti stafiile ai nevoie de tutun negru... şi mi-am vărsat sângele acolo, lângă Fântână... am făcut să încolţească planta aia. Şi am făcut-o exact la timp – imediat ce-am ieşit din mlaştini, a-nceput o-ncăierare cu indienii, şi m-a nimerit o săgeată, şi rana s-a umplut de puroi... m-am asigurat că o parte din sângele meu ajunge în mare. Sânge şi apă de mare, şi-o să trăiesc la nesfârşit, iarăşi şi iarăşi, atâta vreme cât e planta acolo...

Shandy îşi aminti brusc de tufa veştejită, uscată, pe care-o văzuse-n Ereb, şi înţelese că Sawney îşi trăia, probabil, ultima viaţă.

— Cum e posibil, întrebă el, cu blândeţe, ca un om destul de puternic ca să-şi planteze sângele acolo şi ca să folosească vraja sângelui şi a apei de mare pentru a-şi dobândi mai multe vieţi, să ajungă să-şi piardă vlaga? E posibil să uite cum se fac marile vrăji, să se... prostească?

Sawney zâmbi şi înălţă dintr-o sprânceană albită.

— Adică aşa ca mine, eh? Fier.

Deşi stânjenit fiindcă bătrânul îl înţelesese atât de bine, Shandy insistă.

— Fier? Ce vrei să spui?

— Trebuie să fi simţit mirosul. Vrăjile miros, ştiai? Ca o tigaie uitată pe-un foc puternic. Şi sângele proaspăt miroase la fel, iar vrăjile au nevoie de sânge proaspăt, aşa că în el e evident fier. Ai auzit vreodată legenda care spune că zei au coborât aici din cer şi au turnat fier încins la roşu? Nu? Ei, păi scriitorii din vechime au pretins că în chestia aia se aflau sufletele stelelor, fiindcă sufletul e ultimul lucru pe care-l emană o stea înainte de a începe să moară.

Shandy se temu că bătrânul îşi pierduse din nou luciditatea, fiindcă în stele nu era, evident, nici fier, nici sânge, dar se hotărî să mai pună încă o întrebare despre acelaşi subiect.

— Şi cum micşorează fierul încins puterea vrăjitorilor?

— Hm? Sawney suflă peste gura sticlei, făcând-o să scoată un vuiet gros. Oh, n-o micşorează.

Shandy lovi cu pumnul în nisip.

— La naiba, guvernatorule. Trebuie să aflu...

— Fierul rece le vine de hac – fierul *solid.* E terminat, înţelegi, nu poţi face vrăji în preajma lui, fiindcă şi vrăjile se termină, toate, înainte de a începe. Ai făcut vreodată vin?

Shandy îşi rostogoli ochii.

— Nu, dar ştiu cum e cu oţetul şi cu păduchii, mulţumesc. Vreau...

— Ai auzit de *vino de Jerez*? Adică de sherry, cum îi spun englezii? Sau de cel de porto?

— Bineînţeles, guvernatorule, răspunse obosit Shandy, întrebându-se dacă bătrânul avea de gând să-i ceară să-i aducă o sticlă.

— Ei, ştii cum sunt făcute? Ştii de ce unele sunt atât de dulci?

— Ăă... sunt întărite. Se pune brandy în vin, ca să-i oprească fermentaţia, aşa că o parte din zahăr rămâne în el, nu se mai transformă în alcool.

— Bravo. Da, brandy-ul *opreşte* fermentaţia. Aşa că, da, încă mai ai zahăr, dar acum zahărul ăsta nu se mai poate transforma în alcool. Şi ce anume din chestia asta, din acest brandy, opreşte astfel totul?

— Păi, vinul distilat, zise nedumerit Shandy.

— *Verdad.* Un produs al fermentaţiei împiedică fermentaţia să continue; înţelegi?

Inima lui Shandy bătea mai repede, fiindcă se gândea că aproape înţelesese.

— Fierul rece, fierul solid, lucrează asupra magiei aşa cum lucrează brandy-ul asupra

fermentației, zise, nesigur. Asta vrei să spui?

— *Seguro*! Un cuțit de fier rece e foarte bun ca să scapi de-o stafie. Sunt sigur c-ai auzit astfel de poveşti. Cu o mulțime de fier în jur, fier solid şi rece, ai în continuare sângele, dar nu poate fi folosit pentru nici o vrajă. *Bocor*-ii nu poată fier asupra lor, şi fac vrăji, şi duc lipsă de sânge. Le-ai văzut gingiile? Iar în jurul caselor celor mai puternici e un praf roşu, fin, de... – se aplecă mai aproape şi şopti: fier.

Shandy îşi simți pielea brațelor făcându-se ca de găină.

— Iar în Lumea Veche, şopti el încet, magia a încetat să mai fie o parte importantă a vieții în momentul când toată lumea a început să folosească fierul pentru unelte şi pentru arme.

Sawney dădu din cap şi zâmbi strâmb prin barba lui albă, neîngrijită.

— Nu e... o coincidență. Suflă din nou peste gâtul sticlei: *huu*. Şi orice conştiință readusă la viață prin magie e vătămată în apropierea fierului rece. *(Huu.)* Puțin câte puțin. *(Huu.)* Când am aflat asta, pentru mine era prea târziu. S-a dovedit că, după ce am ieşit din gaura aia blestemată din Florida, ar fi trebuit să mă țin la distanță de fier – să nu port nimic din fier, să nu-l ating, şi nici măcar să nu mănânc ceva care-a fost pregătit într-o oală de fier! *(Huu.)* Aşa obişnuiau să trăiască marii regi din Lumea Veche, înainte ca magia să fi dispărut de-acolo cu desăvârşire. La naiba. Salatele şi legumele crude şi alte chestii de-astea sunt tot ce trebuie să mănânci dacă vrei s-o practici.

— Fără carne? întrebă Shandy, căruia îi venise ceva în gând.

— Oh, ba da, o grămadă de carne, ca să ai putere magică şi putere obişnuită, fiindcă vrăjitorii au tendința să devină atât de palizi, de amețiți şi de vlăguiți. Dar fireşte că trebuie să fie carne care n-a fost ucisă, sau curățată, sau pregătită folosind obiecte de fier. *(Huu.)* Dar, ştii, nu-mi pare rău. Am avut parte de două sute de ani în plus, în care-am trăit ca un om normal, făcând ce mi-a plăcut. Aş fi *într-adevăr* nebun dac-aş fi trăit tot timpul ca un afurisit de *bocor,* făcându-mi griji pentru fiecare îmbucătură şi fiindu-mi frică să bat un cui într-o scândură.

— Atunci, guvernatorule, ştii cum aş putea folosi fierul rece ca să-nfrâng un vrăjitor care s-a-ntors de la Fântână de atât de puțină vreme încât mai are încă praf din Ereb în încrețiturile cizmelor?

Sawney se holbă la el preț de o clipă îndelungată, apoi lăsă sticla jos.

— Poate. Ce vrăjitor?

Shandy se hotărî să fie sincer.

— Benjamin Hurwood. Sau Ulise Segundo, după cum s-ar părea că-şi spune acum. Este...

— *Yo conozco,* ciungul. Cel care dichiseşte trupul fiicei lui pentru stafia nevestei. Biata copilă – ai observat că e hrănită numai cu legume verzi şi cu biscuiți ținuți în cutii de lemn? Vor să fie receptivă pentru vrăji, dar lipsită de putere şi de voință, aşa că nu primeşte nici un fel de carne.

Shandy dădu din cap, fiindcă înțelesese, cu doar câteva clipe în urmă, semnificația regimului bizar ținut de Beth Hurwood.

— Sigur, o să-ți spun cum poți să-l înfrângi. Înjunghie-l cu o sabie.

— Guvernatorule, spuse Shandy, într-o agonie a nerăbdării. Am nevoie de ceva mai mult decât atât. El...

— Crezi că *sunt* prost? Nu m-ai ascultat? Leagă-ți sângele de fierul rece al sabiei. Fă atomii sângelui tău şi ai fierului să se alinieze, aşa cum se aşează acul unei busole pe direcția nordului. Sau viceversa. Totul e relativ. O forță magică activă o să-i dea mai multă energie, ducând la autoanulare. Sau, altminteri, forța se anulează fiindcă sistemul are o energie atât de mare, înțelegi? Dacă nu-ți place ideea unei monede ce cade spre pământ, priveşte lucrurile ca şi cum pământul s-ar repezi spre moneda neclintită, corect. *(Huu.)*

— Grozav, dar cum *fac* asta?

— *(Huu-huu.)*

— Guvernatorule, cum fac atomii să se alinieze?

Sawney goli sticla, apoi o lăsă jos şi începu să cânte.

Bendita sea el alma,
Y el Senor que nos la manda;
Bendita sea el did
Y el Senor que nos lo envid.

Shandy traduse din nou în gând:

Binecuvântat să fie sufletul
Şi Dumnezeu, ce-l apără-ntrutotul;
Şi fie ziua binecuvântată,
Şi Dumnezeu, ce spre-alte zori ne poartă.

Încercă, timp de cel puțin încă un minut, să obțină un răspuns coerent la întrebarea lui, dar romul stinsese scurta scânteie de luciditate din ochii bătrânului, aşa că în cele din urmă renunță şi se ridică în picioare.

— Rămâi cu bine, guvernatorule.

— Ai grijă de tine, flăcăule. Fără pui.

— Fără.

Shandy începu să se îndepărteze, apoi se opri şi se întoarse spre bătrân.

— Spune-mi, guvernatorule… cum te cheamă?

— Juan.

Shandy aflase mai multe versiuni ale numelui pe care şi-l atribuia guvernatorul, dar întotdeauna fusese ceva gen Sawney, sau Ponsea, sau Gawnsey – de Juan nu mai auzise până atunci.

— Care e numele tău *întreg,* guvernatorule?

Bătrânul chicoti şi mâzgăli ceva pe nisip pentru scurtă vreme, apoi îşi ridică privirea spre Shandy şi spuse încet, dar foarte clar:

— Juan Ponce de Leon.

Shandy rămase pur şi simplu locului preț de mai multe secunde, simțind fiori reci în ciuda soarelui tropical ce se înălța fluturând miraje în aerul încins de deasupra nisipului alb. În cele din urmă dădu din cap, se întoarse şi se îndepărtă înaintând cu trudă în vreme ce şuierăturile reîncepeau în spatele lui.

Abia după ce ajunse pe culmea movilei, când cobora şerpuind către încâlceala de corturi şi colibe, îi trecu prin minte că epava pe care-o lăsase suflând într-o sticlă de rom goală era, sau cel puțin fusese, guvernatorul acelei insule – precum şi al tuturor celorlalte, de acolo până în Florida.

Mergea cu paşi mari printre corturi, calculând în gând cât mai rămăsese din banii lui Davies după trei luni în care-i cheltuise pe rom fără să se zgârcească şi întrebându-se cât de mult îşi putea permite să călătorească bazându-se pe ei – fireşte că nu putea fi o călătorie foarte lungă, fiindcă până la Crăciun mai rămăseseră mai puțin de două săptămâni, şi Hurwood spusese că avea să treacă la alungarea lui Beth din trupul ei „de Sărbători” – când cineva i se aşeză în drum. Îşi ridică ochii şi o recunoscu pe Ann Bonny. Îşi aduse aminte că ea începuse o idilă cu un alt pirat amnistiat, Calico Jack Rackam, la scurt timp după plecarea lui spre Haiti şi că amândoi încercaseră, fără succes, să obțină pentru ea un divorț-prin-vânzare.

— Bună, Ann, spuse, oprindu-se, fiindcă se simțea dator să-i ofere ocazia să-l înjure.

— Ei, ei, exclamă ea, zău dacă ăsta nu-i bucătarul! Ai reuşit să te târăşti măcar o dată afară din butoiul cu rom, eh?

Părea deopotrivă mai slabă şi mai vârstnică – ceea ce nu era surprinzător, pentru că guvernatorul Rogers prefera să vadă în obiceiul divorțului-prin-vânzare, stabilit de dreptul comun şi respectat de multă vreme, o culme a depravării şi îi promise că avea s-o despoaie şi s-o biciuiască în public dacă mai deschidea vreodată subiectul, iar cele două cântecele, monstruos de vulgare, despre pedeapsa imaginată se răspândiseră, devenind foarte populare – dar poziția ei şi din felul în care îşi înclina capul continuau să-i ofere aura fierbinte de sexualitate.

Shandy îi zâmbi cu prudență.

— Aşa e.

— Cât timp crezi c-o să treacă până când o să te-ntorci târâş înapoi?

— Sunt sigur că vor fi cel puțin două săptămâni.

— Eu nu. Îți dau... o jumătate de oră. O să mori aici, Jack Shandy, după ce-o să fii câțiva ani ucenicul guvernatorului Sawney. Ei bine, *mie n-o* să mi se-ntâmple aşa ceva – plec din locul ăsta, cu Jack, al naibii de curând. Am găsit în sfârşit un bărbat căruia nu-i e frică de femei.

— Mă bucur. Trebuie să recunosc că pe mine mă sperie adesea. Sper că tu şi Rackam veți fi fericiți.

Ann păru derutată şi se retrase cu un pas.

— Eh. Şi unde *te* duci?

— Undeva, la nord de Jamaica. Acolo a fost văzută o corabie care cred că e *Guralivul Carmichael.*

Ea zâmbi şi păru să se destindă, deşi clătina în acelaşi timp cu tristețe din cap.

— Dumnezeule, e tot fata aia, încă, nu-i aşa? Hurley?

— Hurwood. El ridică din umeri. Dă, aşa e.

— Prin urmare, călătoria asta o să-ncalce condițiile amnistierii tale?

— Nu ştiu. A lui Rackam presupune încălcarea amnistierii lui?

Ea îi adresă un zâmbet afectat.

— Între noi fie vorba, Shandy – bineînțeles c-o s-o încalce. Dar Jack al meu şi-a găsit o fată pe care n-o deranjează să trăiască alături de un proscris. Tu poți spune acelaşi lucru?

— Încă un răspuns pe care nu-l ştiu.

Ea şovăi, apoi se înclină şi-l sărută – foarte uşor.

— Pentru ce-a fost asta? întrebă el, uluit.

Ochii ei străluceau cu putere.

— Pentru ce? Pentru noroc, omule.

Ea îi întoarse spatele şi se îndepărtă, iar el o porni cu paşi mari către țărm. Nişte copii se jucau cu două păpuşi făcute cândva de el şi, când se grăbiră să se ferească din calea lui, observă că acum se foloseau de sfori ca să mişte micile figurine articulate. *Învățați o meserie, copii,* se gândi. *Nu cred că generația voastră o să-l mai aibă pe Însoțitorul Veghetor ca să-i poate de grijă.*

Cineva călca apăsat în spatele lui. Se opri şi se întoarse, şi tresări dând cu ochii de Grăsanul Sumbru care-l fixa uitându-se în jos, la el, cu o desăvârşită lipsă de curiozitate. Amintindu-şi măcar de data asta că omul era surd, Shandy se mulțumi să dea din cap.

— Vor merge mai departe fără el, tună *bocor*-ul uriaş. Toate ținuturile continuă să existe şi după ce trec vremurile în care funcționează magia. Locul unde ne aflăm se apropie de sfârşitul acestor vremuri. O să navighez cu tine.

— Oh? Shandy era surprins, fiindcă încercase, fără nici un succes, să-l convingă pe *bocor*-ul lui Davies să-l însoțească în Haiti. Păi, minunat, sigur, s-ar părea că-n călătoria asta o s-avem cu siguranță nevoie de un *bocor,* şi pur şi simplu îmi irosesc timpul vorbindu-ți, nu-i aşa?

Dădea tot timpul din cap cu vehemență.

— Vă duceți în Jamaica.

— Păi, nu, de fapt – adică, s-ar *putea,* mergem în *apropiere de...*

— Eu m-am născut în Jamaica, deşi m-au adus în Virginia, cu o corabie, când aveam cinci ani. Şi acum mă-ntorc – să mor acolo.

— Ăăă...

Shandy încă se mai străduia să găsească un răspuns şi gesturile potrivite prin care să-l facă înțeles, când *bocor*-ul îşi continuă greoi drumul, îndreptându-se spre țărm, aşa că se văzu nevoit să alerge ca să-l ajungă din urmă. Mai mulți bărbați se certau în jurul bărcii pe care-o trăsese spre apă mai devreme şi doi se îndreptară către el imediat ce-l văzură apropiindu-se, fluturându-şi brațele şi țipând. Unul era Skank, iar celălalt era Venner, în

clipa aceea cu fața atât de roşie încât nu i se mai zăreau pistruii.

— Vorbiți pe rând, le ceru Shandy.

Venner îl amuți pe Skank c-o lovitură furioasă în falcă.

— *Jenny* nu pleacă nicăieri până n-ajunge Vane aici, declară el.

— Pleacă spre Jamaica în după-amiaza asta, spuse Shandy.

Cu toate că-şi păstra pe chip un zâmbet blând, măsura cu coada ochiului metrii şi centimetrii, întrebându-se cât de repede putea înşfăca sabia de abordaj a lui Skank.

— Nu mai eşti căpitanul ei, continuă Venner cu voce aspră, întunecându-se şi mai tare la față.

— Încă mai sunt căpitanul ei, zise Shandy.

Bărbații din jur se foiră şi murmurară, evident nefiind siguri de partea cui îşi doreau să treacă.

Shandy prinse o frântură de frază:

— ... al naibii de beat pentru un căpitan...

Pe urmă Grăsanul Sumbru făcu un pas înainte.

— *Jenny* pleacă-n Jamaica, declară, pe tonul profeților din Vechiul Testament. Pleacă acum.

Bărbații din jur tresăriră, fiindcă nici măcar Skank nu-şi dăduse seama că *bocor*-ul lui Davies era aliatul lui Shandy în privința asta; şi, cu toate că nu-şi desprinse nici măcar o clipă privirea de fața lui Venner, Shandy simți că începeau să-i acorde lui încrederea lor.

El şi Venner se țintuiră din priviri preț de mai multe secunde, după care Skank îşi scoase sabia şi-o aruncă, iar el o prinse de mâner fără să-l slăbească din ochi pe Venner. În cele din urmă, acesta se uită la lama din mâna lui Shandy, care ştiu că adversarul lui hotărâse că el nu era suficient de beat ca să fie uşor de învins. Venner se uită apoi în jur, la ceilalți bărbați, şi gura îi deveni o linie dreaptă, amară, când înțelese, fără nici o îndoială, că fluxul emoțional se întorsese împotriva lui după ce vorbise Grăsanul Sumbru.

— Păi, mormăi, mi-aş dori să... ne fi dat mai multe informații despre lucrurile astea, căpitane... N-am...

Tăcu, apoi reîncepu să vorbească, strangulându-şi cuvintele de parcă l-ar fi durut dinții de câte ori îi trecea câte unul dincolo de ei.

— N-am vrut... să te presez, asta e sigur.

Shandy zâmbi şi-l bătu cu palma pe umăr.

— Nici o problemă!

Se întoarse să-şi treacă în revistă oamenii – şi-şi ascunse cu grijă dezamăgirea şi neliniştea. *Echipajul ăsta,* se gândi el, *e o mărturie a eficienței tacticilor lui Woodes Rogers – singurii care mai pleacă acum într-o expediție piraterească sunt cei prea proşti, prea însetați de sânge sau prea leneşi ca să se poată descurca respectând legea. Şi, dacă nu-l vom găsi pe* Carmichael, *expediția s-ar putea să fie piraterească – bătăuşii şi idioții ăştia vor pretinde să mergem după pradă.*

Şi aşa s-a zis cu amnistierea mea, cugetă. *Dar e mai bine să fii un proscris care are un scop decât un cetățean care n-are nici unul.*

— Skank, spuse, hotărând că tânărul era cel mai demn de încredere dintre toți, eşti secund.

Observă scurta încruntare a sprâncenelor lui Venner, dar nu lăsă să se vadă că o remarcase.

— Du-i pe toți la bord, ca să plecăm înainte de-a pricepe flăcăii ăştia din Marina Militară ce-avem de gând.

— Am înțeles, căp'tane.

Şi, douăzeci de minute mai târziu, fără surle şi trâmbițe, dar urmărită de incertitudinea din privirile ofițerilor de la bordul vasului *H.M.S. Delicia, Jenny* ieşi pentru ultima oară din portul Noua Providență.

Va urma....

CITITI !

Online sau in format pdf, epub, mobi

GAZETA SF

Revistă electronică de artă şi literatură speculativă

http://fanzin.clubsf.ro